

јул, август, септембар 2021.

ОДМОР У ХРИСТУ

1. Живљење у друштву активном 24/7	5
2. Немир и бунт	13
3. Корени немира	21
4. Цена одмора	29
5. „Ходите к мени...“	37
6. Проналажење мира у породичним везама	45
7. Мир, односи и исцељење	53
8. Слободни да се одморимо	61
9. Ритам одмора	69
10. Суботни одмор	77
11. Чезња за нечим вишим	85
12. Пророк пун немира	93
13. Коначни одмор	101

ОДМОР У ХРИСТУ

Аутор: Цералд и Шантал Клингбеил

Број 3/2021.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2500

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2021] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Лет је био једноличан све док пилот није најавио да ће авион морати да прође кроз јаку олују. „Молим вас, вежите своје појасеве. Ускоро ћемо имати жестоку вожњу“, поручио је глас из пилотске кабине пре него што је завршио објаву.

Убрзо потом, авион је почео снажно да се тресе пробијајући се кроз олују. Препреде за пртљак изнад глава путника отвориле су се, а људи су напето седели у својим седиштима. После једног посебно снажног трзаја авиона, неко је завриштао из задњег дела. Многима су кроз главу пролазиле застрашујуће слике, док су замишљали

како се одламају крила авиона и како летелица понире ка земљи. Сви путници су изгледали напето и уплашено. Заправо, сви осим једне девојчице које је седела у првом реду економске класе. Она је била заузета цртањем нечега на отвореном расклопном столу испред себе. Повремено би погледала кроз прозор кад би севнуо неки посебно импресиван блесак муње, а онда би мирно наставила да црта.

Чинило се да је прошла читава вечност пре него што се авион коначно приземљио на својој дестинацији. Путници су весело тапшали, осећајући захвалност и олакшање што поново стоје на чврстом тлу. Девојчица је спаковала своју торбу и чекала да остали људи напусте авион, кад јој је један од путника пришао и питао је како то да се није уплашила. Како је могла да остане тако смирена усред тако велике олује, док се авион тако снажно тресао?

„Нисам се плашила“, рекла је девојчица зачућеном човеку. „Мој тата је пилот, и знала сам да ће ме сигурно довести кући.“

Узнемиреност и страх често иду руку подруку. А живљење у свету у ком је већина људи заузета 24/7, може имати за последицу узнемиреност и страх. Ко се понекад не бори са страхом, бригом и ужасном стрепњом због онога што доноси будућност? Прошлост је завршена, садашњост је у току, али будућност је пуна питања, а у овом нестабилном свету одговори можда неће бити онакви какве бисмо желели да чујемо. Питамо се да ли ћемо успети да испоштујемо рокове који су пред нама, да платимо следећу кирију или школарину, да одржимо

своје пољуљане бракове кроз још једну олују. Питамо се да ли нас Бог и даље воли, иако Га увек изнова „разочаравамо“.

Овог тромесечја, суочићемо се с неким од тих страхова директно. „Одмор у Христу“ није само наслов ове поуке, нити неки упечатљив лого за еванђеоску кампању или састанке под шаторима. Одмор у Христу је кључ за ону врсту живота какав Исус обећава својим следбеницима: „Лупеж не долази ни за што друго него да украде и убије и погуби: Ја дођох да имају живот и изобиље“ (Јован 10,10).

Док су припремали текст ове поуке, аутори су изненада постали свесни свепрожимајуће природе појма одмора у склопу библијске теологије. Одмор је повезан са спасењем, са благодаћу, са Стварањем, са Суботом, са нашим разумевањем стања мртвих, са Исусовим скорим доласком– и још много тога другог.

Кад је позвао људе да дођу и нађу одмор у Њему (Матеј 11,28), Исус се није обраћао само својим ученицима и раној хришћанској цркви. Он је видео будуће генерације болесних од греха, уморних, исцрпљених, измучених људских бића, којима ће бити потребан приступ изворишту мира. И зато, док будете проучавали поуку током овог тромесечја, сетите се да Му приђете и одморите се у Њему. На крају крајева, наш небески Отац држи све под контролом и спреман је да нас безбедно доведе кући.

Шанџал и Џералд Клинџеил уживају у свом кроскултуралном браку и воле да раде заједно као њим. Шанџал, заменик директора Задужбине Елен Г. Вајџ, њошиче из Јужне Африке, док је Џералд рођен и одрастао у Немачкој, а данас ради, између остало, као њомоћник уредника часописа Adventist Review Ministries. Осим њоша, њрофесор је Старој завети и Блискоисточних студија на Ендрјус универзитету.

ЖИВЉЕЊЕ У ДРУШТВУ АКТИВНОМ 24/7

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 2,1-3; Јеремија 45,1-5; 2. Мојсијева 20,11; 2. Самуилова 7,12; Марко 6,30-32; 1. Мојсијева 4,1-17.

Текст за памћење: „Гине душа моја желећи у дворе Господње; срце моје и тијело моје отима се к Богу живоме“ (Псалми 84,2).

Тик, так, тик, так, тик, так. Сат је постојано и немилосрдно откуцавао. Остало је још само два сата до почетка Суботе. Мери је уздахнула прелазећи погледом по малом стану. Дечије и играчке још увек су биле разбацане по дневној соби, а у кухињи је владао хаос. Сара, њихово најмлађе дете, лежала је у кревету са температуром, а она је пристала да сутрадан у цркви служи као редар и поздравља људе на улазу, што је значило да ће морати да крену од куће 30 минута раније него обично. Кад бих само могла сутра да нађем мало мира и тишине, помислила је чежњиво.

У исто време на другом крају града, Џош, њен супруг, стајао је у реду у продавници. Саобраћајна гужва опет је била несносна. Редови у продавници били су дугачки. Изгледало је да су сви баш у том тренутку изашли у куповину. Потребан ми је одмор, не могу више овако, уздисао је Џош у себи. Мора да постоји нешто више у животу.

Нашим животом управљају саобраћајни шпиц, радно време, заказани здравствени прегледи, разговори преко Скајпа, одлазак у куповину и школске обавезе. Било да користимо јавни превоз, возимо мали скутер или управљамо већим породичним аутомобилом, ритам непрекидне ангажованости у свету који нас окружује прети да прегази оно што је заиста битно.

Како да пронађемо одмор усред све те хуке и буке?

УМОРНИ И ИСЦРПЉЕНИ

Прочитајте текст 1. Мојсијева 2,1-3. Зашто је Бог створио дан за одмор пре него што се ико уопште уморио?

Чак и пре него што је човечанство похрлило у живот пун самонаметнутог стреса, Бог је одредио један дан као знак, као живи будилник нашег сећања. Тај дан треба да буде време кад застајемо и свесно уживамо у животу – дан у који смо оно што јесмо, а не оно што радимо, дан у који на посебан начин показујемо захвалност за дар траве, ваздуха, животињског света, воде, људи, и – поврх свега – за Створитеља сваког доброг дара.

Није то био неки једнократни позив који је престао да важи након протеривања из Едема. Бог се постарао да он издржи пробу времена, тако што је одмах у почетку уплео Суботу у само ткање времена. Тај позив важи заувек, и увек се изнова понавља – позив да сваког седмодана у миру прослављамо Стварање.

Могло би се помислити да ћемо ми данас, уз све уређаје који нам штеде време, бити мање уморни од људи који су живели пре двеста година. Међутим, чини се да времена за одмор, заправо, никад нема довољно, па ни данас. Чак и кад не радимо, ми проводимо време у махнитој активности. Као да увек некако заостајемо – колико год да постигнемо, још увек има толико тога што треба да се уради.

Истраживања такође показују да људи данас проводе мање времена у сну, и да су многи дубоко зависни од кофеина како би могли да наставе даље. Мада имамо брже бежичне телефоне, брже компјутере, брже интернет конекције, као да никад немамо довољно времена.

Чему нас следећи текстови уче кад је реч о важности одмора? Марко 6,31; Псалми 4,8; 2. Мојсијева 23,12; 5. Мојсијева 5,14; Матеј 11,28.

Бог који нас је створио знао је да ће нам бити потребан физички одмор. Он је успоставио циклусе у времену – ноћ и Суботу – како би нам пружио прилику да се одморимо. Признање Исуса за Господара нашег живота подразумева озбиљно схватање наше дужности да одвајамо време за одмор. Уосталом, заповест о Суботи није само предлог. То је заповест!

А шта је с вашом лично преоптерећеношћу? Шта можете предузети да бисмо одмор који Бог жели да имамо искусили на бољи начин – у физичком и духовном смислу?

БЕЗ „ПОГОНСКОГ ГОРИВА“

Недостатак сна и исцрпљеност због физичког пренапрезања представљају озбиљан проблем. Али оно што посебно забрињава је кад осетимо да смо „емотивно празни“. И наравно, кад се на недостатак сна надовежу још и емотивне тешкоће, можемо бити болно обесхрабрани.

Варух, Јеремијин писар, мора да се често тако осећао током последњих, бурних година у Јерусалиму, пре хаоса, страдања и расула насталог након што су Вавилоњани разорили град.

Прочитајте текст Јеремија 45,1-5 и напишите кратку дијагнозу Варуховог емотивног здравља.

Можете ли да замислите како бисте се осећали кад би вам Бог лично послао поруку „скројену по вашој мери“? Е па, Варух је примио једну такву поруку директно из Божје престоне дворане (Јеремија 45,2). Извештај каже да се то догодило „четврте године Иоакима сина Јосијина“, отприлике 605. или 604. године старе ере. Текст Јеремија 45,3 представља добар увид у то како се људи осећају кад остану емотивно празни.

На основу свега што о том периоду сазнајемо из Светог писма, јасно је да Варухове притужбе нису биле неко плиткоумно жадање. Он је имао јаке разлоге да се осети обесхрабрено и емотивно исцрпљено. Много тога лошег се догађало, а нешто још горе је тек требало да дође.

Како је Бог одговорио на Варухов бол и патњу? Прочитајте текст Јеремија 45,4.5.

Божји одговор на Варухов искрени бол подсећа нас на чињеницу да је Његов лични јад и очај морао бити многоструко већи од Варуховог. Он је сазидао Јерусалим, а сад се спремао да га поруши. Он је засадио Израел као виноград (Исаија 5,1-7), а сада је требало да га ишчупа и пошаље у изгнанство. То није било оно што је Господ желео за свој народ, али је морало да се догоди због њихове побуне против Њега.

Ипак, за Варуха је постојало светло на крају тунела. Бог ће сачувати његов живот – чак и усред разарања, изгнанства и губитака.

Прочитајте још једном речи које је Бог упутио Варуху. Коју општу поруку можемо из њих да извучемо за себе? Односно, како нам оне откривају да је Бог, на крају крајева, увек ту за нас, без обзира на ситуацију?

ДЕФИНИСАЊЕ ОДМОРА У СТАРОМ ЗАВЕТУ

Наравно, одмор нам је свима потребан, и зато се та тема налази свуда у Библији. Мада нас је Бог створио за активан живот, та активност мора бити испрекидана периодима одмора.

Јеврејски Стари завет, на пример, садржи више израза који означавају одмор. У опису Божјег одмарања у седми дан на новоствореној земљи, који налазимо у тексту 1. Мојсијева 2,2,3, користи се израз *shabbat*, „престати са радом, починути, узети одмор“, што је глаголски облик именице „*Shabbath*“. Исти глагол употребљен је у тексту 2. Мојсијева 5,4,5 у каузативном облику, преведен као „хоћете да /народ/ оставља своје послове“. Љутити фараон оптужио је Мојсија да одвлачи народ „од рада његова“.

Божје мировање у седми дан, Суботу, у четвртој заповести описано је јеврејским глаголским обликом *nuakh* (2. Мојсијева 20,11; 5. Мојсијева 5,14). Тај глагол је преведен изразом „био бих миран“ у тексту Јов 3,13 или, више фигуративно, „уостављаше /се/“, у тексту 4. Мојсијева 10,36, што се односило на ковчег завета. У тексту 2. О царевима 2,15 каже се да „почину“ дух Илијин на Јелисију.

Још један важан глаголски облик је *shaqat*, што значи „бити миран, пружити олакшање, бити тих“. Он је употребљен у тексту Исус Навин 11,23, где описује почивање земље од рата након почетних освајања Исуса Навина. Тај израз се често користи да укаже на „мир“ у Књизи Исуса Навина и Судијама.

Глагол *raga'* такође се користи у значењу „одмор“. У опоменама против непослушности које се наводе у 5. Мојсијевој, Бог каже Израелу да у узганству неће одахнути, нити ће се одморити (5. Мојсијева 28,65). Исти глагол се јавља у каузативном облику у тексту Јеремија 50,34, где описује немогућност да се обезбеди мир.

Прочитајте текстове 5. Мојсијева 31,16 и 2. Самуилова 7,12. О каквој врсти одмора је овде реч?

Оба стиха користе идиоматски израз од глагола *shakab*, који дословно значи „лежати, спавати“. Успостављајући завет са Давидом, Бог даје обећање будућем цару Израела: „Кад се наврше дани твоји, и починеш код оца својих, подигнућу потомство твоје након тебе“ (2. Самуилова 7,12).

Дугачка (и овде непотпуна) листа различитих јеврејских глагола који се односе на одмор, помаже нам да видимо да се теолошки појам одмора не повезује само с једном или две конкретне речи. Ми се одмарамо појединачно и колективно. Одмор утиче на нас у физичком, друштвеном и емотивном смислу, и није ограничен само на Суботу.

Смрт је несумњиво наш непријатељ и једног дана ће бити побеђена. Али, ма колико да жалимо за својим мртвима, ма колико да нам недостају, зашто је ипак утешно знати да, бар за сада, они почивају у миру?

ОДМОР У НОВОМ ЗАВЕТУ

Глаголски облик речи за одмор који често налазимо у Новом завету је *απαυσι*, што значи „одморити се, опустити, освежити“. Он је употребљен у једној од Исусових најпознатијих изјава о одмору, у тексту Матеј 11,28: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити.“ Тај израз може да се односи и на физички одмор (Матеј 26,45). Међутим, и апостол Павле га користи кад, опраштајући се од Коринћана, изражава своју радост због доласка пријатеља који су умирлили његов дух (1. Коринћанима 16,18).

Још један глагол који упућује на одмор је *hēsychazō*. Њиме је описан суботни одмор ученика док је Исус почивао у гробу (Лука 23,56). Такође је коришћен и да би се описао миран живот (1. Солуњанима 4,11), а може да указује и на то да неко ћути зато што нема примедби (Дела 11,18).

У тексту Јеврејима 4,4, описан је Божји одмор након стварања, у седми дан, и том приликом је употребљен грчки глагол *καταυσι*, „зауставити, умирити, починути“, који је употребљен и у Септуагинти, грчком преводу Старог завета. Што је посебно интересантно, тај глагол се у Новом завету најчешће користи управо у 4. поглављу Јеврејима посланице.

Прочитајте текст Марко 6,30-32. Зашто је Исус рекао својим ученицима да се повуку и одморе, с обзиром на многе прилике за мисионирање које су у том тренутку имали? Сагледајте то питање у ширем контексту целог 6. поглавља Еванђеља по Марку.

Изјава „Дођите ви сами насамо, и почините мало“ (Марко 6,31), није формулисана као обичан позив. То је изречено у форми императива, што указује на налог или заповест. Исус ту показује забринутост за своје ученике, за њихову физичку и емотивну добробит. Они су се управо вратили с једног подужега мисионског путовања на које их је Исус послао двојицу по двојицу (Марко 6,7). Текст Марко 6,30 описује колико су ученици били усхићени кад су се вратили. Мора да су им срца била пуна. Желели су да говоре са Исусом о својим победама и поразима, али Он је све то зауставио, предухитривши их позивом на одмор. Марко додаје и објашњење: „Јер их бијаше много који долазе и одлазе, и не имаху кад ни јести“ (Марко 6,31). Презаузетост и преоптерећење у Божјем делу представљало је истински изазов чак и за ученике. Али Исус нас подсећа да своје здравље и емотивно благостање треба да чувамо тако што ћемо повремено планирати одмор.

На које начине можете помоћи свом локалном пастору и растеретити њега или црквеног старешину, или било кога другог кога познајете, а коме прети опасност да прегори у Господњем делу? Шта бисте могли да предузмете како би показали поштовање према тој особи и помогли јој да се мало одмори?

ПОТУКАЧ И БЕГУНАЦ

Прочитајте текст 1. Мојсијева 4,1-12. Због чега је Каин постао „потукач и бјегунац“ (1. Мојсијева 4,12) на земљи?

Библијски текст не наводи изричито због чега је Бог погледао на Авељев принос, а на Каинов „не погледа“ (1. Мојсијева 4,4. 5). Али ми знамо разлог. „Кајин је изашао пред Бога гунђајући, сумњајући у обећану жртву и неопходност приношења жртава. Својим даром није изражавао покајање за грех. Сматрао је, као и многи данас, да би показао слабост када би строго следио пут који је Бог зацртао, када би се за спасење потпуно ослонио на дело помирења обећаног Спаситеља. Одлучио је да се ослони на себе, да се појави пред Богом са сопственим заслугама.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 72 (оригинал).

Мада је рекао да ће Каин бити „потукач и бегунац“ на земљи, није Бог био тај који га је начинио таквим, већ се то догодило као последица његових грешних поступака и непослушности. Не нашавши одмор у Богу, Каин је открио да га не може наћи ни на један други начин – бар не прави одмор.

Јеврејска реч преведена као „погледа“ (1. Мојсијева 4,4) могла би се такође превести као „поближе погледао, пажљиво размотрио“. У фокусу Божјег пажљивог и помног разгледања није био толико сам принос колико став онога ко га је приносио. Божје одбацивање Каиновог приноса у воћу није било произвољна реакција неког каприциозног Божанства. Напротив, ту је описан процес пажљивог разматрања и одмеравања карактера, ставова и мотива онога који приноси жртву. То је добар пример истражног суда.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 4,13-17 и опишите Каинову реакцију на Божји суд.

Кад покушавамо да побегнемо из Божјег присуства, постајемо немирни. Чежњу за божанском благодаћу покушавамо да утажимо стварима, међуљудским везама, или презаузетости. Каин је основао династију и почео да зида град. И једно и друго је велико постигнуће, што говори о снази и одлучности, али ако је реч о безбожној династији и бунтовном граду, онда то на крају неће вредети ништа.

Чак и ако испаштамо због последица својих греха, као што обично бива, како можемо научити да прихватимо опроштај који нам се нуди преко крста?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„По мишљењу рабина, стална ужурбаност и заузетост послом представљала је врхунац религије. Да би се показали побожнијим од других, ослањали су се на неке спољашње радње. Тако су своје душе одвајали од Бога и градили своју самодовољност. Исте опасности још увек постоје. Кад год се повећава делатност и када људи постигну успех у ма ком раду за Бога, постоји опасност уздања у људске планове и методе. Тада постоји склоност да се мање моли и да се покаже мање вере. Као и ученици, ми се налазимо у опасности да изгубимо из вида своју зависност од Бога и покушамо да од своје делатности начинимо спаситеља. Потребно је да стално гледамо на Исуса, схватајући да Његова сила обавља посао. Док озбиљно радимо на спасавању изгубљених, морамо одвојити време и за размишљање, молитву и проучавање Божје речи. Само посао извршен са много молитава и посвећен Христовом заслугом, на крају ће се показати успешним за добро.“ – Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 362 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Сталан притисак да се буде у врху, да се (физички и виртуелно) буде доступан све време, да се досегну идеали који нису ни реалистични ни Богом дани, може људе учинити болесним – у емотивном, физичком и духовном смислу. Како ваша црква може да постане место где су добродошли уморни, исцрпљени људи који жуђе за одмором?
2. Да ли се може десити да будемо презапослени, чак и кад чинимо добре ствари за Бога? Сетите се приче о Исусу и Његовим ученицима из текста Марко 6,30-32, и у својој суботтношколској групи разговарајте о примени тог текста.
3. Године 1899. оборен је рекорд у брзој вожњи. Неко је достигао брзину од преко 60 километара на сат – и преживео је да то исприча! Данас, наравно, аутомобили возе много брже од тога. Брзина процесора у нашим мобилним телефонима је много већа од брзине коју су постизали најбржи компјутери претходне генерације. Ваздушни саобраћај се одвија већом брзином него раније, и постаје све бржи. У суштини, скоро све што ми данас радимо, обавља се много брже него што је то био случај у прошлости, а опет – шта? Још увек смо ужурбани и не успевамо довољно да се одморимо. Шта нам то говори о основној људској природи, и о томе зашто је Бог сматрао одмор толико важним да га је уврстио у једну од својих заповести?
4. Размишљајте више о тој идеји да је суботни одмор успостављен у Едему, још пре пада у грех. Осим занимљивих теолошких импликација, шта нам то говори о потреби за одмором чак и у безгрешном, савршеном свету?

Текстови за проучавање у току седмице: 4. Мојсијева 11,1-33; 4. Мојсијева 12,1-13; 4. Мојсијева 13,27-33; 4. Мојсијева 14,1-23; 1. Коринћанима 10,1-11; 4. Мојсијева 14,39-45.

Текст за памћење: „Ово се пак све догађаше за углед њима, а написа се за науку нама, на које посједак свијета дође“ (1. Коринћанима 10,11).

Током векова, многи су извештавали о узнемирености и необичном понашању паса и осталих домаћих животиња пре великих земљотреса.

Научници су утврдили да су животиње у стању да детектују прве сеизмичке таласе – таласе притиска – који претходе следећем – таласу потреса. То вероватно објашњава зашто се за животиње каже да се понашају чудно и узнемирено непосредно пре него што се тло затресе. Неке животиње, као што су слоновии, могу да опазе звучне таласе ниске фреквенције и вибрације које претходе потресу, које људи уопште нису у стању да осете.

Пар минута пре земљотреса магнитуде 5,8 који је погодио област Вашингтона 23. августа 2011, неке од животиња у националном зоолошком врту Смитсоиан института почеле су необично да се понашају. Међу њима су били лемури, који су почели бучно да се оглашавају око 15 минута пре него што је тло почело да се тресе.

У поуци за ову седмицу, погледаћемо неке примере чудног људског немира до ког је дошло, не због претећих природних катастрофа као што су земљотреси, већ због основне грешности палих људских бића који се нису одмарали у ономе што Христос нуди свима који Му приђу у вери и послушности.

НЕМИР У ПУСТИЊИ

Израелци мора да су се осећали несрећно и узнемирено кад су напустили Синај на свом путу за Ханан. Прошло је више од годину дана откако су изашли из Египта (4. Мојсијева 1,1). Били су спремни да уђу у Обећану земљу. Пребројани су и организовани. Били су сведоци невероватних израза божанске наклоности и јасним знацима Божјег присуства. Па ипак, у првом месту у које су дошли након одласка са Синаја почели су да се жале.

Прочитајте текст 4. Мојсијева 11,1-15. На шта су се Израелци жалили?

Израелци су жудели за месом, краставцима, дињама, празилуком, црним и белим луком из Египта. „Ко ће нас нахранити месом? Опоменусмо се риба што јеђасмо у Мисиру забадава, и краставаца и диња и лука црнога и бијелога. А сада посахну душа наша, нема ништа осим мане пред очима нашим“ (4. Мојсијева 11,4-6). Мора да су патили од озбиљног случаја селективног памћења, будући да су се сећали хране, а заборавили ропство и невероватне тешкоће које су трпели (упоредити са 2. Мојсијева 1).

Били су храњени Божјом маном више од годину дана, али су се ипак осећали узнемирено и желели нешто више. То је утицало чак и на Мојсија. Покушавати да водиш групу узнемирених људи није лако. Али Мојсије зна коме да се обрати. „Зашто учини тако служи својему? И зашто не нађох милости пред тобом, него метну на ме терет свега народа овога?“ (4. Мојсијева 11,11).

Како Бог одговара на те приговоре? Прочитајте текст 4. Мојсијева 11,16-33.

Бог није неосетљив на наше потребе због којих се осећамо узнемирено. Израелцима је, у овом случају, дао препелице како би задовољио њихову глад за месом. Међутим, месо није било оно што су Израелци заиста желели. Када смо несрећни, узнемирени и љути, оно због чега се љутимо често је само окидач, а не и узрок проблема. Сукобљавамо се зато што постоји нешто друго што није у реду, што утиче на наше односе на дубљем нивоу. Израел се заправо побунио против Божјег вођства, а то је нешто о чему сви треба да поведемо рачуна, без обзира на нашу непосредну ситуацију и околности, јер до тога може доћи лакше него што мислимо.

Зашто нам прошлост у сећању лако може изгледати боље него што је заиста била?

ТО ЈЕ ЗАРАЗНО

Прочитајте текст 4. Мојсијева 12,1-3. Зашто су Марија и Арон били узрујани?

Марија и Арон су, наводно, били несрећни због Мојсијеве жене странкиње. Сефора је била пореклом из Мадјана (видети 2. Мојсијева 3,1). Тако се, и међу израелском „елитом“, показала грешност људске природе, и то на врло непријатан начин. (Да ли је он икад пријатан?)

Међутим, библијски текст јасно открива да је то био само изговор. Главни разлог њиховог гунђања био је пророчки дар. У претходном поглављу видимо да је Бог рекао Мојсију да постави седамдесеторицу израелских старешина да му помажу у ношењу терета управљања народом (4. Мојсијева 11,16.17.24.25). Арон и Марија такође су имали важне руководеће улоге (2. Мојсијева 4,13-15; Михеј 6,4), али сад су се осетили угроженим због нових промена у вођству: „Зар је само преко Мојсија говорио Господ, није ли говорио и преко нас?“ (4. Мојсијева 12,2).

Како Бог одговара на ове притужбе? Прочитајте текст 4. Мојсијева 12,4-13. Шта мислите зашто Бог одговара тако одлучно?

Бог одговара истог тренутка и не оставља простора за различита тумачења. Пророчки дар није оружје за стицање веће моћи. Мојсије је био подобан за вођу управо зато што је био свестан своје потпуноне зависности од Бога.

Чињеница да се Марија помиње пре Арона у 1. стиху сугерише да би она могла да буде подстрекач тог напада на Мојсија. У то време, Арон је већ служио као израелски првосвештеник. Да је био погођен губом, не би могао да уђе у светилиште и обавља службу у корист народа. Божја казна у виду привремене губе коју је Марија добила, јасно је показала Његово незадовољство њиховим понашањем, и допринела промени става који је тој породици био потребан. Аронова молитва за Марију потврђује да је и он био укључен у тај грех (4. Мојсијева 12,11). И сада, уместо критицизма и немира, видимо да се Арон моли за Марију, а да и Мојсије посредује за њу (4. Мојсијева 12,11-13). То је став који Бог жели да види у свом народу. Он је то чуо и излечио Марију.

Мада је увек лако бити критички расположен према црквеном вођству на било ком нивоу, колико би боља била наша црква и наш лични духовни живот кад бисмо, уместо гунђања, посредовали за наше вође, чак и кад се не слажемо с њима?

НЕМИР ВОДИ У ПОБУНУ

Прича почиње у позитивном тону. Израелци су коначно стигли на границе Ханана и 12 ухода је послато да испитају земљу. Њихов извештај је изванредан.

Прочитајте извештај ухода у тексту 4. Мојсијева 13,27-33. Међутим, у ком тренутку су очекивања Израелаца спласнула?

Упркос Халеевој интервенцији, преовладао је глас сумњиваца и скептика. Израел није кренуо у освајање онога што им је Бог обећао. Немирни у срцу, изабрали су плач и гунђање уместо војног марша и победничког поклича.

Кад смо немирни у срцу, тешко нам је да ходамо у вери. Немир, међутим, не погађа само наше емоције. Научници тврде да постоји директна узрочно-последична повезаност између недовољно одмора (укључујући и недостатак сна) и погрешних одлука које доводе до гојазности, болести зависности, а самим тим и до све већег немира и незадовољства.

Прочитајте текст 4. Мојсијева 14,1-10. Шта је следеће што се догодило?

Ствари су се кретале од лоших ка горим. Халева очажничка молба: „Само се не одмећите Господа“ (4. Мојсијева 14,9), остала је неуважена, и читав скуп се спремио да каменује свог вођу. Немир води у побуну, а побуна у смрт.

„Неверне уходе биле су веома гласне у осуђивању Халева и Исуса Навина, па је ускоро одјекнуо и позив да их заспу камењем. Побеснела гомила дограбила је камење да побије ове верне људе. Насрнули су на њих уз дивљачку вику. А онда им је камење изненада поиспадало из руку, заћутали су и почели да се тресу од страха. Бог се умешао да спречи њихове убилачке намере. Слава Његове присутности, слична заслепљујућој светлости, обасјала је Шатор од састанка. Цео народ је видео тај Божји знак. Појавио се Неко моћнији од њих и нико се више није усуђивао да пружи отпор. Они међу уходама који су донели негативне извештаје, погнули су се од страха и ужаса и без даха потражили уточиште у својим шаторима.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 390 (оригинал).

Управо тада, слава Господња се јавно показала. Кад читамо ту причу у тексту 4. Мојсијева 14, стичемо утисак да се читав призор изненада заледио, и да сад слушамо Божји приватан разговор са Мојсијем. Мада је камење било намењено Мојсију, Халеву и Исусу Навину, Бог је био свестан да је та побуна, у крајњој линији, била усмерена против Њега самог.

ПОСРЕДНИК

Какву прилику је Бог понудио Мојсију кад се суочио с том побуном? **Прочитајте текст 4. Мојсијева 14,11.12.**

Бог нуди да уништи Израелце и да створи потпуно нови народ чији би праотац био Мојсије.

А како Мојсије одговара на ту отворену побуну, усмерену не само против њега, већ и против Бога? (4. Мојсијева 14,13-19).

То је тренутак кад можемо да видимо правог Божјег човека. Мојсијев одговор, замрзнут у времену, унапред указује на Посредника који ће се, више од 1.400 година касније, молити за своје ученике у њиховим невољама (Јован 17). Заиста, оно што је Мојсије ту учинио, многи теолози и проучаваоци Библије виде као пример онога што Христос чини за нас. Њихова кривица и наша кривица уопште се не доводи у питање. А ипак, Мојсије преклиње Бога да „због велике милости своје“ (4. Мојсијева 14,19), опрости његовом народу. И као што је тада поступио захваљујући Мојсијевом посредовању, Господ поступа и према нама захваљујући Исусу – Његовој смрти, васкрсењу и посредовању за нас.

И тако се Мојсије моли: „Опрости безакоње овоме народу због велике милости своје, као што си праштао народу овоме од Мисира доведе“ (4. Мојсијева 14,19). Благодат сасеца побуну и немир у самом корену. Праштање нуди нови почетак.

Међутим, постоји цена. Благодат никад није јефтина. Мада му је опроштено, народ ће се суочити са последицама своје побуне, и та генерација неће ући у обећану земљу (4. Мојсијева 14,20-23).

Да, Бог ће их издржавати још 38 година у пустињи. Он ће их хранити. Он ће им се обраћати из светилишта. Он ће бити уз њих у пустињи. Али онда ће они умрети, а нова генерација ће морати да преузме палицу и пронађе одмор у Обећаној земљи.

То звучи као суд, а заправо је милост. Како би та генерација уопште могла да освоји моћне хананске градове-државе кад још увек није научила да се ослања на Њега? Како би они могли да буду светлост народима кад су и сами тумарали у мраку?

Које тешке лекције сте и сами научили у вези са последицама опроштених греха?

ВЕРА НАСУПРОТ ДРСКОСТИ

Које сличности запажате између лутања Израела кроз пустињу и Божјег народа који живи непосредно пред Исусов други долазак? (Видети 1. Коринћанима 10,1-11.)

Кроз целу историју, Божји народ је тумарао пустињом у потрази за Обећаном земљом. Та пустиња има много лица. У овом тренутку, она се огледа у једној бесомучној медијској навали, непрестаном оглашавању долазних порука и потмулој тутњави бескрајне забаве. Она покушава да нам прода порнографију као љубав и материјализам као одговор на све наше бриге. Кад бисмо само били мало виткији, мало млађи, мало богатији, мало привлачнији – то би решило све наше проблеме.

Као Израелци, и ми смо неспокојни у својој потрази за миром, и сувише често га тражимо на погрешним местима.

Како су Израелци реаговали на Божји суд, о чему читамо у тексту 4. Мојсијева 14,39-45?

Израелци су на божански суд реаговали на типичан начин. „Ево нас, идемо на мјесто за које је говорио Господ, јер згријешисмо“ (4. Мојсијева 14,40).

Посвећење са пола срца је неделотворно – као и лоше спроведена вакцинација. Данас лекари препоручују да се вакцинација против хепатитиса Б изврши одмах након рођења – у прва 24 часа живота. То је, наводно, добар почетак. Међутим, уколико се након те прве дозе, не дају још две или три додатне у право време и у правој концентрацији, онда нема никакве заштите од хепатитиса Б.

Предомишљање Израелаца након побуне, о чему извештавају последњи стихови у 4. Мојсијевој 14, имало је за последицу само смрт и разочарање, јер су Израелци сада одбили да прихвате Божја нова упутства и тврдоглаво кренули у напад без Мојсија и ковчега завета пред собом.

Дрска самоувереност је скупа. Она води у смрт. Врло често, дрскост је покренута страхом. Зато што се нечега бојимо, доносимо одлуке због којих касније жалимо.

Сетите се неког тренутка кад сте поступили ослањајући се на веру, и неког у коме сте поступили превише самоуверено. У чему се састојала кључна разлика?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ:

„Изгледало је да се народ сада искрено каје због свог грешног понашања; међутим, људи су били жалосни само због последица својих поступака, а не и због тога што су постали свесни своје незахвалности и непослушности. Када су установили да Господ не одустаје од својих одлука, поново се пробудила њихова самовоља, па су објавили да се неће враћати у пустињу. Заповедајући им да се повуку из земље својих непријатеља, Господ је ставио на пробу њихову привидну покорност и доказао да она није искрена. Знали су да су много погрешили, дозвољавајући својим неразоритим осећањима да задобију превласт, да их наведу да покушају да убију двојицу ухода који су их наговарали да остану верни Богу; међутим, били су ужаснути само зато што су установили да су начинили страшну грешку која ће имати разорне последице. Њихова срца остала су непромењена. Био им је неопходан само повод да поново падну у исту грешку. Он им је пружен када је Мојсије, божанским ауторитетом заповедио да се врате у пустињу.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 391 (оригинал).

„Вера ни у ком смислу није сједињена са нагађањем. Само онај који има праву веру заштићен је од нагађања. Нагађање је потпуно кривотворење вере. Вера полаже право на обећања и доноси род у послушности. Претпоставка такође полаже право на обећања, али их користи као што их је користио сотона, да би се оправдао преступ. Вера би навела наше прародитеље да стекну поверење у Божју љубав и послушају Његове заповести. Претпоставка их је навела да преступе Његов закон, верујући да ће их Његова велика љубав спасити од последица њиховог греха. Вера не полаже право на наклоност Неба у случају неиспуњавања услова под којима се даје милост. Права вера има свој темељ на обећањима и свему ономе што нам дају Писма.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 126 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте о разлици између вере и дрскости. Зашто се на могуће освајање земље Ханан у првом тренутку гледало као на чин вере, а онда касније, кад су Израелци спровели напад, то се сматрало дрском самоувереношћу? У ком смислу мотив и околности играју велику улогу у одређивању разлике између вере и дрскости?
2. Размишљајте о чињеници да, чак и онда кад су нам греси опроштени, ми често морамо да живимо с њиховим последицама. Како можете помоћи онима којима је тешко да прихвате да им је неки грех опроштен, и поред тога што он још увек негативно утиче на њих, а можда чак и на њихове најмилије?

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 10,34-39; Лука 12,13-21; Филибљанима 2,5-8; Лука 22,14-30; Матеј 23,1-13.

Текст за памћење: „Јер гдје је завист и свађа, ондје је неслога и свака зла ствар“ (Јаков 3,16).

Јасика је прелепо дрво, које достиже висину од 15 до 30 метара. Она посебно добро успева у хладнијим пределима са нижим летњим температурама. Њено дрво се користи за израду намештаја, али и шибица и папира. Јелени и друге животиње се током хладних зима често хране младим дрветима јасике, јер њена кора садржи многе хранљиве састојке. Јасикама је потребно много сунчеве светлости, јер расту све време, чак и зими, што их у зимским месецима чини важним извором хране за различите животиње.

Јасике су, међутим, најпознатије по томе што имају најраширенији коренски систем у биљном свету. Корене под земљом образује јединствени организам – колонију која може да се шири прилично брзо, покривајући простране области. Појединачно дрво јасике може да живи до 150 година, али тај већи организам испод земље опстаје хиљадама година.

У поуци за ову седмицу желимо да откријемо неке од корена нашег немира. Има много тога што нас може спречити да нађемо прави одмор у Исусу Христу. Нешто од тога је очигледно и не захтева много пажње. Али, постоји и оно што нам је мање уочљиво, као што је огроман организам јасике скривен испод тла, и ми можда нисмо увек свесни ставова и поступака који нас одвајају од Створитеља.

ИСУС УНОСИ ПОДЕЛУ

Мало је оних који уживају у сукобљавању. Ми жудимо за слогом и миром. У нашим црквама и институцијама држимо чак и семинаре о помирењу и решавању сукоба.

Прочитајте текст Матеј 10,34-39. На шта Исус мисли кад каже да Он није дошао да донесе мир него мач? Шта то значи, с обзиром да је Исус „кнез мирни“ (Исаија 9,6)?

Исусова изјава у тексту Матеј 10,34-39 шокантно је супротна нашим очекивањима. Спаситељ, који је дошао као беспомоћна беба а не као моћни цар окружен елитним телохранитељима, који је заговарао љубав подједнако према ближњима и према непријатељима, сада говори својим следбеницима да Он у ствари доноси поделе и сукобе. Његови ученици и слушаоци вероватно су постављали себи исто питање које и ми данас постављамо: Како је то могуће?

Текст Матеј 10,35-39 заправо говори о поштовању и оданости. Цитирајући стих Михеј 7,6, Исус позива своје слушаоце да направе избор за вечност. Син би требало да воли и поштује своје родитеље. То је захтев закона који је Мојсије примио на гори. То је начин на који је Бог захтевао да се ствари одвијају, али, ако би та љубав била јача од наше оданости Христу, то би захтевало тешку одлуку. Отац и мајка би требало да воле своју децу и да се старају о њима. Међутим, ако би та љубав надмашила њихову посвећеност Исусу, то би захтевало тешку одлуку. Зна се шта је на првом месту, подсећа нас Исус у овом одломку.

Исус објашњава тај избор формулишући три реченице од којих свака користи израз достојан. Та достојност се не заснива на високим моралним стандардима, па чак ни на побеђивању греха. Достојност се заснива на нечијем односу са Исусом. Ми смо достојни кад бирамо Њега пре свега другог – укључујући мајку, оца, или децу. Тиме узимамо свој крст и следимо Исуса.

„Немам веће жеље него да видим наше младе прожете духом чисте вере, која ће их навести да узму свој крст и пођу за Исусом. Пођите напред, млади ученици Христови, руководећи се начелом, обучени у хаљине чистоте и праведности. Спаситељ ће вас довести на положај који најбоље одговара вашим талентима и где ћете моћи да budete најкориснији.“ – Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 5, p. 87.

Понекад смо принуђени да носимо крст који нисмо сами изабрали, а понекад га добровољно носимо. Шта представља кључ да бисмо, у оба случаја, тај крст носили верно?

СЕБИЧНОСТ

Као у случају јасике и њеног већег, подземног дела, себичност је део огромног система испод површине, званог „грех“, који нас спречава да нађемо прави одмор у Исусу. Од свих видова греха у нашем животу, себичност се изгледа најлакше испољава, зар не? За већину нас, себичност је исто тако природна као и дисање.

Прочитајте текст Лука 12,13-21. **Опишите проблем који се наглашава у тој Исусовој параболи. Да ли је планирање будућности израз себичности и непоштовања према Божјем царству? Ако не, или бар не увек, на шта нас онда Исус упозорава?**

Та парабола се појављује само у Еванђељу по Луки и изнета је у одговору на проблем анонимног човека из народа. Пошто Му је постављено питање у вези са наследством, Исус одговара тако што одбија улогу судије међу браћом. Уместо тога, Он упира прстом у већи проблем који се налази у позадини свега тога – наиме, у себичност. Он копа дубље да би показао масу корења која лежи у основи наших појединачних поступака.

Размишљајте о томе како се себичност испољава у вашем животу. Како себичност утиче на наш однос са Богом, с нашим супружницима и фамилијом, с нашом црквеном породицом, са комшијама и колегама на послу? Који кључ налазимо у тексту Филиплјанима 2,5-8?

Усредсредивши се само на сопствене потребе и амбиције, анонимни богаташ из Исусове параболе заборавио је да узме у обзир невидљиве небеске реалности. Веће, боље и више нису темељна начела Божјег царства. Павле нам нуди увид у оно што је Исуса навело да одлучи да постане наша Замена.

Текст Филиплјанима 2,5-8 описује образац несебичности, понизности и љубави. Ако љубав према Богу и ближњима не управља нашим изборима и приоритетима, ми ћемо наставити да градиммо веће амбаре за себе на овом свету и да прикупљамо мање блага на небу (Матеј 6,20).

Зашто нас жеља за богатством и материјалним поседима тако лако обузима? Мада нам је свима потребна извесна сума новца да бисмо преживели, зашто се чини да ми, колико год да имамо, увек желимо више?

АМБИЦИЈА

Проучавање последње седмице Исусове службе на земљи, пре Његовог распећа, увек је извор охрабрења и надахнућа, а пружа нам и добар увид у то како немир и амбиција могу навести људе да кажу и учине нешто несмотрено.

Прочитајте текст Лука 22,14-30 и замислите како се Исус осећао док је слушао како се Његови ученици, том свечаном приликом, расправљају кога би међу њима требало сматрати највећим (Лука 22,24). Зашто је пажња ученика била скренута с тог изванредног догађаја и усмерена на људску величину?

Ми ретко расправљамо с другима о томе ко је највећи у нашој цркви, породици, или на радном месту. Можда пуно размишљамо о томе, али ко је заиста спреман да о томе отворено говори?

Међутим, у заједници Исусових следбеника, то није био први пут да се такво питање постави. У тексту Матеј 18,1 налазимо извештај управо о томе како су ученици поставили Исусу то исто питање, уобличивши га мало апстрактније: „Ко је, дакле, највећи у Царству небескоме?“ Исусов одговор је обухватио и једну очигледну поуку. Пошто је позвао једно дете, поставио га је у средиште њихове групе. Очи присутних су се рашириле, обрве су се подигле. Исусов поступак је захтевао објашњење, и Он га је, у тексту Матеј 18,3 и дао: „Заиста вам кажем, ако се не повратите и не будете као дјеца, нећете ући у Царство небеско.“

Обраћење је од темељног значаја за проналажење правог одмора у Исусу. Признајемо да нам је потребна помоћ споља. Изненада увиђамо да не можемо да се поуздамо у себе и да нам је потребно да се ослонимо на Исуса. Доживљавамо преображај својих вредности и амбиција. Исус заправо поручује својим ученицима: Уздајте се у мене и ослоните се на мене као ово дете. Права величина је одустајање од сопствених права и прихватање вредности Царства.

Нажалост, изгледа да ученици још увек нису били научили ту лекцију до тренутка кад је Исус јео последњу вечеру с њима. Њихово кошкање и надметање уништило је тренутак савршеног заједништва који се никад више неће поновити.

И све то након година проведених са Исусом, служења заједно са Исусом, слушања и учења код Његових ногу? Како тужан пример који нам открива колико људско срце остаје заиста искварено! Међутим, посматрано с позитивније стране, увиђамо увек присутну реалност Господње благодати, која се огледа у томе што, упркос тој патетичној дискусији међу Његовим следбеницима, Исус ипак није одустао од њих.

Зашто би задржавање Исуса на крсту у средишту наше пажње, требало да буде моћан лек против жеље за самоузвишењем, чији смо сви ми, као пала људска бића, постали плен?

ЛИЦЕМЕРЈЕ

Лицемер је неко ко глуми, ко жели да се прикаже онаквим какав заправо није. Тај израз се користи седам пута у тексту Матеј 23, у говору у ком Исус јавно срамоти књижевнике и фарисеје, само средиште јеврејског религиозног вођства (Матеј 23,13.14.15.23.25.27.29). Еванђеља нам откривају Исуса као некога ко нуди милост и опроштај прељубочинцима, сакупљачима пореза, проституткама, па чак и убицама, али ко не показује баш много саосећања према лицемерима (видети многе додатне референце у текстовима: Матеј 6,2.5.16; Матеј 7,5; Матеј 15,7-9; Матеј 22,8).

Прочитајте текст Матеј 23,1-13 и наведите четири главна обележја лицемера које Исус ту помиње.

Исус приписује та четири обележја књижевницима и фарисејима. Унутар јудаизма у првом веку нове ере фарисеји су представљали конзервативну религиозну десницу. Били су заинтересовани за писани и орални закон и наглашавали су ритуалну чистоту. На другој страни спектра били су садужеји, група већином богатих вођа, често повезаних са елитном свештеничком класом. Они су били увелико хеленизовани (тј. говорили су грчки и били су добро упознати са грчком филозофијом), а нису веровали у Божји суд нити у живот после смрти. Ми бисмо их описали као либерале. Међутим, обе те групе биле су окривљене за лицемерје.

Према Исусу, ми смо лицемери ако не поступамо у складу са оним што говоримо, ако намећемо тешке религиозне критеријуме другима, а не примењујемо их на себе, ако желимо да други аплаудирају нашој верској ревности, ако захтевамо част и признање који припадају само нашем небеском Оцу.

Колико год да су оштре и одсечне биле Његове речи, Исусов однос према онима које је називао лицемерима ипак је био пун љубави и брижности.

„Божанско сажалење огледало се на лицу Божјег Сина, док је лаганим погледом обухватао Храм и своје слушаоце. Гласом пригушеним дубоким болом и горким сузама, узвикнуо је: ‘Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане к себи! Колико пута хтех да скупим чеда твоја, као што кокош скупља пилиће своје под крила, и не хтесте!’ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 620 (оригинал).

Зашто није неопходно да будете религиозни вођа да бисте били криви за ту врсту лицемерја коју Исус овде тако отворено осуђује? Како да научимо да препознамо било какво лицемерје у себи, уколико оно постоји, и како да га се отарасимо?

ИСКОРЕЊИВАЊЕ НЕМИРА

Прочитајте текст Јован 14,1-6. Шта можемо предузети у тренутку свог највећег немира да се наше срце не би узрујало? Шта је кључ за превладавање подела, себичности, амбиције, лицемерја, и проналажење правог одмора?

Савладавање немира увек почиње са Исусом. Он је пут, истина и живот. Он зна који је смер исправан кад бесциљно лутамо пустињом нашег медијима презасићеног света. Као божански Законодавац, Он сам је отеловљена истина, и Његов Дух ће нас водити ка целокупној истини (Јован 16,13). Када смо повређени, уморни, исцрпљени, болесни и обесхрабрани, Он је живот – и то не било какав живот. Он нам је обећао живот у изобиљу (Јован 10,10). То се односи на наш вечни дом и вечни живот, али подразумева и другачији квалитет живота овде. Створитељ је несумњиво способан да нас већ сада дарује изобилно и више него што мислимо и тражимо.

„Да се не плаши срце ваше“ је позив да се живи у ишчекивању. Када емотивно потонемо, Он је у стању да нас уздигне на један виши ниво. Кад се боримо са тамом и грехом, Он је тај који ће не само започети, већ и довршити своје дело у нама (Филипљанима 1,6).

Ма колико да наше прилике овде постану лоше (о да, оне могу постати лоше), погледајте обећање које нам је дато у Исусу. Он припрема „место“ за нас, место из ког ће наш бол, немир и патња бити заувек прогнани. То је нада која нам је дата у Христу Исусу, а она је понуђена свима нама, ко год ми били, какво год је наше порекло, колико год нам је живот био прљав, или је и сада још увек такав.

Кључ за нас је, међутим, да приђемо Богу у сваком случају – у својој слабости, повређености, сломљености, у свом опште палом стању, знајући да нас Он прихвата упркос свему томе. То је суштина благодати и разлог што морамо веровати да нам је она дарована ако је тражимо с вером.

Прочитајте текст Јеремија 3,22. Шта Бог тражи од нас да учинимо, и шта ће Он онда, у одговору на то, учинити за нас?

Размишљајте о Исусовим речима: „Опет ћу доћи, и узећу вас к себи да и ви будете гдје сам ја“ (Јован 14,3). Шта нам то говори о суштинској и пресудној важности обећања о Другом доласку? Зашто је, нарочито за нас адвентисте (с обзиром на наше разумевање смрти), обећање о Другом доласку тако драгоценост?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„У животу који је окренут себи неће бити никаквог раста ни доношења рода. Ако сте прихватили Христа за свог Спаситеља, треба да заборавите на себе и покушате да помажете другима. Говорите о Христовој љубави, причајте о Његовој доброту. Извршавајте сваку дужност која се појави. Носите одговорност за душе на свом срцу и свим средствима која вам стоје на располагању трудите се да спасете изгубљене. Када будете примили Христовог Духа, Духа несебичне љубави и рада за друге, ви ћете расти и доносити род. Врлине Духа показаће се у вашем карактеру. Ваша вера ће расти, ваше уверење ће се продубљивати, ваша љубав усавршавати. Све више и више одражаваћете Христов лик у свему што је непорочно, племенито и лепо.“ – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 67, 68 (оригинал).

У решавању несугласица унутар цркве, „ако срца обе стране нису укроћена Божјом милошћу, расправе међу појединцима могу да трају сатима, при чему се губи не само њихово време, него и време Божјих слугу који су принуђени да их слушају. А да нема охолости и себичности, већина тих тешкоћа била би отклоњена за пет минута.“ – Ellen G. White, Early Writings, p. 119.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите у разреду о практичним начинима на које можете победити себичност. Како можете једни друге држати одговорним да се те замисли спроведу у реалност?
2. Амбиције саме по себи нису лоше. Али, како да замишљамо и очекујемо велике ствари од Бога, а да не паднемо у замку превелике обузетости амбицијом?
3. Многи од нас споља не показују своју амбицију, лицемерје, себичност и завист. Ми смо и те како способни да понудимо много доброћуднију спољашњу фасаду. Али, као огроман коренски систем дрвета јасике, све те негативне особине вребају испод површине. Како Духом вођени преображај карактера изгледа у пракси? Како можемо да ишчупамо корен немира и нађемо прави одмор у Исусу?
4. Размислите поново о свом одговору на питање постављено пред крај проучавања предвиђеног за четвртак, које се односи на важност Другог доласка. Какву наду бисмо, без тога, уопште имали? Какве користи бисмо, без тога, имали од Христовог првог доласка, с обзиром да мртви спавају до васкрсења, које се дешава тек приликом Другог доласка?

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Самуилова 11,1-27; 2. Самуилова 12,1-23; 1. Мојсијева 3,1-8; 1. Јованова 1,9.

Текст за памћење: „Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав понови у мени“ (Псалми 51,10).

Многи људи као да очајнички покушавају да нађу мало мира и тишине. Спремни су чак и да плате за то. У многим великим градовима постоје собе без приступа интернету, које се могу изнајмити на сат. Правила су строга – нема буке, нема посетилаца. Људи су спремни да плате да би могли да седе у тишини и једноставно размишљају или одспавају. Кабине за спавање које се могу изнајмити на аеродромима и слушалице за смањење буке веома су популарне. Постоје чак и посебне врсте огртача и склопивих личних заклона које можете купити да бисте пребацили преко главе и торза ради кратке паузе на послу.

Прави одмор такође има цену. Премда би заговорници идеја самопомоћи хтели да нас убеди да можемо сами да одредимо своју судбину и да је одмор само питање избора и планирања, ипак, ако искрено размотримо то питање, видећемо да нисмо способни да унесемо прави мир у сопствено срце. Августин, црквени отац из четвртог века, сажето је то изразио у својим чувеним Исповестима (свеска 1), говорећи о Божјој благодати: „Створио си нас за себе, и наше срце је немирно све док се не смири у Теби.“

Ове седмице осврнућемо се укратко на живот једног човека који је био по Божјем срцу, да бисмо сазнали како је он открио праву цену Божјег одмора.

УМОРАН И ИСЦРПЉЕН

Једне благе пролећне вечери, цар Давид је немирно корачао по крову своје палате. Требало је да буде са својом војском с друге стране Јордана. Требало је да предводи Божји народ у победи над Амонцима и коначно донесе мир свом царству.

То што се Давид није налазио тамо где је требало да буде, отворило је пред њим врата искушења. Прочитајте ту причу у тексту 2. Самуилова 11,1-5. Шта се догодило и који велики грех је Давид починио?

Давид је угледао жену која „бијаше врло лијепа“ како се купа на крову своје куће. Грешни импулси су задобили превласт те вечери, и он је провео ноћ са Витсавејом, женом једног од својих најпоузданијих војсковођа. Као и сви цареви старог света, Давид је имао апсолутну моћ. Као цар, он није морао да поштује правила која су важила за све остале. Па ипак, болна прича о Давидовој породици која је уследила након те прекретнице подсећа нас да, чак ни као цар, он није био изнад Божјег закона.

И заиста, закон је ту као заштита, чувар, тако да се чак и цар, кад је искорачио изван његових оквира, суочио са ужасним последицама. Чим је Давид прекорачио границе Божјег закона, почео је да осећа последице тог чина у свим аспектима свог живота. Давид је помислио да је његов страствени испад прошао незапажено. Међутим, Витсавеја је затруднела, а њен муж је био далеко.

Прочитајте текст 2. Самуилова 11,6-27. Како је Давид покушао да заташка свој грех?

Чак су и најзамршенији Давидови планови да доведе Урију кући, његовој жени, пропали. Урија је био човек чврстих начела, који је на Давидове fine наговештаје узвратио: „Ковчег и Израил и Јуда стоје по шаторима, и Јоав господар мој и слуге господара мојега стоје у пољу, па како бих ја ушао у кућу своју да једем и пијем и спавам са женом својом?“ (2. Самуилова 11,11). На крају, очајни Давид посеже за убиством „на даљину“ како би прикрио свој грех.

Тешко је поверовати да је Давид, коме је Бог дао тако много, могао да се спусти тако ниско. Које упозорење за себе треба да нађемо у овој причи, ко год ми били?

ПОЗИВ НА БУЂЕЊЕ

У једном од најмрачнијих тренутака у Давидовом животу, ипак је постојала добра вест – Бог му је послао свог пророка. Натан и Давид су се добро познавали. Раније, Натан је саветовао Давида у вези с његовим плановима да сагради храм (2. Самуилова 7). Сада, међутим, пророк је требало да обави другачији задатак за свог цара.

Шта мислите, зашто је Натан одлучио да исприча причу, уместо да одмах именује и укори Давида? Прочитајте текст 2. Самуилова 12,1-14.

Натан је знао шта треба да каже, и рекао је то на начин који је Давид могао да разуме. Изнео је причу с којом је Давид, бивши пастир, могао лако да се повеже. Био је упознат са Давидовим истанчаним осећајем за правду и поштење. Дакле, могло би се у извесном смислу рећи да је Натан поставио замку, и да је Давид упао право у њу.

Тек кад је Давид, несвесно, изрекао смртну казну себи самом, Натан му је рекао: „Ти си тај“ (2. Самуилова 12,7). Има разних начина да се каже: „Ти си тај.“ Можете то рећи повишеним тоном, можете оптужити особу уперивши јој прст у лице, или можете показати да вам је заиста стало до ње. Натанове речи су несумњиво биле проткане милошћу. У том тренутку, Давид мора да је осетио бол који Бог осећа кад неко од Његових синова и кћери свесно прекорачи Његову вољу. Нешто је кликнуло у Давидовом уму. Нешто је раздерало његово срце.

Зашто је Давид одговорио: „Сагријеших Господу“ уместо: „Огрешо сам се о Витсавеју“, или: „Ја сам убица“ (2. Самуилова 12,13; видети такође Псалми 51,4)?

Давид је увидео да је грех, који уноси немир у наше срце, на првом месту вређање Бога, Створитеља и Искушитеља. Тачно је да ми повређујемо себе и лоше утичемо на друге. Наносимо срамоту својој породици и цркви. Али поврх свега, повређујемо Бога и забадамо још један ексер у грубу греду на Голготи, уперену у небо.

„Пророков укор дирнуо је Давидово срце; његова савест се пробудила, сагледао је сву величину своје кривице. Његова душа се покајнички поклонила пред Богом. Дрхтавих усана је рекао: ‘Сагреших Господу!’ Све зло које смо учинили другима погађа осим њих и Господа. Давид је учинио тежак грех, и против Витсавеје и против Урије, и он је то дубоко осетио. Али, бескрајно већи био је његов грех против Бога.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 722 (оригинал).

ОПРОШТЕНО И ЗАБОРАВЉЕНО?

Пошто је Давид несвесно изрекао казну себи самом (2. Самуилова 12,5,6), Натан га је суочио са огромним размерама његовог греха. Давидово срце се сломило, и он је признао свој грех. Али, одмах потом, Натан га је утешио речима: „Господ је пронио гријех твој“ (2. Самуилова 12,13), што значи да му је било опроштено. Не постоји период чекања на Божје опроштење. Давид није морао да доказује своју искреност пре него што му је опроштено.

Међутим, Натан сада, пошто је предвидео последице Давидовог греха у тексту 2. Самуилова 12,10-12, изјављује да ће дете које су чекали умрети.

Шта значи то да је Бог пронео Давидов грех? Да ли га је Он једноставно избрисао? Да ли су сви једноставно заборавили на њега? Док размишљате о тим питањима, прочитајте текст 2. Самуилова 12,10-23.

Мора да је и сам Давид постављао себи иста питања док се његов свет рушио – беба је умрла, његова породица је била у расулу (приче о Амнону и Авесалому добар су пример породичних проблема у реалном животу), будућност му је била неизвесна. Али и поред последица његовог греха, које су погодиле недужне особе као што су били Урија и новорођена беба, Давид је увидео да ће Божја благодат све то покрити, и да ће једног дана све последице греха бити поништене. У међувремену, он је у Божјој благодати могао да нађе једини одмор од гриже савести.

Шта је Давид сматрао најпотребнијим? За чиме је жудео? Прочитајте текст Псалми 51,1-6.

У 51. Псалму, Давид отвара срце и јавно признаје своје грехе. Док вапи за милост, Давид се позива на Божју неисцрпну љубав и велику самилост. Он жуди за обновљењем.

Кад разматрамо цену одмора који налазимо у Исусу, треба најпре да будемо свесни да нам је потребна помоћ споља. Ми смо грешници и потребан нам је Спаситељ. Ми признајемо своје грехе и вапимо ка Ономе једином који може да нас опере, очисти и обнови. Кад то учинимо, можемо да црпемо храброст из следећег сазнања: постојао је један прељубник, манипулатор, убица, неко ко је прекршио бар пет од Десет заповести, који је затражио помоћ – и позвао се на обећање о Божјем опроштењу.

Ако је Бог опростио Давиду све то што је урадио, какву наду то пружа вама?

НЕШТО НОВО

Пошто је признао свој грех не покушавајући да га оправда нити ублажи, Давид упућује молитву Богу. Шта он том приликом тражи од Бога? [Прочитајте текст](#) Псалми 51,7-12

Помињући очишћење изопом, Давид користи терминологију познату сваком Израелцу који је икад посетио светилиште. Осврћући се на чин ритуалног очишћења, описаног у Мојсијевом закону (3. Мојсијева 14,4), он признаје моћ жртве – Жртве која ће доћи у будућности како би узела грехе света.

Давид потом тражи „радост“ и „дух владалачки“. С обзиром на озбиљност његовог греха, није ли то можда сувише смело?

Да бисмо то разумели, можда би требало да размотримо следећу парафразу: „Кажи ми да ми је опроштено, да бих могао поново да уђем у светилиште, где могу да посматрам радост и победоносни дух оних који Те обожавају.“

Кад су Адам и Ева згрешили, они су се сакрили и склонили из Божјег присуства (1. Мојсијева 3,8). Шта мислите, зашто је Давидов захтев, чак и после његовог греха, био толико другачији? [Прочитајте текст](#) Псалми 51,11.12.

Давид не жели да изгуби свест о живом Божјем присуству. Он увиђа да је без Светог Духа беспомоћан. Јасно му је да би исто тако лако као што је пао у грех са Витсавејом, могао поново да падне у грех. Његово самопоуздање је нарушено.

Давид разуме да његове будуће победе неће доћи од њега самог. Оне ће доћи само од Бога, кад се буде у потпуности ослонио на Њега.

Победоносан хришћански живот не зависи од нас. Он зависи од Исуса. Ми чезнемо за Његовим присуством, жудимо за Његовим Духом, желимо Његову радост и спасење. Ми признајемо своју потребу за обновљењем и исцељењем. Нама је потребан Његов одмор – божански чин новог стварања. Такав одмор није далеко од опроштења. Молитва: „Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав понови у мени“ (Псалми 51,10) користи терминологију стварања. У Старом завету само Бог може да „ствара“ (бара) – и тек када смо наново створени, можемо заиста да се одморимо.

Ако још увек нисте доживели радост и лепоту ослобођења од гриже савести, шта вас спречава у томе? Ако је то кривица, шта можете научити из ове приче што би могло да вам помогне?

РЕФЛЕКТОРИ БОЖЈЕ СВЕЛОСТИ

Када доживимо неки срамотан неуспех, а одмах потом и опроштење, за нас је најприродније да одмах покушамо да заборавимо да се то уопште и десило. Сећања на неуспех могу бити болна.

Шта је Давид желео да учини у вези са својим болним искуством? Прочитајте текст Псалми 51,13-19.

Кад нека посуда или скупочена ваза падне и разбије се у парампарчад, ми обично уздахнемо и почистимо бескорисне остатке. Међутим, у Јапану постоји традиционална уметност под називом кинтсуги, која се бави обнављањем разбијене грнчарије. Неки племенити метал, течна злато или сребро, користи се као лепак који спаја комадиће и претвара сломљени предмет у нешто лепо и вредно.

Сваки пут кад нам Бог опрости грехе и обнови нас, нешто се мења. Божје племенито праштање спаја оно што је сломљено унутар нас, а видљиви спојеви привлаче пажњу на Његову благодат. На тај начин, постајемо Божји гласноговорници. Као што псалам каже: „Језик ће мој гласити правду твоју“ (Псалми 51,14). То није покушај да сами поправимо или побољшамо себе (чак ни постепено). Наш сломљени дух, наше скрушено срце служе на част Богу – то су зраци светлости које свет који нас окружује може да види. Искуство нас којима је опрштено привлачи друге који такође трагају за опроштењем.

Каква повезаност постоји између текстова Псалми 51 и 1. Јованова 1,9?

Текст 1. Јованова 1,9 је сажетак 51. Псалма. Као што је Давид знао да „срца скрушена и поништена не одбацујеш, Боже“ (Псалми 51,17), тако нас и Јован уверава да „ако признајемо гријехе своје, вјеран је и праведан да нам опрости гријехе наше, и очисти нас од сваке неправде“ (1. Јованова 1,9). Дакле, можемо држати Бога за реч.

И да поновимо: Давид није био у стању да поправи огромну штету који је нанео својим поступцима, нити лош пример који је дао својој породици. Он је и сам трпео последице својих одлука и поступака. Па ипак, знао је да му је опрштено. Знао је да треба вером да се ослони на обећање да ће једног дана доћи право Јагње Божје и стати на његово место.

Како можете већ сада да примените обећање из текста 1. Јованова 1,9 на свој живот? Како би требало да се осећате након тога, знајући да се Божје обећање односи и на вас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Давидово покајање било је искрено и дубоко. Није уложио никакав напор да умањи свој злочин. Његова молитва није била надахнута жељом да избегне казну. Увидео је... прљавштину своје душе, гнушао се свога греха. Није се молио само за опроштење, већ и за чистоту срца... У Божјем обећању упућеном покајаним грешницима, видео је доказ да су и њему опроштени греси и да га је Бог примио... ‘Жртва је Богу дух скрушен, срца скрушена и поништена не одбацујеш, Боже’ (Псалми 51,16.17).

Иако је Давид пао, Господ га је подигао...

Давид се понизио и признао грех, док је Саул презрео укор и тврдоглаво истрајао у непокајању.

Овај део Давидовог живота је... један од најизразитијих приказа борби и искушења човечанства, и истинског покајања... Кроз све векове... хиљаде Божје деце која су била наведена на грех... сећала су се како је Бог прихватио Давидово искрено покајање и признање... То је и њима давало храбрости да се покају и поново покушају да ходе путем Божјих заповести.

Сваки који... понизи своју душу признањем и покајањем, као што је учинио Давид, може бити сигуран да за њега има наде... Господ никада неће одбацити ниједну душу која се искрено каје.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 725, 726 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како можемо наћи равнотежу између спознаје о својој урођеној грешности и потреби за опроштењем, док у исто време живимо као синови и кћери Цара свемира којима је опроштено – што и јесмо?
2. Зашто је сваки грех, у крајњој линији, грех против Бога? Шта значи згрешити Богу?
3. Шта можемо рећи некоме ко није верник, а кога мучи страдање невиних људи, као што су били Урија и новорођени син Давида и Витсавеје? Како можемо објаснити Божју љубав и правду у једној таквој ситуацији? На који начин нам перспектива велике борбе нуди користан увид?
4. Зашто Библија посвећује цела два поглавља гнусној причи о Давиду и Витсаиди? Којој сврси служи препричавање тог догађаја?
5. Размишљајте о идеји да нас грех одваја од Бога, као што је то изражено у тексту Псалми 51,11.12. Какво је ваше лично искуство у вези с начином на који до тога долази? Како се осећате? На који начин бисте некоме објаснили како та одвојеност изгледа и зашто је тако непријатна? Зашто је обећање о благодати једини лек за то?

Субота, 24. јул

„ХОДИТЕ К МЕНИ...“

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 11,20-30; Матеј 5,5; 5. Мојсијева 18,15; Галатима 5,1; 2. Мојсијева 18,13-22; Галатима 6,2.

Текст за памћење: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити“ (Матеј 11,28).

„Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити.“

Какво предивно обећање нам Исус овде даје! На крају крајева, ко се од нас повремено не осећа претовареним, ако не толико због самог посла (мада је и то често случај), онда због напора и оптерећења које живот сам по себи носи? О да, Исус нам овде говори да Он зна кроз шта ми пролазимо, и да, Он може да нам помогне – то јест, може ако Му допустимо.

А затим, пошто нам је рекао да узмемо Његов јарам, Исус до-даје: „Јер је јарам мој благ, и бреме је моје лако“ (Матеј 11,30). Другим речима: Отарасите се јармова и терета које носите (пре-дајте их мени), и узмите уместо тога мој јарам, јер је њега лакше носити.

Како можемо искусити одмор о ком Исус говори? На послет-ку, ми живимо у свету у ком је, после пада у грех, Господ казао Адаму: „Са знојем лица својега јешћеш хљеб“ (1. Мојсијева 3,19). Према томе, ми знамо шта значи напоран рад и ношење терета који може бити претежак, поготову када га носимо сами.

5. Библијска доктрина: од 24. до 30. јула

„ЈА ЋУ ВАС ОДМОРИТИ“

Прочитајте текст Матеј 11,20-28 где Исус, између осталог, каже: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити.“ У ком контексту је Он то изјавио? Како нам Исус даје одмор?

Исус, као ни ми, никад није говорио изван контекста. Зато је, да бисмо Га исправно разумели, потребно да обратимо пажњу на непосредан контекст у ком Он даје одређену изјаву, уколико желимо да избегнемо неспоразуме са Исусом.

Једанаесто поглавље представља прекретницу у Матејевом еванђељу. Осуде важних галилејских градова су најоштрије изјаве које смо до тог тренутка читали у тој књизи. Исус се није додворавао слушаоцима. Упирао је прстом у болна места и дружио се с „погрешним“ људима (Матеј 9,9-13). Његова тврдња да је у стању да опрашта грехе била је скандалозна у очима религиозних вођа (Матеј 9,1-8).

Заиста, Исус је тим људима упутио неке тешке, осуђујуће речи, поредећи их чак, у врло неповољном смислу, са Содомом, који се (као и данас) сматрао местом беспризорне покварености. „Али вам кажем да ће земљи содомској лакше бити у дан страшнога суда него теби“ (Матеј 11,24).

Напетост је расла; међутим, усред свега тога, Исус мења правац и нуди прави одмор. Он то може да учини, јер – као што каже: „Све је мени предао Отац мој, и нико не зна Сина до Отац“ (Матеј 11,27). Дакле, Исусова способност да пружи одмор заснива се на Његовом божанству и јединству са Оцем.

Али, пре него што Му приђемо да бисмо спустили своје терете, треба да схватимо да нисмо у стању да их носимо сами. Већина нас заправо неће ни доћи ако не призна своје право стање. Јер, Исусов позив се заснива на нашој потреби.

Његова изјава у тексту Матеј 11,28 почиње императивом у грчком оригиналу. „Ходите“ није само једна од више могућности. „Ходите“ је предуслов за проналажење одмора. „Ходите“ значи да треба да препустимо контролу. У времену када путем својих паметних телефона можемо лако да управљамо многим стварима у свом животу, долажење Исусу није природан правац кретања. За многе људе, предање је уствари најтежи део хришћанског живота.

Ми волимо да причамо, и то с правом, о свему што Бог чини за нас преко Христа, о томе да не можемо сами себе да спасемо, и слично. Све је то тачно. Али на крају, ипак морамо свесно да одлучимо да „дођемо“ Исусу, што значи да Му се предамо. Тек тада стварност слободне воље постаје предуслов и средиште хришћанског живота.

Које терете ви носите? Како можете научити да их предате Исусу и искусите одмор који Он нуди, а који је Њега лично тако пуно коштао?

„УЗМИТЕ ЈАРАМ МОЈ НА СЕБЕ“

Прочитајте текст Матеј 11,29.30. Зашто нам Исус налаже да узмемо Његов јарам одмах након што нас је позвао да Му предамо своје терете и нађемо прави одмор?

После првог императива „ходите“ у тексту Матеј 11,28, следе још два императива у следећем стиху: Матеј 11,29. „Узмите“ и „научите се“ усмеравају пажњу слушаца (и читалаца) на Исуса. Ми треба да узмемо Његов јарам и да учимо од Њега.

Присан однос између Оца и Сина унутар Божанства (већ наговештен у тексту Матеј 11,25-27) нуди моћну илустрацију која може да објасни метафору јарма у тим стиховима. Отац и Син сложено раде на спасењу човечанства. Мада је јарам симбол покорности (видети Јеремија 27), он је такође и метафора која илуструје заједнички циљ. Ми прихватимо Његов јарам, али и задатак који нам Он даје – да благосиљамо оне који нас окружују. Његов јарам не носимо сами. Упрегнути смо заједно с Њим, и зато је Његов јарам „благ“ и Његово бреме „лако“ (Матеј 11,30).

Други императив: „Научите се од мене“, понавља тај концепт. У грчком језику (као и у српском) глагол „учити“ повезан је са појмом „ученик“. Кад учимо од Исуса, ми смо заиста Његови ученици. Послушност и предање су обележја учеништва.

Која је разлика између „натоварености“ (Матеј 11,28) и узимања Његовог јарма (Матеј 11,29)?

У јудаизму, јарам је био уобичајена метафора за закон. У тексту Дела 15,10 он се односи на закон обрезања. У Галатима 5,1 пореди се слобода коју Исус нуди са „јармом ропства“, што се односи на схватање да је закон средство спасења. Упрегнутост у Исусов јарам наглашава нашу послушност и посвећеност томе да идемо Његовим стопама и учествујемо у Његовој мисији. Мада се не можемо надати да ћемо ишта додати спасењу које је Исус већ извојевао за нас на крсту, ипак можемо постати Његови амбасадори и делити радосну вест са онима који нас окружују. Исусово тумачење закона, откривено у Беседи на гори (Матеј 5–7), још је радикалније од оног које су заступали фарисеји. Оно захтева операцију срца и потпуну промену мотива – и тада Његов јарам постаје благ и Његово бреме лако (Матеј 11,30).

Какво дивно обећање! Одмор за вашу душу. На који начин сте доживели тај одмор? Како он изгледа? Како да усмеравањем пажње на Исуса и оно што нам Он нуди, почнемо да упознајемо право значење тог одмора?

„ЈЕР САМ ЈА КРОТАК И СМЈЕРАН У СРЦУ“

Кротост је данас потцењена особина. Смерност је предмет подсмеха. Друштвени медији нас уче да пажњу поклањамо наметљивим, бучним, чудним, необузданим и накинђуреним особама. Тако много стандарда овог света је заиста у директној супротности са оним што је Бог сматрао важним и вредним.

„Познавање истине не зависи толико од снаге ума колико од чистоте намере, једноставности искрене, чврсте вере. Анђели Божји налазе се близу оних који у понизности срца траже божанско вођство. Њима је дат Свети Дух да им отвори богате ризнице истине.“ – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 59 (оригинал).

Прочитајте текстове Матеј 5,5; 1. Петрова 3,4 и Исаија 57,15. Како бисте дефинисали кротост и смерност на основу тих стихова?

Павле говори о Христовој „кротости и тишини“ у 2. Коринћанима 10,1. Кротост и смиреност нису опис слабе и колебљиве особе, која није у стању да се супротстави и брани своје стајалиште. Сам Исус није изазивао сукобе и често их је избегавао, јер Његова мисија још није била испуњена (Јован 4,1-3). Међутим, кад би био увучен у сукоб, узвраћао је одважно. Али је ипак, чак и тада, говорио љубазно. Своје жаљење над Јерусалимом, непосредно пре распећа, није изразио бучним клетвама, већ је плачним гласом живо дочарао стравичну будућност (Лука 19,41-44).

У Новом завету Исус се често описује као други Мојсије. Он се обратио народу са Горе износећи начела свог Царства (Матеј 5,1). Обезбедио је, на чудесан начин, храну за велико мноштво људи (Матеј 14,13-21). У тексту 4. Мојсијева 12,3 Мојсије се описује као „кротак“, што подсећа на стих Матеј 11,29. Они који су присуствовали храњењу 5000 људи узвикнули су у чуду: „Ово је заиста онај пророк који треба да дође на свијет“ (Јован 6,14) – што упућује на текст 5. Мојсијева 18,15 и Мојсијеву пророчку улогу.

Међутим, Исусова кротост и понизност видно надмашују Мојсијеву. Уосталом, Он је наш божански Спаситељ. Мада је и Мојсије био спреман да се жртвује за спасење свог народа (2. Мојсијева 32,32), његовом смрћу не би се ништа постигло, јер је и сам био грешник у потреби за Спаситељем, који ће понети његове грехе и платити цену за њих. Мада има много тога што можемо научити из његове животне приче, у Мојсију ипак не можемо наћи спасење.

Нама је потребан Спаситељ који може да стоји уместо нас, не само као Посредник већ и као наша Замена. Посредовање је важно, али само Бог који виси на крсту као Носилац наших греха, као Онај који је на себе преузео казну за њих, може да нас спасе од законских последица које би нам наши греси, с правом, донели. Из тог разлога, ма колико да је Исус добар узор за нас, то не би ништа вредело да није било крста и васкрсења.

„ЈЕР ЈЕ ЈАРАМ МОЈ БЛАГ“

Већ смо запазили да Матеј у овом тексту користи појам „јарма“ на исти начин на који је коришћен у јудаизму, док се у осталим деловима Новог завета тај израз односи на погрешно разумевање закона.

Грчка реч преведена као „благ“ у тексту Матеј 11,30, могла би се такође превести као „добар, пријатан, користан и благонаклон“. Многи око нас сматрају да је Божји закон сувише строг, да га је тешко држати, а понеки мисле и да је неважан. Како да им помогнемо да открију лепоту закона, која ће у њима побудити љубав према Законодавцу?

Родитељи никад не заборављају тренутак кад је њихово дете правило први корак. Тај климави први корак био је праћен другим, пробним кораком, а онда и трећим – и до тог тренутка дете се вероватно већ спотакло и пало. Можда је било мало суза, можда чак и нека модрица, али кад дете једном осети слободу кретања, оно ће устајати и покушавати поново. Ходаће, падати, устајати, ходати, падати, устајати. Тај редослед ће се много пута поновити док се његов корак не буде учврстио. А опет, и поред свих тих спотицања и падова, једно мало поносно лице ће победнички ускликнути: Мама, тата, ја ходам!

Ходање са Исусом неће увек бити лако, али је увек добро и исправно да то чинимо. Можда ћемо се саплести. Можда ћемо чак и пасти. Па ипак, док је Он уз нас, моћи ћемо да устанемо и наставимо да ходамо.

У Галатима 5,1, Павле је писао: „Стојте, дакле, у слободи којом нас Христос ослободи, и не дајте се опет у јарам ропства ухватити.“ Шта то значи? Како нас је Христос ослободио? Која је разлика између јарма који нас Он позива да понесемо и „јарма ропства“ на који Павле упозорава?

Шта год да је Павле мислио под појмом „јарам ропства“, можемо бити сигурни да се то није односило на послушност Божјем закону – Девет заповести. Јер, тек онда кад схватимо да нам је спасење осигурано – не на основу закона, већ на основу Христове праведности која нас покрива – можемо наћи прави одмор и слободу у послушности, кроз веру.

Зашто налазимо дубљи мир и квалитетнији одмор кад живимо у послушности Божјем закону, него онда кад га кршимо?

„БРЕМЕ ЈЕ МОЈЕ ЛАКО“

У својој последњој изјави у тексту Матеј 11,30, Исус се послужио сликом ношења терета: „Јер је јарам мој благ, и бреме је моје лако.“

Мојсије се обрадовао сусрету са својим тастом Јотором након што је Израел напустио Египат и прешао море. Прочитајте текст 2. Мојсијева 18,13-22. Како је ношење терета друге особе представљено у тој причи?

Текст 2. Мојсијева 18,13 каже нам да је народ од јутра до вечери долазио код Мојсија да им суди. Кад је Јотор то видео, почео је да наговара свог зета да успостави структуру која ће му омогућити да се посвети крупнијим проблемима, док ће бављење свакодневним питањима поверити другима. Свето писмо нас извештава да је Мојсије послушао речи свог таста и увео те оживљујуће промене.

Рекавши да је Његово бреме лако, Исус је хтео да нас подсети да се можемо ослонити на Њега као крајњег Носиоца терета. Као и Мојсије, ми морамо научити да су нам потребни други с којима ћемо поделити своје терете. У тексту 1. Коринћанима 12,12-26, Павлова слика Христовог тела нуди добру илустрацију дељења терета. Потребно нам је функционално тело да бисмо били у стању да носимо било какав терет. Потребне су нам ноге, руке, рамена, мишићи и телице да бисмо понели било шта.

Прочитајте текст Галатима 6,2. Како нам то што носимо терете једни других помаже да испунимо Христов закон?

Непосредни контекст тог стиха може донекле да нам помогне. У тексту Галатима 6,1, Павле тврди да брата или сестру који падну у грех, треба да исправљамо у духу кротости (сетите се Исусове тврдње у тексту Матеј 11,29 да је Он кротак). Ношење терета подразумева враћање некога ко је скренуо с пута, како би му се помогло да сагледа божанску благодат. То такође значи да треба да помажемо једни другима кад трпимо тешкоће. Грчки израз за „бреме“ може се односити на неки тежак терет или камен. То нас подсећа да сви носимо неки свој терет, и да су свима потребни они који могу да им помогну у томе. Дељење терета је божански осмишљена црквена активност, која изискује кротост, а производи саосећање.

Сетите се кад вам је последњи пут неко помогао да носите терет под којим сте се мучили. Зашто вам је то толико значило? Кома ви сада можете помоћи у ношењу терета?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Кад налазите да вам је посао који радите тежак, кад се жалите на тешкоће и сметње, кад тврдите да немате снаге да одолите искушењу, да не можете да савладате нестрпљење, и да је хришћански живот заморан, будите сигурни да ви, у том случају, не носите Христов јарам – ви носите јарам другог господара.“ – Ellen G. White, *Child Guidance*, p. 267.

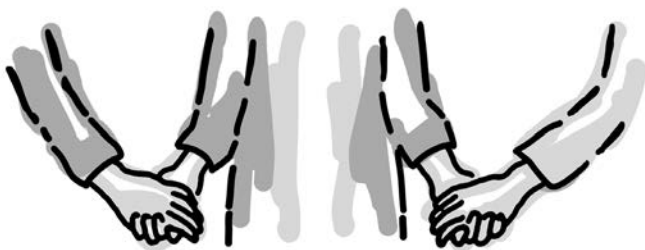
„Постоји потреба за сталном опрезношћу и искреном преданошћу из љубави, али до тога долази природно кад Божја сила вером чува душу. Ми не можемо урадити ништа, апсолутно ништа да бисмо задобили божанску наклоност. Не смемо се уопште уздати у себе нити у своја добра дела. Али кад као грешна, заблудела бића дођемо Христу, можемо наћи починак у Његовој љубави. Бог прихвата свакога ко Му прилази уздајући се потпуно у заслуге распетог Спаситеља. Љубав се рађа у срцу. Можда не долази ни до каквог осећајног заноса, али постоји стално, спокојно поверење. Сваки терет постаје лак, јер је јарам који Христос намеће лаган. Дужност постаје уживање, а жртва задовољство. Стаза која је пре тога изгледала мрачна, бива обасјана зрацима Сунца правде. То значи ходати у светлости, као што је Христос у светлости.“ – Ellen G. White, *Faith and Works*, pp. 38, 39.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Да ли се сећате тренутка у свом ходању са Исусом кад сте се коначно предали? Говорите о томе у свом разреду, а посебну пажњу обратите на разлог из ког сте се предали.
2. Проучите Исусову молитву у тексту Матеј 11,25-27 и разговарајте у разреду о томе како стичемо знање о благодати. Зашто Бог крије план спасења („ово“) од мудрих и разумних, а открива га „проситима“?
3. Како можемо на практичан начин помоћи онима око нас који се муче са својим теретима, да дођу Исусу и нађу одмор?
4. Размишљајте више о томе шта значи бити „кротак и смиран у срцу“. Зар то није лоше за наше самопоуздање? Зар не би требало да имамо позитиван став о себи, а посебно они међу нама који се ионако муче са сумњом у себе? На који начин би крст, и оно што крст представља, требало да нам помогне да разумемо шта Исус мисли у вези с тим да човек буде „кротак и смиран“? Односно, зашто су у присутности крста кротост и смерност једини заиста прикладан став који можемо заузети?

ПРОНАЛАЗЕЊЕ МИРА У ПОРОДИЧНИМ ВЕЗАМА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 34; Јеврејима 11,17-22; 5. Мојсијева 4,29; 1. Јованова 3,1.2; 1. Мојсијева 39; Ефесцима 6,1-13.

Текст за памћење: „А ви, дакле, љубазни, знајући напријед, чувајте се да пријеваром безаконика не будете одведени с њима, и не отпаднете од своје тврђе; него напредујте у благодати и у познању Господа нашега и Спаса Исуса Христа. Њему слава и сад и у вјечна времена. Амин.“ (2. Петрова 3,17.18)

Младић је пажљиво осматрао хоризонт. И коначно их је угледао. Данима је тражио своју браћу. Кад се, машући и гласно зазивајући, приближио тој групи смркнутих лица, наишао је на све друго само не на топлу добродошлицу. Његова рођена браћа заправо су желела да га убију. Да није било Рувима, прича можда не би ни имала наставак. Рувим је убедио остале да га само мало заплаше и баце у пресахли бунар. А онда је Јуда дошао на сјајну идеју како да га се отарасе и при том чак зараде нешто новца, тако што ће га продати трговцима робљем који су управо туда пролазили.

Какав пример дисфункционалне породице!

Много тога можемо да бирамо у животу, али не и своју породицу. Нико није савршен и нико од нас нема савршену породицу ни савршене породичне односе. Неки од нас су благословени родитељима, браћом, сестрама и другим члановима породице који се труде да одражавају Божју љубав, али већина мора да се задовољи нечим много мањим од идеала. Породични односи су често компликовани и тешки, остављају нам немир, бол и емоционални терет који носимо са собом и, неминовно, сваљујемо на друге.

Како можемо наћи Божји мир у овој области свог живота? Ове седмице окренућемо се ка причи о Јосифу и његовим породичним везама, и посматрати како Бог доноси исцељење и емотивни одмор упркос дисфункционалним породичним односима.

ДИСФУНКЦИОНАЛАН ДОМ

Јосифу су биле познате дисфункционалне породице. Све је почело још од његових прадеде и прабабе, Аврама и Саре. Кад је Сара схватила да је нероткиња, убедила је Аврама да оде код њене слушкиње Агаре. Међутим, чим је Агара затруднела, почело је ривалство. Одраставши у таквој атмосфери, Исмаило и Исак су пренели притисак и на сопствене породице. Исак је отворено показивао пристрасност према Исаву, а Јаков је целог живота покушавао да заслужи очеву љубав и поштовање. Он је касније на превару ожењен са две сестре које се нису баш добро слагале. Утркивале су се међусобно која ће да му подари више деце, увлачећи у то чак и своје слушкиње.

Размотрите догађај који је детаљно изложен у тексту 1. Мојсијева 34. Коју је врсту утицаја на емоције и односе тај догађај имао на породицу као целину, као и на младог Јосифа?

Ривалство између мајки очигледно се пренело и на децу, која су израсла у прилично ратоборне људе. Јосифова старија браћа су још као младићи масакрирали све мушкарце у граду Сихему. Најстарији брат, Рувим, показао је самовољу и пркос према свом остарелом оцу, тако што је спавао са Валом, Рахиљином слушкињом и мајком неке од Јаковљеве деце (1. Мојсијева 35,22). У међувремену, Јосифов брат Јуда је своју снаху удовицу помешао са проститутком, и на крају добио с њом близанце (1. Мојсијева 38).

Усред свих тих породичних тензија, Јаков је додао уље на ватру показујући очигледну пристрасност према Јосифу када му је поклонио скуп шарени огртач (1. Мојсијева 37,3). Ако је икад постојала нека дисфункционална породица, сигурно је да би породица овог патријарха могла достојно да јој парира.

Шта мислите зашто су, у тексту Јеврејима 11,17-22, Аврам, Исак и Јаков наведени као хероји вере и поред њихових хаотичних породичних односа?

Божји хероји вере често нису успевали да остваре ни своја сопствена ни Божја очекивања. Ти људи нису наведени у Јеврејима 11 због својих хаотичних породичних односа, већ упркос њима. Они су учили – често на тежи начин – о вери, љубави и поверењу у Бога, док су се борили са својим породичним проблемима.

Коју сте породичну дисфункцију ви наследили? Како би предање себе Богу и Његовим путевима могло допринети да се тај образац разбије, макар у будућности?

БИРАЊЕ НОВОГ ПРАВЦА

Носећи са собом свој бол, стрепњу и тугу због прекинутих породичних веза, Јосиф је путовао ка Египту где је требало да буде продат као роб. Није му било нимало лако и читавим путем се борио са сузама.

„У међувремену, Јосиф је са својим власницима путовао према Египту. Док се караван кретао на југ, према границама Ханана, дечак је у даљини могао да препозна брежуљке иза којих су били шатори његовог оца. Горко је плакао мислећи у својој усамљености и невољи на то драго биће. Поново се у мислима вратио на призор у Дотаиму. Видео је разљућену браћу и осетио на себи њихове сурове погледе. У ушима су му одјекивале њихове јетке, увредљиве речи, којима су дочекивали његове очајничке молбе. Уздрхтала срца гледао је у будућност. Колико се само променио његов положај: нежно неговани син постао је презрени и беспомоћни роб! Самог и без пријатеља, каква га је судбина очекивала у страниј земљи у коју одлази? За неко време, Јосиф се потпуно предао неизмерном болу и ужасу...

А онда су се његове мисли окренуле Богу његовог оца. Још у детињству научио је да Га воли и поштује. Често је у очевом шатору слушао причу о визији коју је Јаков имао док је као прогнаник и бегунац одлазио из свог дома... Све те драгоцене поуке сада су му се живо вратиле у сећање. Јосиф је поверовао да ће Бог његових отаца бити и његов Бог. *И управо тада и у тим околностима он је себе потпуно предао Господу, молећи се да Чувар Израилев буде с њим у земљи његовог изгнанства.*“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 213, 214 оригинал (курзив додат).

Неке културе наглашавају улогу заједнице у односу на појединца, док су друге склоне да ставе већи акценат на улогу појединца у односу на заједницу. Премда у Светом писму налазимо равнотежу између та два става, постоји јасан позив на лично као и на колективно предање Богу. Јосиф је почео да налази мир у односима са другима тако што је донео личну одлуку да следи Бога.

Чему нас следећи стихови уче у вези са личним посвећењем? (5. Мојсијева 4,29; Исус Навин 24,15; 1. Дневника 16,11; Псалми 14,2; Приче 8,10; Исаија 55,6).

Да бисмо нашли мир и одмор, свако од нас појединачно мора донети одлуку да следи Бога. Чак и ако су наши преци били духовни дивови, таква вера и духовност не преноси се генетским путем. Упамтите: Бог има само децу, а не и унуке.

Зашто је важно да сваког дана, чак и сваког тренутка у дану, одлучујете да се предате Богу? Шта се дешава кад то не чините?

НАЛАЖЕЊЕ СВОЈЕ ПРАВЕ ВРЕДНОСТИ

Ако је Јосиф гајио икакве наде да ће успети да побегне и врати се кући, оне су нестале са доласком у Египат, где је препродат једном угледном домаћинству. Текст 1. Мојсијева 39,1 каже нам да „Петрифрије дворанин фараонов, заповједник стражарски, човјек Мисирац, купи га од Исмаиљаца“. Изненада, младић је гурнут у једну нову, непознату културу са непознатим језиком.

Породичне везе и други блиски односи имају пресудну важност за изградњу нашег самопоуздања. Јосиф је одрастао верујући да је нешто посебно – прворођени син највољеније супруге (1. Мојсијева 29,18). Био је неоспорно очев миљеник и једини који је имао лепи, разнобојни огртач (1. Мојсијева 37,3.4).

А ко је био сада? Обичан роб који је могао бити купљен или продат по нечијем нахођењу. Запазите како се брзо цела његова ситуација променила. Како му се брзо живот наизглед преокренуо.

Заиста, Јосиф је научио лекцију коју сви ми морамо да научимо. Ако се ослањамо на друге да нам кажу колико вредимо, биће нам тешко и бићемо страшно збуњени, јер неће свако умети да нас цени. Уместо тога, ми своју вредност треба да пронађемо у томе шта Бог мисли о нама – како нас Он види, а не у улогама које тренутно имамо.

Како Бог гледа на сваког од нас? (Исаија 43,1; Малахија 3,17; Јован 1,12; Јован 15,15; Римљанима 8,14; 1. Јованова 3,1.2).

Бог на сваког од нас гледа кроз наочаре осенчене благодаћу. Он види потенцијал, лепоту и таленат какав ми не можемо ни да замислимо. Коначно, Он је био спреман да умре за нас да бисмо добили прилику да постанемо све оно што смо створени да будемо. Мада нам предочава нашу грешност и огромну цену која је плаћена за наше искупљење, Крст нам такође показује и колико смо вредни и важни за Бога. Шта год други мислили о нама, шта год ми мислили о другима, Бог нас воли и настоји да нас спасе, не само од силе греха, већ и од вечне смрти коју грех доноси.

Према томе, кључно питање је увек исто: Како ми одговарамо на реалност Божје љубави каква нам је откривена у Исусу Христу?

Има много група и појединаца који нас уверавају да треба да волимо себе такве какви смо, и да себе прихватамо потпуно некритички. Како знамо да је то, у ствари, самообмана? Зашто је важно уверење да наша вредност потиче споља, од Онога који нас је створио и познаје наш прави потенцијал?

УПРАВЉАЊЕ ОДНОСИМА НА БОЖЈИ НАЧИН

У почетку је Јосифова прича у Египту добила позитиван обрт. Јосиф је поверио себе Богу и Бог је благословио Јосифа, који се у Петефријевом домаћинству уздигао више него што је могао и да замисли.

На које су се практичне начине Божји благослови показали у Јосифовом животу? Какви су били Јосифови односи са другима? Прочитајте текст 1. Мојсијева 39,1-6.

Мада је изгледало да се Јосиф добро слаже с Петефријем, и да његови односи са осталим члановима домаћинства теку глатко, невоља се закувала. Неко у дому је био немиран.

С каквим проблемом у односима се Јосиф суочио? Како је одлучио да поступи? Прочитајте текст 1. Мојсијева 39,7-10.

Јосиф је имао проблем са Петефријевом женом. То би можда требало преформулисати: Петефријева жена је имала проблем. Гледала је на друге људе као на „ствари“ којима се може манипулисати и које се могу користити. Желела је да „искористи“ Јосифа. Јосиф је описан као младић „лијепа стаса и лијепа лица“ (1. Мојсијева 39,6). Библија ретко помиње нечији физички изглед, јер Бог не гледа „на што човек гледа: Човек гледа што је на очима, а Господ гледа на срце“ (1. Самуилова 16,7). У овом случају, Јосифов добар изглед био је више препрека него помоћ у његовој тежњи за чистотом и верношћу Божјим начелима.

Тако Јосиф, упркос наваљивању те покварене жене, чини нешто наизглед контрапродуктивно. Он примењује библијске принципе на све односе – у овом случају, на однос са Петефријевом женом. Библијски принципи у вези са односима нису старомодни, као што било ко (заправо свако) ко је трпео последице греха може да потврди.

Библијски наратив истиче да то није било тренутно искушење. Петефријева жена га је прогонила из дана у дан (1. Мојсијева 39,10). Јосиф је покушао да објасни разлог за своју одлуку (1. Мојсијева 39,8.9), али без успеха.

Увидео је да не може да управља одлукама других. Ипак, Јосиф је одлучио да живи, воли и поступа према људима око себе на начин који ће прославити Бога. Научио је да живи у Божјем присуству и то му је помогло да се одупре искушењу.

Да ли сте покушали да примените библијске принципе на све своје односе, чак и онда кад друга особа не поступа поштено? Како се то завршило? Прочитајте текст Матеј 5,43-48. Зашто је важно живети на такав начин?

ВЕЛИКА БОРБА – ИЗБЛИЗА И НА ЛИЧНОМ ПЛАНУ

Као што знамо на основу извештаја (1. Мојсијева 39,11-20), Јосиф је страдао због своје принципијелне одлуке. Био је бачен у затвор. Као Петефријево власништво, могао је да буде на месту убијен, без икаквих питања. Петефрије очигледно није веровао својој жени, али је морао нешто да предузме како би одбранио свој углед. Ипак, и тада, упркос застрашујућим околностима, Свето писмо каже да „Господ бјеше са Јосифом“ (1. Мојсијева 39,21).

Живот на планети земљи није фер. Добро није увек награђено, а зло често не бива одмах кажњено. Међутим, има и неких добрих вести: Јосиф је могао да нађе мир, чак и у затвору, јер је Бог био с њим. У затвору је могао да размишља о неправди коју је доживео, могао је да се повуче, па чак и да одустане од Бога.

Међутим, шта Јосиф ради док је у затвору? Како се односи према онима око себе? Прочитајте текст 1. Мојсијева 39,21-40,22.

У затвору, Јосиф се носи са оним што је реално, а не идеално. Он се повезује с људима и помаже другима, иако су односи у затвору далеко од идеала какав би могао пожелети. Јосиф се не либи ни да затражи помоћ, ни да покаже своју рањивост. Он моли за помоћ пехарника, пошто му је протумачио сан.

Коју ширу слику у вези са односима Павле приказује у тексту Ефесцима 6,1-13?

Наши узајамни односи су минијатурни одраз велике борбе између Бога и сотоне, која бесни кроз векове. То онда значи да нема савршених односа. Сваки однос мора да има динамику развоја, а сотона има интерес да све наше односе – поготову оне најблискије – употреби у своју корист како би оштетио и осујетио оно што је Божја воља за наш живот. Можемо бити захвални што нисмо остављени да сами водимо те битке. Божја Реч поставља принципе за уређење наших односа. Његово обећање да ће нам дати мудрост (Јаков 1,5) протеже се и на наше односе. И као што је био са Јосифом, Он обећава да ће бити и са нама кад наши односи постану сувише сложени.

Размислите о Божјем обећању у тексту Јаков 1,5, и одвојте тренутак да бисте се молили за мудрост у вашим односима. Како можете остати отворени за подстицаје Светог Духа у свом односу према другим људима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У контексту онога што се Јосифу десило због Петефријеве жене, Елен Вајт је писала: „Ево примера за све генерације које ће живети на земљи... Бог ће им бити увек присутна помоћ, а Његов Дух биће њихов штит. Чак и кад буду окружени најжешћим искушењима, имаће извор снаге коју ће моћи да употребе како би им одолели. Како је жесток био напад на Јосифов морал. Он је долазио од оне врсте утицаја који има највећу моћ да заведе. Па ипак, како му је брзо и одлучно пружен отпор... Јосиф је свој углед и интересе ставио у Божје руке. И мада је Бог допустио да он једно време трпи и пати, како би га припремио да заузме важан положај, успешно је одбранио његов углед, оцрњен зловним оптужбама, а касније, у своје време, омогућио му је да заблиста. Бог је учинио да чак и затвор постане пут ка његовом уздизању. Врлина ће у одређено време донети своју награду. Штит који је покривао Јосифово срце био је страх Господњи, који га је навео да буде исправан и поштен према свом господару, а одан Богу. Презрео је незахвалност која би га навела да злоупотреби поверење свог господара, мада његов господар за то можда никад није ни сазнао.“ – Ellen G White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 132.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Ако будемо хришћани само по имену, или само припадници адвентистичке културе, то нам неће помоћи да нађемо мир у својим односима. Каква је разлика између неког припадника адвентистичке културе и правог верника?
2. Сестра Х се управо придружила цркви. Удата је за човека који није верник. Она воли свог мужа, али њему се не допадају промене које види код ње. Који бисте савет дали, на основу библијских принципа, тој новој припадници ваше цркве?
3. Лав Толстој је писао: „Све срећне породице личе једна на другу, свака несрећна породица несрећна је на свој начин.“ Међутим, све породице су у већој или мањој мери дисфункционалне, јер су састављене од грешника, а свако од њих уноси неки сопствени недостатак у породични однос. На који начин би свако од нас, Божјом благодаћу, могао настојати да следи библијске принципе љубави, праштања и ношења терета, како би допринео исцељењу наших породичних односа?
4. Тако много људи је доживело да у њиховом животу и њиховој породици све иде добро, а онда их, изненада, задеси нека трагедија. Зашто је у таквим тренуцима пресудно држати се вере и обећања из Божје Речи? Зашто је важно, поготову онда кад нам све иде добро, духовно се припремати за лоша времена?

МИР, ОДНОСИ И ИСЦЕЉЕЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 42,7-20; Матеј 25,41-46; 1. Мојсијева 42,21-24; 1. Мојсијева 45,1-15; Лука 23,34; 1. Мојсијева 50,15-21.

Текст за памћење: „А сада немојте жалити нити се кајати што ме продадoste овамо, јер Бог мене посла пред вама ради живота вашег“ (1. Мојсијева 45,5).

Један човек је био оптужен за сексуални напад. Жртва га је у полицијској станици препознала као починиоца. Мада су докази будили сумњу у то, жена је непопустљиво тврдила да је управо „Џони“ био кривац.

И тако је Џони отишао у затвор, где је провео 14 година због злочина који није починио. Тек кад су га ДНК докази ослободили кривице, та жена, „Џоана“, увидела је своју ужасну грешку.

Џоана је желела да се састане са Џонијем након што је ослобођен. И шта је требало да учини тај човек који је толико пропатио, кад се нађе лицем у лице са женом која му је упропастила тако много година живота?

Она је седела у просторији чекајући да Џони дође. Кад је стигао и кад су им се погледали срели, Џоана је бризнула у плач.

„Џони се само сагнуо, узео ме за руке, погледао у очи и рекао: ‘Опраштам ти’. Нисам могла да верујем. Ту је био тај човек кога сам мрзела и коме сам желела само смрт. И сада је он мени, која сам му нанела толико зла, говорио да ми опрашта? Тек тада сам почела да схватам шта заиста значи благодат. Тек тада сам почела да се опорављам и налазим прави мир.“

Ове седмице размишљаћемо о праштању и томе шта оно може да учини за немирно људско срце.

СУОЧАВАЊЕ СА ПРОШЛОШЋУ

На крају, ствари су почеле да се одвијају у повољном правцу за Јосифа, и то навелико. Не само да је изашао из затвора, већ је постао и премијер Египта пошто је протумачио фараонове снове (1. Мојсијева 41). Оженио се и добио два сина (1. Мојсијева 41,50-52). Житнице у Египту биле су пуне и проречена глад је отпочела. А онда су се, једног дана, Јосифова браћа појавила пред њим.

Читајте о првом сусрету између Јосифа и његове браће у тексту 1. Мојсијева 42,7-20. Зашто је био потребан такав заплет? Шта је Јосиф хтео да постигне приликом тог првог сусрета?

Јосиф је сада имао моћ и могао је да се освети браћи без потребе да било коме полаже рачуне. Али, уместо освете, Јосиф је био заинтересован за чланове своје породице који су остали код куће. Бринуо се за оца. Да ли је још увек жив, или је његова дисфункционална породица остала без главе куће? А шта је с његовим братом Венијамином? Као очева радост и дика, Венијамин је сада био у истом положају као некада Јосиф. Да ли се опасна љубомора његове браће сад пренела на Венијамина? Јосиф је сада у позицији да се побрине за те рањиве чланове своје породице, и он управо то чини.

Практиковање библијских принципа у нашим односима не значи да можемо и да би требало да прихватимо злостављање. Свако од нас је драгоцен у Божјим очима. Исус је на крсту платио највишу цену за сваког од нас.

Зашто Исус тако лично доживљава злостављање и занемаривање других? Прочитајте текст Матеј 25,41-46.

Сви смо откупљени Исусовом крвљу, и по закону припадамо Њему. Према томе, свако ко је насилан напада Исусово власништво.

Сексуално злостављање, емоционално или физичко насиље никад не би требало да буду део породичне динамике. То није нека приватна ствар која треба да се решава унутар породице. За то је потребна помоћ и интервенција споља. Ако сте ви или неко у вашој породици злостављани, молимо вас да потражите помоћ поузданог професионалца.

Које библијске принципе треба да примените на одређене тешке породичне односе с којима се евентуално у овом тренутку носите?

ПОСТАВЉАЊЕ СЦЕНЕ

Јосиф је опростио својој браћи. Не знамо тачно у ком тренутку се то десило, али то је очигледно било много пре него што су се они поново појавили у његовом животу. Јосиф можда не би ни могао да напредује у Египту да им није опростио, јер би гнев и огорченост, да их је гајио, вероватно изједали његову душу и нарушавали његов однос са Господом.

Неколико студија спроведених над људима који су преживели неку трагедију изазвану туђом кривицом, указује на чињеницу да за жртве погођене најстрашнијим патњама, опроштење представља кључни фактор у проналажењу исцељења и снаге да наставе са нормалним животом. Без опроштења, ми остајемо жртве. Опроштење је потребније нама самима него онима који су нам нанели зло.

Међутим, и поред тога што је опростио својој браћи, Јосиф није хтео да допусти да се његови породични односи једноставно наставе тамо где су стали – у пресахлом бунару у Дотаиму. Морао је да се увери да ли се ишта променило.

Шта је Јосиф начуо? Прочитајте текст 1. Мојсијева 42,21-24. Шта је том приликом сазнао у вези са својом браћом?

Будући да се целокупна комуникација одвијала преко преводиоца, Јосифова браћа нису била свесна да он може да их разуме. И тако је Јосиф чуо њихово признање. Они су мислили само о томе како ће се, отарасивши се Јосифа, ослободити његовог тужакања оцу. Мислили су како више неће морати да слушају о његовим сновима, и посматрају његово шепурење у улози очевог миљеника. Али, уместо да нађу мир, свих тих година били су мучени страшном грижом савести. То дело им је донело само немир и паралишући страх од Божје одмазде. Јосиф се чак сажалио над њиховим мукама толико да се расплакао.

Јосиф је знао да ће глад трајати још неколико година, и зато је инсистирао да следећи пут кад буду долазили да купе жито поведу са собом и Венијамина (1. Мојсијева 42,20). Осим тога, задржао је Симеуна као таоца (1. Мојсијева 42,24).

Касније, пошто је видео Венијамина живог, Јосиф је организовао гозбу на којој је показао очигледну пристрасност према њему (1. Мојсијева 43,34), како би проверио да ли су стари обрасци љубоморе још увек на снази. Браћа нису показала никакав знак љубоморе, али Јосиф је знао колико они могу да буду лукави. Уосталом, они су својевремено преварили читав један град (1. Мојсијева 34,13), а претпоставио је да су слагали оца и о томе шта се с њим догодило (1. Мојсијева 37,31-34). Зато је осмислио још један велики тест. (Видети 1. Мојсијева 44.)

1. Мојсијева 45,1-15. Шта нам то говори о Јосифовим осећањима према његовој браћи и опроштењу које им је дао? Које би поуке за себе требало да извучемо из те приче?

ОПРОСТИТИ И ЗАБОРАВИТИ?

Опроштење је дефинисано као спремност човека да се одрекне права на огорченост, осуђивање и освету према појединцу или групи који су поступили неправедно. Докторка Мерилин Армор, породична терапеуткиња, радила је са преживелим жртвама холокауста, како би открила на који начин су ти људи успели да пронађу смисао у ономе што им се догодило. Она пише: „Цела та идеја о опроштењу је свестан чин жртве. То није нешто што се тек тако деси.“

Опроштење не значи да неће бити никаквих последица. Опроштење не значи допустити злостављачу да настави са својим насилним обрасцем понашања. Опроштење само подразумева да свој осећај озлојеђености и жељу за осветом препустимо Богу. Уколико то не учинимо, бес, огорченост, озлојеђеност и мржња само ће погоршати то што нам је неко учинио.

Како праштање другима утиче на нас? [Размотрите текст Матеј 18,21-35.](#)

Кад учимо како да опростимо другима, нема сумње да је од кључне важности управо увиђање шта је све нама опроштено у Христу. Сви ми смо грешили, и то не само против других људи већ и против Бога.

Сваки грех је, заправо, грех против нашег Господа и Творца. Па ипак, у Исусу можемо затражити опроштење свих греха, не зато што смо то заслужили – јер нисмо – већ само захваљујући Божјој благодати према нама. Кад једном схватимо ту свету истину, кад усвојимо то опроштење за себе, кад сами искусимо реалност Божјег опроштења, можемо почети да се ослобађамо озлојеђености према другима и да им праштамо. Ми не праштамо зато што други то заслужују, већ зато што смо ми примили опроштење од Бога, и зато што је и нама самима потребно да опростимо. Уосталом, колико и ми сами уопште заслужујемо опроштење?

Као што можемо да видимо, Јосиф је пружио другу прилику својим породичним односима. Без замерки, без враћања на оно што се десило у прошлости.

Скоро је немогуће обновити породицу ако постанемо експерти у узајамном повређивању. Јосиф није тако реаговао. Чини се да је он желео да прошлост остави за собом и гледа унапред с љубављу и прихватањем. Да је Јосиф заузео другачији став, и ова прича би имала другачији, не баш тако срећан крај.

„Благо онима који се опростите безакоња, и којима се гријеси прикрише. Благо човјеку коме Господ не прима гријеха“ (Римљанима 4,7.8). Шта нам је, према овим Павловим речима, дато у Исусу? Како би то прелепо обећање требало да утиче на наш однос према онима који су нас повредили?

ПРАКТИЧНА ПРИМЕНА

Да бисмо опростили, морамо најпре признати да смо повређени. То може бити тешко, јер смо понекад склони да потискујемо своје емоције уместо да радимо на њима. Међутим, у реду је признати пред Богом да нас мучи „нехришћанско“ осећање озлојеђености, па и гнева. Често видимо да се таква осећања изражавају у Псалмима. Можемо слободно признати пред Богом да нам се не допада нешто што нам се десило, или како се према нама поступало, и да нас то чини тужним или гневним, или обоје.

У причи о Јосифову видимо како се он, угледавши поново своју браћу, расплакао, проживљавајући нека од осећања из прошлости.

Шта нам Исусова изјава на крсту говори о правремености опроштења? Прочитајте текст Лука 23,34.

Исус није чекао да људи најпре затраже опроштење. Тако ни ми не морамо да чекамо да онај ко нас је повредио затражи да му опростимо. Можемо опростити другима чак и кад они то не прихватају.

Чему нас уче текстови Лука 6,28 и Матеј 5,44 кад је реч о томе како да се понашамо према онима који нас повређују?

Опроштење је, као и љубав, избор а не осећање. Можемо донети одлуку да опростимо, чак и ако наше емоције нису у складу с тим. Господ зна да ми такав избор не можемо направити у својој сили, али „је све могуће Богу“ (Марко 10,27). Зато нам је речено да се молимо за оне који су нас повредили. У неким случајевима, та особа је можда већ умрла, али ми и даље можемо да се молимо за способност да јој опростимо.

Неоспорно је да праштање није увек лако. Бол и штета који су нам нанети могу бити поражавајући, могу да нас оставе повређеним, осакаћеним, сломљеним. До исцељења ће доћи ако то будемо допустили, али ако се будемо држали своје огорчености, гнева и озлојеђености, то исцељење ће бити отежано, ако не и потпуно онемогућено.

Крст је најбољи пример који показује колико је Бога лично коштало то што нам је опростио. Ако је Господ могао да прође кроз то због нас, премда је знао да ће Га многи ипак одбацити, онда сигурно и ми можемо научити да праштамо.

Коме ви треба да опростите – ако не због саме те особе, онда због себе самих?

НАЛАЖЕЊЕ ОДМОРА ПОСЛЕ ОПРОШТЕЊА

Јосифова породица је коначно стигла у Египат. Није више било мрачних тајни међу њима. Његова браћа су вероватно морала да признају оцу како су продали Јосифа, док су му објашњавали да је његов син, за кога је мислио да је мртав, сада премијер у Египту.

Мада није увек ни могуће, а ни мудро обнављати односе, то не значи да не можемо да опростимо. Можда нећемо бити у стању баш да се загрлимо и исплачемо с неким ко нам је нанео зло, али моћи ћемо да искажемо опроштење било речима или путем писма. А онда је време да се ослободимо бола у највећој могућој мери. Можда ће нешто бола заувек остати, али бар се можемо наћи на путу излечења.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 50,15-21. Који је био разлог забринутости Јосифове браће и зашто их је то бринуло? Шта тај страх говори о њима?

Јосифова браћа су већ седамнаест година живела у Египту (1. Мојсијева 47,28), а ипак, кад је Јаков умро, уплашили су се да би Јосиф могао пожелети да се освети. Поново су постали свесни колико су га повредили. Зато их је Јосиф поново уверио да им је опростио, овог пута после очеве смрти. То освежење је пријало Јосифу, вероватно у истој мери као и његовој браћи.

Ако је рана дубока, можда ћемо морати да опростимо више пута. Кад нам се сећање на зло које смо доживели врати, треба одмах да се опростимо Богу у молитви и поново донесемо одлуку да опростимо.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 50,20. Како нам тај стих помаже да објаснимо, бар делимично, Јосифову спремност да опрости својој браћи грех који су починили против њега?

Јосиф је чврсто веровао да је његов живот део великог Божјег плана да читав тада познати свет спасе од глади, али и да његовој породици помогне да испуни Божје обећање о томе да ће од њих настати велики народ. Сазнање да је Бог преокренуо планове његове браће како би све извео на добро, помогло је Јосифу да опрости.

Јосифова прича је имала срећан крај. Међутим, како ми реагујемо кад завршетак приче није баш тако срећан? Или би можда исправније било рећи (дугорочно гледано) да ћемо тек на крају велике борбе, кад више не буде било греха, кад сви проблеми буду решени, имати заиста срећан завршетак? Како би та нада у међувремену могла да нам помогне да се носимо с не баш тако срећним завршецима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Као што су браћа продала Јосифа незнабошцима, тако је и Христа један од Његових ученика продао Његовим најогорченијим непријатељима. Јосиф је био лажно оптужен и бачен у тамницу због свог поштења; исто је тако и Христос био презрен и одбачен зато што је својим праведним и несебичним животом укоравао грех. Иако није био крив, био је осуђен према исказима лажних сведока. Јосифово стрпљење, кротост у подношењу неправде и тлачења, његова спремност да опрости, његова племенита великодушност према подмуклој браћи – све је то слика Спаситељевог стрпљивог подношења злобе и погрда злих људи, Његовог праштања, не само својим убицама, већ и свима онима који долазе к Њему да признају своје грехе и потраже опроштење.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 239, 240 (оригинал).

„Ништа не може оправдати непомирљив дух. Онај ко је немилостив према другима показује да ни он сам нема удела у Божјој благодати која прашта грехе. Божанско опроштење привлачи душу залуталога великом срцу Бескрајне Љубави. Река божанског сажалења тече у душу грешника, а из ње у душе других. Нежност и милост које је Христос показао у свом савршеном животу, видеће се у животу оних који имају удео у Његовој благодати.“ – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 251 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Неко је једном рекао: „Непраштање је као да испијамо отров на дајући се да ће неко други да умре.“ Шта то значи?
2. Која је била сврха свих Јосифових детаљно разрађених планова пре него што је разоткрио свој идентитет? Шта је то значило за њега и за његову браћу?
3. Јосифове слуге мора да су учествовале у постављању неких од замки за Јосифову браћу (нпр: 1. Мојсијева 44,1-12). На који начин искуство праштања утиче на оне који су само посматрачи?
4. „Бог никад не води своју децу друкчије него што би она сама изабрала да буду вођена, када би могла сагледати крај од почетка и разабрати славу намере коју испуњавају као Његови сарадници.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 224, 225 (оригинал). Размишљајте о сопственом животу док читате ту изјаву. Како би такав увид могао да нам помогне да изађемо на крај са многим искушењима и борбама с којима се суочавамо?

СЛОБОДНИ ДА СЕ ОДМОРИМО

Текстови за проучавање у току седмице: Марко 2,1-12; 1. О царевима 18; 1. О царевима 19,1-8; Матеј 5,1-3; Исаија 53,4-6; 2. О царевима 2,11.

Текст за памћење: „Господ је видјело моје и спасење моје; кога да се бојим? Господ је крjepост живота мојега; кога да се страшим?“ (Псалми 27,1).

Многи људи с којима се Исус сретао током своје овоземаљске службе били су болесни, понекад чак и смртно. Они су се у гомилама тискали око Њега тражећи исцељење и предах од патњи. И увек су то добијали.

Понекад би Он само изговорио реч, а они би били у потпуности исцељени. У неким приликама је додиривао болесне, и њихово здравље је бивало, на чудесан начин, обновљено. Дешавало се да их само отпусти, али људи би успут били излечени. Исус је лечио мушкарце, жене, децу, Јевреје, богате, сиромашне и неугледне људе. Ни најгори случајеви губе и слепила нису били ван досега Његове силе. Исус је лечио чак и оне погођене најгором од свих „болести“ – смрћу.

Ове седмице, посматраћемо два веома различита примера исцељења. У једном од њих, невољник је био толико болестан да није могао чак ни да дође сам до Исуса. Његови симптоми били су видљиви свима. У другом случају, није било видљивих симптома. Али у оба случаја, исцељење је дошло у Божје време и на Његов начин.

Док истражујемо тему одмора од бола и патње, размишљаћемо и о питању с којим смо се сви на свом хришћанском путу у неком тренутку срили: Шта ако наше молитве за исцељење нису услышене?

Како у том случају налазимо мир и одмор?

ИСЦЕЉУЈУЋИ ОДМОР

Ако нам је икад потребан одмор, онда је то у ситуацијама кад смо болесни. Тада нам је потребан физички одмор да би наше тело могло да мобилише свој имунолошки систем.

Али често нам је подједнако потребан и ментални одмор. Дешава се да оболимо од нечег безбедног по живот, као што је прехлада или мигрена. Тада лежимо у кревету и трудимо се да не мислимо на све оне послове који нас чекају, али којима, у том тренутку, једноставно нисмо у стању да се бавимо.

Међутим, ако је реч о нечему опасном по живот, вероватно ћемо лежати будни и питати се какви ће нам бити следећи здравствени резултати. Тада се обично јавља и питање: Зашто? Да ли су нас последице нездравог начина живота коначно сустигле? Да ли је то због дрога које смо узимали пре 20 година? Да ли је узрок прекомерна тежина од које патимо у последње време? Или нас можда Бог кажњава због оног тајног греха за који не зна нико осим нас?

Прочитајте текст Марко 2,1-4. Шта се ту догађало?

Кад је реч о одузетом човеку из приче, његов проблем био је очигледан. У књизи Чезња векова (стр. 267–271 оригинал), добијамо увид и у позадину тог проблема. Човек је својевремено чинио нешто чиме не би баш могао да се похвали. Његов грешни живот довео је до болести, а стручњаци за духовна питања указали су на јасну везу између узрока и последице. Сопственим гресима навукао је на себе болест и ту није било лека.

Такав став је прилично уобичајен. Ми смо просто опседнути жељом да сазнамо ко је крив. Ако је учињен злочин, неко мора да плати за то. Ако је дошло до несреће, неко мора бити окривљен. Међутим, приписивање кривице неће донети исцељење ни обновљење ономе ко је болестан.

Божји првобитни план није обухватао болест и патњу. Болест се на овој планети појавила тек након греха. Зато нам је Бог дао здравствене смернице – да бисмо већ сада могли да уживамо у бољем квалитету живота. Међутим, све док се налазимо на овом грехом оболелом свету, није нам гарантовано здравље, ма колико марљиво следили здравствене принципе.

Ипак, добра вест гласи да нам Бог може дати мир у здрављу и у болести, без обзира да ли је та болест последица наших поступака, туђе немарности, наших гена, или једноставно неизбежни пратилац живљења у грешном свету. Бог зна како да нам пружи одмор.

Кад се неко разболи, није добро тражити кривца. Међутим, зашто је разумевање узрока болести, ипак, у већини случајева, кључни корак према исцељењу и опоравку?

ЛЕЧЕЊЕ КОРЕНА

Одузети човек био је спуштен пред Исуса и све очи биле су упрте у Њега. Да ли ће Он хтеги да излечи очигледног грешника? Да ли ће упутити речи укора у вези са болешћу?

Међутим, како Исус приступа излечењу одузетог човека? Шта је прво што Исус чини за њега? Прочитајте текст Марко 2,5-12.

Будући да смо често несвесни болести све док не опазимо симптоме, често смо склони да поистовећујемо болест с њеним симптомима. Зато помишљамо да уклањање симптома аутоматски подразумева излечење. Међутим, Исус другачије приступа болести. Њему је познат корен сваке болести и патње, и Он жели да најпре то излечи.

У случају парализованог човека, уместо непосредног лечења очигледних последица болести, Исус се усмерава право на корен онога што је тог човека највише мучило. Он је тежину своје кривице и одвојености од Бога осећао много снажније него саму болест. Особа која почива у Богу у стању је да издржи сваку физичку патњу која је задеси у овом грехом оболелом свету. Зато се Исус одмах усредсређује на сам корен проблема и прво нуди опроштење.

Али то што је Исус изговорио речи праштања, шокирало је религиозне вође. У одговору на њихове неизговорене оптужбе, Исус поставља једно питање.

Прочитајте текст Марко 2,8.9. Којим питањима је Исус изазивао књижевнике? Којим проблемом се Он заправо бавио?

Речи су углавном јефтине, али не и онда кад Бог говори. На Божју моћну реч све је дошло у постојање (1. Мојсијева 1). Опроштење није нешто што може да се види, али оно је веома скупо. Цена опроштења био је живот Божјег Сина на крсту. Све остало је споредно. Да би показао моћ и стварност опроштења, Исус је одлучио да излечи тог одузетог човека.

Бог жели најпре да нас излечи изнутра. А онда понекад одлучи да нам донесе и тренутно физичко исцељење, као у случају овог одузетог човека. Ипак, можда ћемо морати да сачекамо јутро васкрсења да бисмо искусили потпуно физичко исцељење. У сваком случају, наш Спаситељ жели да почивамо у вери и сигурности у Његову љубав, благодат и опроштење, чак и усред својих патњи.

Како можемо наћи мир и одмор, чак и кад наше молитве за исцељење нису услышене, бар за сад?

БЕЖАЊЕ

Према подацима Светске здравствене организације (СЗО), најраширенија болест на свету, која погађа више од триста милиона људи сваке године, нема увек јасно видљиве симптоме. Депресија је данас водећи узрок онеспособљености у свету и највише доприноси глобалном терету болести.

Нажалост, у хришћанству се о депресији најчешће не говори, јер се она може схватити као знак недостатка вере. Уосталом, зар се од хришћана не очекује да увек буду пуни радости, среће и сличних осећања? И зар депресија онда није знак да нешто није у реду у нашем односу са Богом?

Већина људи ипак зна да то није истина. Чак и хришћани, верни хришћани, могу се повремено борити са депресијом, нарочито после неког трауматичног догађаја. То није знак недостатка вере и уздања у Бога. Кад читамо Псалме, можемо видети бол, патњу и тескобу који су мучили и неке верне Божје људе.

Депресија нас понекад обузима споро, тихо, и постајемо је свесни тек кад појача свој стисак. А понекад нас погађа брзо, обично после неког емотивно и физички посебно исцрпљујућег догађаја. На пример, верни Божји пророк Илија био је емотивно и физички потпуно исцрпљен после догађаја који су се одиграли на гори Кармил.

У 1. Књизи о царевима 18, Илија је управо видео Божје чудо у виду огња који је сишао с неба. У одговору на његову молитву, киша је почела да пада и завршио се трогодишњи период суше. Зашто је онда, на Језавељину претњу, Илија реаговао тако што је побегао? Прочитајте текст 1. О царевима 19,1-5.

Илија је претходно имао врло исцрпљујућа двадесет четири сата. То искуство, удружено са непријатним буђењем и претњом смрћу, послужило је као окидач за његову депресију.

Осим тога, Илија је био присутан кад су Валови пророци, њих око 850, поклани, неки вероватно и његовом руком (1. О царевима 18,40). Такав један догађај, чак и кад је повод праведан, може довести до трауматског стреса код оних који га посматрају или, што је још горе, учествују у њему.

Зато Илија бежи, покушавајући да се склони. Понекад ми „бежимо“ ка фрижидеру и покушавамо да нађемо утеху у храни. Понекад покушавамо да преспавамо своју емотивну исцрпљеност. Понекад тражимо нову везу, нови посао, или ново пребивалиште у покушају да побегнемо. А понекад се затрпамо радом, бројним роковима и састанцима, док се здушно трудимо да побегнемо од неименованог „нечега“ што црпи нашу радост и мир. Наравно, многи користе и „медиamente“ разних врста, а све у покушају да отупе свој бол. Међутим, на крају све то само маскира симптоме, проблеми се не решавају и ствари често постају још теже.

СУВИШЕ УМОРАН ДА БИ БЕЖАО

Илија је био сувише уморан да би и даље бежао. И тако је почео поново да се моли. Међутим, та молитва је била потпуно различита од оне вером надахнуте молитве коју је Бог услышио на гори Кармил (1. О царевима 18,36,37) пред Валовим свештеницима и пророцима, члановима двора и обичним народом. Била је то једноставна, кратка, очајничка молитва.

У 1. О царевима 19,4, Илија тврди да није ништа бољи од својих отаца. На шта он ту заправо мисли?

Кад се Илија коначно смирио, опхрвала га је кривица. Постало му је јасно да је његово нагло бекство уништило сјајну прилику да се у Израелу спроведе реформа. Тиме је разочарао оне којима је био потребан. А сада је био немоћан да учини било шта поводом тога. Тако је, у једном болном тренутку самоспознаје, а свестан историје свог народа, Илија сагледао себе у правом светлу.

То би могло да буде болно откривење за сваког од нас, зар не, видети себе онаквим какви заиста јесмо? Колико треба да будемо захвални због обећања да ће Бог, захваљујући Христу, колико год да је грешан наш живот, гледати на нас као што гледа на Исуса. Коју бисмо већу наду могли имати од те да се вером можемо позивати на Христову праведност? (Видети Филибљанима 3,9.)

Па ипак, депресија налази начин да нас гурне у мрачни вртлог самопрезира. И тако, понекад почињемо да мислимо како је смрт једини излаз.

Изгледа да је то био случај са Илијом. Било му је већ свега преко главе кад је рекао: „Доста је већ, Господе, прими живот мој, јер нијесам бољи од отаца својих“ (1. О царевима 19,4).

Међутим, добра вест је да велики Лекар није осудио Илију. Бог боље од нас разуме са чим се суочавамо кад се боримо с депресијом.

„Можда нећемо имати никакав значајан доказ да се лице нашег Откупитеља у својој љубави и самилости надвило над нама, али то јесте тако. Можда нећемо опипљиво осетити Његов додир, али је Његова рука у љубави и сажаливој нежности испружена над нама.“ – Елен Г. Вајт, Пут Христу, стр. 97 (оригинал).

Бог зна и разуме да је „пут далек“ (1. О царевима 19,7) пред нама, и понекад мора да сачека да ми престанемо да бежимо. Тек тада Он може да интервенише.

Људи који се даве понекад су толико избезумљени да пружају отпор својим спасиоцима, који тада морају да се повуку и сачекају да се жртва онесвести како би могли да је избаве.

Какву наду и утеху можемо да нађемо у следећим текстовима: Псалми 34,18; Матеј 5,1-3; Псалми 73,26; Исaiја 53,4-6?

ОДМОР И ВИШЕ ОД ТОГА

Бог зна да се Илија уморио од свег тог бежања. Бог зна да је Илија био више емотивно него физички уморан и да је носио страشان терет кривице. Као што је Исус много година касније учинио за одузетог човека, Бог је Илији пружио нови почетак и могућност да се одмори. Коначно је могао заиста да заспи и да се освежи.

Могло се очекивати да ће то бити крај приче, али није. Божји одмор није једнократни догађај. Улажење у Божји одмор има везе са исцељењем – са лаганим напуштањем негативних мисаоних образаца и штетних навика. Бог не лечи ужурбано.

Прочитајте текст 1. О царевима 19,5-8. Куд се Илија сад упутио и зашто?

Пошто се одморио, Илија је наставио путовање. Али овог пута је Бог преусмерио његове кораке. Бог разуме да живљење у овом грешном свету може да изазове депресију. Он разуме наш нагон за бежањем, али жели да нас преусмери. Уместо разних самодеструктивних механизма којима прибегавамо, Он жели да бежимо ка Њему. Тада нас учи да слушамо „тих и танак глас“ (1. О царевима 19,12) који ће нам дати одмор.

Илија није имао снаге да устане и крене у сусрет Богу. Али Бог даје снагу за такав сусрет, и Он обећава боље сутра.

Док је седео под дрветом смреке желећи да умре, Илија је мислио да су његови најбољи дани прошли.

Прочитајте 1. О царевима 19,15.16 и 2. О царевима 2,11. Шта је још очекивало Илију?

Бог је знао да су бољи дани тек пред Илијом. Пророк ће доживети исцељење кад буде научио да усклади свој живот са Божјим ритмовима и прихвати одмор. Још је било царева које је требало помазати, а и наследника је требало изабрати. Бог је већ имао у плану Јелисија, који ће Илији постати близак као син. Бог је знао да ће Илија вером поново призвати огањ с неба (2. О царевима 1,10). Уместо очајничке смрти под дрветом смреке, Илију су чекала огњена кола која ће га однети на небо.

Шта можемо научити из приче о Илији о томе зашто би требало, ма колико се лоше осећали, у Богу тражити снагу да не одустанемо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Уз околности које се стално мењају, промене постају део нашег искуства, а ми тим променама бивамо или усхићени или потиштени. Међутим, промена околности нема моћ да мења Божји однос према нама. Он је исти јуче, данас и заувек, и Он нас позива да имамо неупитно поверење у Његову љубав.“ – Ellen G. White, *In Heavenly Places*, p. 120.

„Наставите да гледате у Исуса, изговарајући тихе молитве у вери, држећи се Његове снаге, било да имате неки јасан осећај или не. Наставите даље, као да је свака изговорена молитва изнета пред Божји престо и као да је на њу одговорио Онај чија обећања никад не пропадају. Наставите даље, певајући Богу у својим срцима, чак и кад вас притиска осећај тежине и туге. Кажем вам као она која зна – светлост ће доћи, доживећете радост, а магла и облаци ће се разићи. И ми ћемо прећи из сенке и таме у јасну светлост Његовог присуства.“ – Ellen G. White, *Selected Messages*, book 2, pp. 242, 243.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Често је врло тешко помоћи некоме ко пати од менталног поремећаја или депресије. Коју стратегију би могла да примени ваша црква како би научила да успешније служи онима који су погођени депресијом?
2. Често нам је тешко да будемо отворени и искрени према Богу. Али, прочитајте неке псалме и уверите се колико су отворени и искрени били библијски писци пред Богом. Како можемо неговати атмосферу отворености и искрености у нашој локалној цркви?
3. Кад се суочимо са депресијом, обично нам је тешко да се молимо. Разговарајте о томе колику моћ има посредничка молитва за оне који нису у стању да се моле за себе.
4. Зашто је важно имати на уму да вера није осећање? То што смо депресивни, обесхрабрани, уплашени и забринуте не значи да нам недостаје вера и уздање у Бога. То само значи да смо, у том тренутку, депресивни, обесхрабрани, уплашени и забринуте, што се свима дешава пре или касније. Како можемо научити да је, у таквим тренуцима, посезање за вером од суштинског значаја, колико год то тешко изгледало?
5. Коју велику наду вам може пружити прича о одузетом човеку, готову ако сте грешним начином живота навукли болест и патњу на себе?

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1; 2. Мојсијева 20,8-11; 2. Мојсијева 16,14-31; 5. Мојсијева 5,12-15; Псалми 92; Исaiја 58,13.

Текст за памћење: „И благослови Бог седми дан, и посвети га, јер у тај дан почину од свијех дјела својих, која учини“ (1. Мојсијева 2,3).

Ко уопште може да замисли како је чин стварања – појава светлости усред таме, океана што врве животом, птица које су се одједном разлетеле – како је, дакле, све то заиста изгледало? А тек натприродно стварање Адама и Еве? За нас је потпуно несхватљиво како је Бог то учинио.

А онда, након свег тог активног стварања, Он је посветио пажњу нечему сасвим другачијем. На први поглед, то није деловало тако спектакуларно као китови који искачу из воде или перје очаравајућих боја. Бог је једноставно створио дан, седми дан, а онда га је учинио посебним. Чак и пре него што је људски род појурио у свој самонаметнути стресни живот, Бог је поставио један знак као живи подсетник. Он је желео да тај дан буде време кад ћемо се зауставити и свесно уживати у животу – дан кад ћемо бити оно што јесмо, а не оно што радимо, кад ћемо прослављати дар траве, ваздуха, целокупног животињског и биљног света, воде, људи, и поврх свега, Створитеља сваког доброг дара.

Тај позив је наставио да важи чак и након што је први пар протеран из Едема. Бог се постарао да тај позив издржи пробу времена, тако да га је, одмах у почетку, уплео у само ткање времена. Током ове седмице, проучаваћемо тај Божји предиван позив да улазимо у динамичан одмор, увек изнова, сваког седмог дана.

УВОД У ОДМОР

Бог је био присутан од почетка. Господ Бог је говорио и све је долазило у постојање. Светлост је одвојила дан од ноћи. Свод, небо и море дошли су у постојање другог дана. Суво тло и вегетација су настали следећег дана. Тако је Бог обликовао темељни оквир времена и географије, а током наредна три дана га је попуњавао. Светла су владала небом дању и ноћу. За разлику од прича из већине античких култура, библијски извештај о Стварању нам, више него јасно, ставља до знања да Сунце, Месец и звезде нису божанства. Они ступају на сцену тек четвртог дана и подређени су Створитељевој речи.

Мојсијев опис 5. и 6. дана (1. Мојсијева 1,20-31) пун је живота и лепоте. Птице, рибе, копнене животиње – све оне испуњавају простор који је Бог припремио.

На шта нам Божја процена указује у вези са Стварањем? Прочитајте текст 1. Мојсијева 1,1-31.

Тај простор који Бог ствара није било какав – он је савршен. Многобројна створења испуњавају земљу. Као да понавља неки допадљиви рефрен, Бог сваког дана говори „да је добро“.

По чему се стварање човека разликовало од остатка створеног света? Прочитајте текстове 1. Мојсијева 1,26.27 и 1. Мојсијева 2,7.21-24.

Бог се сагиње и почиње да обликује благо. Стварање човека по Божјем лику и обличју представља очигледну поуку о присности и близини. Бог се повија да удахне живот у Адамове ноздрве, и тако настаје живо биће. Евино посебно стварање од Адамовог ребра додаје још један важан елемент седмици Стварања. Брак је део Божјег плана за човечанство – свето поверење унутар партнерства између *’ish* и *’ishah* – мушкарца и жене.

Овог пута, пошто је Бог погледао све што је створио шестог дана, рефрен је зазвучао нешто другачије: „Тада погледа Бог све што је створио, и *гле, добро бјеше веома*“ (1. Мојсијева 1,31, курзив додат).

Размислите о томе колико се библијска прича о Стварању драстично разликује од онога што људски род, без смерница из Божје Речи, учи. Како нам то показује колико нам је неопходно да се ослањамо на Божју Реч да бисмо разумели истину?

ЗАПОВЕСТ ДА СЕ ОДМАРАМО

Стварање је било „веома добро“, али још увек недовршено. А завршило се Божјим одмарањем и посебним благословом над седмим даном, Суботом. „И благослови Бог седми дан, и посвети га, јер у тај дан почину од свијех дјела својих, која учини“ (1. Мојсијева 2,3).

Субота је неодвојиви део Божјег стварања. Она је, заправо, врхунац Стварања. Бог се одмара и ствара простор за заједницу у којој ће људи (у то време првобитна породица Адама и Еве) моћи да престану са својим свакодневним активностима и предахну раме уз раме са својим Створитељем.

Нажалост, грех је ушао у свет и све променио. Више није било директне комуникације са Богом. Уместо тога, уследили су болни порођаји, напоран рад, крхки и дисфункционални односи, и тако даље – тужно набрајање јада које сви тако добро познајемо као и живот на овом палом свету. А опет, усред свега тога, Божја Субота остаје, као трајни симбол нашег стварања, али и наде и обећања о новом стварању. Ако је Субота била потребна пре пада у грех, колико је тек потребнија после њега?

Много касније, кад је ослободио своју децу из ропства у Египту, Бог их је подсетио на тај посебан дан.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 20,8-11. Чему нас то учи кад је реч о важности Суботе и њеној повезаности са Стварањем?

Том заповешћу, Бог нас позива да се сећамо свог порекла. На супрот онемо што многи верују, ми нисмо случајни производ хладних, слепих и безосећајних сила. Напротив, ми смо бића створена по Божјем лику. Ми смо створени за заједништво са Богом. Није важно што су се према Израелцима односили као према робовима мале вредности. Они су сваке Суботе, на посебан начин, били позвани да се сете ко су заиста – бића створена по обличју самог Бога.

„А будући да је Субота успомена на дело стварања, она је симбол Христове љубави и силе.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 281 (оригинал).

Размислите колико је учење о шестодневном стварању заиста битно. Уосталом, које друго учење је толико важно да је Бог заповедио да једну седмину свог живота сваке седмице, без изузетка, посветимо сећању на њега? Чему би та чињеница сама по себи требало да нас научи о томе колико је важно да не губимо из вида своје право порекло описано у 1. Књизи Мојсијевој?

НОВЕ ОКОЛНОСТИ

После 40 година лутања по пустињи, стасала је нова генерација, која се нејасно сећала Египта, ако га се уопште и сећала. Они су имали веома различито животно искуство у односу на своје родитеље. Та генерација је била сведок недостатка вере који су њихови родитељи више пута показали, због чега су и они морали да лутају пустињом док претходна генерација није изумрла.

Били су почаствовани да имају светилиште у средишту свог логора и могли да виде облак који је указивао на Божје присуство над шатором. Кад би се он покренуо, знали су да је време да се пакују и да га следе. Тај облак који им је пружао сенку током дана, а светлост и топлоту током ноћи, био је стални подсетник на Божју љубав и старање о њима.

Који су опипљиви подсетник на суботни одмор они имали?
Прочитајте текст 2. Мојсијева 16,14-31.

Насупрот популарној теологији, ти стихови доказују да је Субота као седми дан претходила давању закона са Синаја.

Шта се ту десило?

Посебна храна којом их је Бог снабдевао била је свакодневни подсетник на чињеницу да Створитељ издржава своја створења. Бог је, на врло опипљив начин, задовољавао њихове потребе. Сваког дана дешавало се то чудо са храном која се појављивала и нестајала са изласком сунца. Сваки пут кад би неко покушао да скупи већу количину за следећи дан, она би се убуђала и покварила; међутим, сваког петка добијали су двоструку количину мане, а остатак који је требало појести у Суботу остајао је чудесно свеж.

Израел је сада имао службу у светилишту и све законе и прописе записане у 3. и 4. Књизи Мојсијевој. Ипак, остарели Мојсије их је све окупио, подсетио на њихову историју и поновио законе које им је Бог дао (видети 5. Мојсијева 5,6-22).

Та нова генерација била је коначно спремна да уђе у Обећану земљу. У Израелу је требало да дође до смене вођства, и Мојсије је хтео да буде сигуран да ће припадници те генерације упамтити ко су и која је њихова мисија. Није желео да они понове грешке својих родитеља. Зато је поновио Божје законе. Десет заповести је поновљено како их та генерација, на прагу освајања Ханана, не би заборавила.

У нашем личном искуству, Исусов други долазак наступа само пар тренутака након што умремо. Према томе, Његов повратак је увек близу, можда и ближе него што можемо да замислимо. Како нас светковање Суботе подсећа не само на оно што је Бог учинио за нас, већ и на оно што ће учинити за нас кад се буде вратио?

ЈОШ ЈЕДАН РАЗЛОГ ЗА ОДМОР

Израел се улогорио на источној страни Јордана. Освојио је земље васанског цара и двојице аморејских царева. И поново, у том пресудном тренутку, Мојсије окупља народ и подсећа их да завет начињен код Синаја није био намењен само њиховим родитељима већ и њима. Затим, понавља Десет заповести, поново ради њиховог добра.

Упоредите текстове 2. Мојсијева 20,8-11 и 5. Мојсијева 5,12-15. Која разлика се огледа у начину на који је заповест о Суботи изражена у сваком од њих?

У тексту 2. Мојсијева 20,8, заповест почиње речима „Сјећај се“. Текст 5. Мојсијева 5,12 почиње речју: „Држи“. Реч „памти“ долази нешто касније у самој заповести (5. Мојсијева 5,15). У том стиху каже им се како треба да памте да су били робови. Мада је та генерација одрасла у слободи, сви би они били рођени у ропству да није дошло до тог чудесног избављења. Заповест о Суботи требало је да их подсети да је исти Бог који је био активан приликом Стварања, такође био активан и приликом њиховог ослобођења: „Господ Бог твој изведе те одане руком крјепком и мишицом подигнутом“ (5. Мојсијева 5,15).

Та истина одговарала је тадашњим тренутним околностима у којима су се нашли Израелци док су по други пут стајали на границама Обећане земље, неких четрдесет година након што је прва генерација претрпела бедан неуспех. Јер, они су били исто тако беспомоћни кад је реч о освајању те земље, као што су њихови преци били при бежању из Египта. И њима је био потребан тај Бог са „руком крјепком и мишицом подигнутом“.

Субота је требало да добије једну додатну димензију. Зато што је Бог – Бог ослобођења, Израел је требало да светкује Суботни дан (5. Мојсијева 5,15).

Наравно, стварање није далеко од заповести о Суботи, чак ни у тексту 5. Мојсијева 5, упркос другачијој мотивацији. Ослобођење Израела из Египта је, у извесном смислу, полазна тачка једног новог стварања, сличног ономе у извештају о стварању из 1. Мојсијева. Израел је, као ослобођени народ, Божје ново створење (погледати такође текст Исаија 43,15).

А будући да се на 2. Мојсијеву гледа као на симбол ослобођења од греха, то јест, искупљења, у Суботи можемо наћи симбол и Стварања и Искуљења. Према томе, у врло реалном смислу, Субота упућује на Исуса, нашег Створитеља и Искупитеља.

Прочитајте текст Јован 1,1-13. Чему нас ти стихови уче о Исусу као нашем Створитељу и Искупитељу?

ДРЖАЊЕ СУБОТЕ

Бог заповеда свом народу да држи Суботни дан. Упоредо са забраном убиства и крађе, налази се и заповест да се сећамо Суботе, мада нам Библија не даје никакве појединости о томе како тачно треба да је држимо.

Каква би требало да буде атмосфера коју стварамо и подстичемо суботом? Видети Псалми 92 и Исаија 58,13.

Будући да држање Суботе подразумева прослављање Стварања и Искупљења, њу би требало да окружује атмосфера радости и уживања у Господу, а не суморности.

Сећање на Суботу не почиње седмог дана. Као што је прва Субота била врхунац седмице Стварања, тако би и ми требало да се „сећамо Суботе“ целе седмице и да унапред планирамо, да бисмо могли да оставимо по страни свој свакодневни посао и тако светкујемо Суботу кад она дође. Свесна припрема током седмице, и посебно на дан припреме (Марко 15,42), односно у петак, од кључног је значаја. Задовољство бива тим веће како расте ишчекивање да тај веома посебан дан дође.

Који важан аспект држања Суботе је наглашен у тексту 3. Мојсијева 19,3?

Држање Суботе такође подразумева неговање породичних и пријатељских односа. Бог обезбеђује време за усредсређено дружење са целом породицом, које подразумева одмор чак и за слуге и домаће животиње (видети 2. Мојсијева 20,8-11). Субота и породица иду заједно.

Мада су одмор и време за породицу важни принципи, држање Суботе такође подразумева учествовање у колективном, усредсређеном богослужењу с нашом црквеном породицом. Исус је присуствовао црквеним службама и предводио их док је био на земљи. (Видети 3. Мојсијева 23,3; Лука 4,16 и Јеврејима 10,25.)

Мада су наше седмичне рутине и ритмови понекад ужурбани, ипак, дубоко у свом срцу, ми чезнемо за правим Суботним одмором, правим заједништвом с нашим Творцем. Сећајући се да зауставимо све своје послове, планирајући да проводимо време са Богом и негујемо своје односе, можемо ући у суботни ритам одмора.

Какво је ваше лично искуство са Суботом и благословима који проистичу из држања Суботе? На које бисте начине могли да учините и више, како бисте је претворили у свето време какво она и треба да буде?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Бог је дао људима ову успомену на своју стваралачку моћ да би Га препознали у делима Његових руку. Субота нас позива да у делима стварања посматрамо Створитељеву славу... У току светог дана од одмора, више него било ког другог дана, требало би да проучавамо поруке које је Бог записао за нас у природи... Кад се приближимо срцу природе, Христова присутност постаје нам стварна, и проговара нашем срцу о Његовом миру и љубави.“ – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 25, 26 (оригинал).

„Један од важних разлога из којих је Господ ослободио Израелце од робовања Египту, био је да би они могли да држе Његову свету Суботу... Очигледно је да су Мојсије и Арон обновили учење о светости Суботе, јер се фараон жалио: ‘Ви још хоћете да /народ/ оставља своје послове’ (2. Мојсијева 5,5). То указује да су Мојсије и Арон отпочели реформу у погледу Суботе још у Египту.

Међутим, светковање Суботе није требало да буде спомен на њихово робовање у Египту. Напротив, њено светковање у спомен стварања, требало је да обухвати радосно подсећање на ослобођење од верског угњетавања у Египту, што је отежавало држање Суботе. На исти начин, њихово избављење из ропства требало је у њиховим срцима заувек да расламса нежно саосећање према сиромашнима и угњетенима, сирочадима и удовицама.“ – Appendix note in Ellen G. White, *From Eternity Past*, p. 549.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Неки хришћани, укључујући чак и поједине адвентисте, сматрају да је теистичка еволуција прихватљиво објашњење стварања. На који начин Субота показује да су теистичка еволуција и адвентизам седмог дана неспојиви? Која би била сврха светковања седмог дана у знак сећања на милијарде година, поготову што Божја Реч изричито каже да је она посвећена после првих шест дана стварања?
2. Како одговарате на тврдњу да конкретан дан уопште није битан, све док имамо један дан за одмор седмично? Или, с друге стране, шта рећи на тврдњу да је сам Исус наш суботни одмор, те стога нема потребе да било који дан држимо као дан за одмор?
3. На који начин светковање Суботе може послужити као подсетник на слободу и ослобођење? Како можемо избећи да је претворимо у нешто ограничавајуће и легалистичко?
4. Неки тврде да светковање седмог дана, Суботе, представља покушај да својим делима заслужимо небо. Међутим, какве логике има у томе да неко одмарањем покушава да „одради“ свој пут на небо?

СУБОТНИ ОДМОР

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1,26,27; 1. Мојсијева 9,6; 2. Петрова 2,19; Римљанима 6,1-7; 2. Мојсијева 19,6; Јован 5,7-16.

Текст за памћење: „Шест дана ради, а седми дан, који је субота за почивање, нека буде свети сабор, не радите ниједнога посла; субота је Господња по свијем становима вашим“ (3. Мојсијева 23,3).

Слушамо све врсте аргумената против држања седмог дана, Суботе, није ли тако? Слушамо све и свашта – од тога да је Исус заменио Суботу недељом, или да је Он укинуо Суботу, или да је Павле то учинио, или да су апостоли заменили седми дан, Суботу, недељом у част васкрсења, и тако даље. Последњих година, неки од аргумената постали су префињенији, па њихови заговорници тврде, на пример, да је Исус наш суботни одмор, те да нема потребе да светкујемо ни тај, ни било који други дан. И наравно, увек ће се јављати тај аргумент, колико год нелогичан био, да одмарањем у седми дан ми некако настојимо да „одрадимо“ и зарадимо свој пут на небо.

С друге стране, има хришћана који се све више интересују за ту идеју одмора, или дана за одмор. Мада они тврде да је тај дан недеља, или да сам дан уопште није ни битан, они су ипак разумели библијски појам одмора и његову важност.

Наравно, као адвентисти седмог дана, ми увиђамо непролазност Божјег моралног закона и чињеницу да поштовање четврте заповести, онако како је записана, не представља покушај да зарадимо пут за небо, ништа више него послушност петој, шестој, првој, или било којој другој заповести.

Ове седмице пажљивије ћемо размотрити одмор који нам је Бог дао кроз заповест о Суботи, и шта је то што га чини тако важним.

СУБОТА И СТВАРАЊЕ

Од свих Десет заповести, само четврта почиње глаголом „сећај се“. Немамо заповест која гласи: „Сећај се да не крадеш“, или: „Сећај се да не завидиш“. Постоји само: „Сећај се дана суботног...“

Појам „сећања“, претпоставља историју, претпоставља да се у прошлости десило нешто чега ми треба, ето, да се сећамо. Кад се нечег сећамо, ми се повезујемо са прошлошћу, а речи: „Сећај се дана суботног, да га светкујеш“ повезане су директно са самом седмицом Стварања.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 1,26.27 и 1. Мојсијева 9,6. Како нас ти стихови уче о томе колико смо ми, као људска бића, посебни, и колико смо коренито другачији од остатка Божјих створења на земљи? И још, зашто је важно да разумемо ту различитост?

Кад се сетимо стварања, ми се присећамо да смо створени по Божјем лику, а то није речено ни за шта друго од свега што је описано у извештају о Стварању. Очигледно је да смо, као људска бића, радикално другачији од било ког другог створења на планети, ма колико сличних секвенци ДНК делили с неким животињама. И насупротив популарној митологији, ми нисмо тек нека напреднија врста мајмуна, нити нека високо еволуирана верзија праисконских примата. Као људска бића, створена по Божјем лику, ми заузимамо јединствено место у односу на све што је Бог створио на овом свету.

Како нас прича о Стварању подсећа на наш однос према осталим створењима? 1. Мојсијева 2,15.19.

Спознаја да је Бог створио и остатак света, подсећа нас на одговорност коју имамо према осталим створењима. Ми треба да „владамо“ над створеним светом. Поседовање власти не подразумева њену злоупотребу. Ми треба да владамо као Божји намесници. Треба да се односимо према свету природе онако како би Бог то чинио.

Да, грех је све забрљао и покварио, али земља је још увек дело Божјег стварања, и ништа нам не даје право да је експлоатишемо, посебно на штету других људи, што је често случај.

Осим што нас подсећа на Бога као Створитеља, на које нам још начине држање Суботе помаже да постанемо свеснији потребе да делујемо као добри пристави у свом животном окружењу?

ПРОСЛАВЉАЊЕ СЛОБОДЕ

Као што смо раније видели, Субота упућује на нешто више од самог стварања. Други пут слушамо Десет заповести у тренутку кад се Мојсије осврће на 40 година које су Израелци провели у пустињи. Овог пута, изјава којом се наводи разлог за светковање Суботе не односи се на стварање, већ на ослобођење из ропства у Египту (5. Мојсијева 5,12-15).

И мада ми данас нисмо робови у Египту, сви се можемо суочити са другом врстом ропства која, у извесном смислу, може бити исто тако сурова.

С којим још облицима ропства се ми данас суочавамо? Прочитајте текстове 1. Мојсијева 4,7; Јеврејима 12,1 и 2. Петрова 2,19

Субота је слобода од свега што нас заробљава. Суботом се подсећамо да постоји слобода од греха, не у нашој, већ у Божјој сили која нам је понуђена вером. Подсећамо се и да је то слобода коју нисмо заслужили. Прворођени синови у Израелу били су спасени крвљу јагњета на довратницима својих кућа, оне ноћи пре него што су напустили Египат (2. Мојсијева 12). И ми смо, такође, спасени крвљу Јагњетовом, и већ сада треба да ходамо у слободи коју смо примили у Христу Исусу.

Прочитајте текст Римљанима 6,1-7. Шта Павле овде говори што се може повезати са оним што нам је дато преко Суботе?

Самим начином изражавања у тексту 5. Мојсијева 5,15: „И памти да си био роб у земљи Мисирској, и Господ Бог твој изведе те одавде руком крјепком и мишицом подигнутом“ – народ се поново подсећа да су Божја сила и Божје деловање у његову корист били то што их је спасло. Колико више би ми, као хришћани, требало да будемо свесни да је само Христова сила и Његово деловање у нашу корист оно што нас спасава од греха?

Та заповест нам говори да нађемо одмор и мир у спасењу које је Бог својом моћном руком извојевао за нас. Кад се сетимо да је Бог Створитељ и да Му можемо веровати да ће и нас поново створити, да ће нас већ сада избавити од робовања греху, под условом да смо спремни да Му допустимо да делује у нама – то нас ослобађа покушаја да се у својој снази трудимо да будемо праведни.

Какво је ваше лично искуство у вези са грехом? Како можемо научити да присвајамо за себе обећања о избављењу из ропства која су нам дата у Исусу?

СТРАНАЦ УНУТАР НАШЕГ ДОМА

Прочитајте текст 2. Мојсијева 19,6. Шта нам тај текст говори о статусу древног Израела? (Видети такође 1. Петрова 2,9.)

Израел је био позван из Египта да би постао Божји заветни народ – народ преко којег би, да су остали верни, еванђеље било раширено по целом свету. Несумњиво, они су били предмет Божје нарочите пажње и бриге, дате су им посебне предности, али истовремено и посебне одговорности.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 23,12. Шта се још овде дешава? Чему нас тај текст учи у вези с тим како је Бог гледао на друге народе осим самих Израелаца?

Универзалност Суботе је нешто чега многи нису свесни. Наравно, најчешћа заблуда је то да је она намењена само Јеврејима – заблуда која је разоткривена у прва два поглавља 1. Књиге Мојсијева. Уосталом, Бог је створио све људе: према томе, сви људи би требало да се сећају суботног дана.

Мада би требало увек да имамо на уму шта Субота представља за нас, не смемо да заборавимо ни оно што нам она говори о другима. Наше одмарање и ослањање на Створитеља и Искупитеља нас, у извесном смислу, наводи да на друге аутоматски гледамо новим очима, да их видимо као бића која је створио исти Бог који је створио и нас, која воли исти Боги који воли и нас, и за која је Он умро исто као и за нас. Као што смо видели (2. Мојсијева 20,10; 5. Мојсијева 5,14), слугама, странцима, па чак и животињама такође треба обезбедити Суботни одмор.

Много говори то што и странци унутар нашег дома, чак и они који (још увек) не суделују у заветним обећањима датим Израелу, треба да уживају у Суботном одмору. Људска бића, па чак ни животиње, никад не би смела да буду експлоатисана, злоупотребљена и искоришћена. Сваке седмице, јеврејски народ је (као и ми) требало да се на моћан начин подсети колико тога заједничког имамо с другим људима, и да, чак и ако уживамо у благословима и предностима које други немају, морамо имати на уму да смо и даље део исте људске породице, и да због тога треба да се односимо једни према другима с поштовањем и уважавањем сопственог и туђег достојанства.

Како би то што ви лично држите Суботу, евентуално могло постати благослов за оне који је не држе? Односно, како можете употребити Суботу као сведочанство за друге?

СЛУЖЕЊЕМ ДРУГИМА ВЕЛИЧА СЕ БОЖЈА СУБОТА

У новозаветном свету, верске вође су држање Суботе довеле на ниво уметности. Успостављене су десетине забрана и правила како би се Субота сачувала светом.

То је обухватало и забрану да се било шта веже или развеже, да се одвоје две нити, да се угаси ватра, да се неки предмет пренесе између приватног и јавног места, или да се нешто на јавном месту носи на раздаљини већој од строго одређене.

Која оптужба је изнета против Исуса у тексту Јован 5,7-16?

Потпуно игноришући дивно чудо које је Исус извео и ослобођење од болести које је пружио том човеку, вође су биле опседнуте тиме што је излечени човек јавно носио своју лежаљку у Суботу. Уместо да запазе како је „Господар Суботе“ (Марко 2,28) употребио тај посебан дан, вође су биле одлучне у намери да одрже сопствена правила и прописе. Треба да пазимо да и ми у својим околностима и у свом домену не правимо сличне грешке.

Како текст Исаија 58,2.3 предочава Божји оквирни план за држање Суботе?

Бог не жели испразно богослужење нити побожну тишину. Он жели да види како се Његов народ заузима за друге људе, поготову за оне који су изложени насиљу, занемарени и обезбрављени.

Пророк Исаија то јасно изражава: „Ако одвратиш ногу своју од Суботе да не чиниш што је теби драго на мој свети дан, и ако прозовеш Суботу милином, свети дан Господњи славнијем, и будеш га славио не идући својим путовима и не чинећи што је теби драго, ни говорећи ријечи, тада ћеш се веселити у Господу, и извешћу те на висине земаљске, и даћу ти да једеш наслеђство Јакова оца својега; јер уста Господња рече“ (Исаија 58,13.14).

Чињење „онога што је нама драго“ (Исаија 58,13, или „онога што је нама у интересу“ – у неким другим преводима), равно је „гажењу Суботе“. Људски планови нису део Божјег идеала за Суботу. Уместо тога, ми смо позвани да обратимо пажњу на оне који се муче, који су заробљени, гладни и голи, који ходају у мраку и чијег имена као да се нико више не сећа. Више него било ког другог дана у седмици, Субота би требало да нас одврати од наше себичности и наведе да више размишљамо о другима и њиховим потребама него о себи самима и сопственим потребама.

ЗНАК ДА ПРИПАДАМО БОГУ

Током Другог светског рата Енглеска је очекивала скору инвазију од стране немачке војске. Извршене су припреме како би се британско острво бранило колико год је било могуће. Постављена су додатна утврђења дуж обале. Путеви би, наравно, омогућили непријатељу најбржи приступ до циља, због чега су на стратешким тачкама постављене барикаде. А онда су енглеске власти учиниле нешто необично. Да би успорили и збунили непријатеља, уклонили су све железничке и друмске саобраћајне знаке. Угравирани ознаке на камену и на зградама нису могле да се скину, али су биле прекривене цементом.

Знаци су важни. Они служе као показатељи и смернице. У ери пре GPS-а, сви смо имали мапе и пратили ознаке.

Чега је Субота знак? Прочитајте текст 2. Мојсијева 31,13.16.17. На који начин то што је ту речено можемо данас применити на себе, као народ који верује у непролазност Божјег закона?

Мада су те речи биле упућене конкретно древном Израелу, ми који припадамо Христу такође смо „сјеме Аврамово, и по обећању нашљедници“ (Галатима 3,29), а Субота и данас остаје знак између Бога и Његовог народа. Текст 2. Мојсијева 31 истиче да је Субота знак Божјег непролазног (вечног) завета (2. Мојсијева 31,16.17). Тај знак помаже нам да „упознамо“ свог Створитеља, Искупитеља и Посветитеља. Она је као застава која се подиже сваких седам дана и помаже нам да се сећамо, јер смо склони заборављању.

Божја Субота је трајни подсетник на наше порекло, ослобођење, судбину и одговорност према презренима и одбаченима. Субота је заправо толико важна да, уместо да ми долазимо њој, она долази нама, сваке седмице без изузетка, као стални подсетник на то ко смо, ко нас је створио, шта Он сада чини за нас, и шта ће учинити за нас на крају, кад буде створио ново небо и нову земљу.

Свети Бог позива људе који су с Њим склопили завет да размотре ритам који влада оним што се заиста рачуна, а то је спасоносни однос Створитеља и Искупитеља према Његовим својеглавим створењима. Са силом и ауторитетом који потичу од Бога, заповеђено нам је да сваке седмице уђемо у одмор „гледајући на начелника вјере и свршитеља Исуса, који мјесто одређене себи радости претрпље крст“ (Јеврејима 12,2).

Како можете стећи дубље искуство са Богом током Суботе?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Током целе седмице треба да имамо на уму Суботу и да се припремамо да је држимо у складу са заповешћу. Не треба да поштујемо Суботу само као законску обавезу... Цело небо светкује Суботу, али не на неки млитав, неактиван начин. Тог дана треба да се пробуди свака способност душе, јер није ли управо то време за сусрет са Богом и нашим Спаситељем Исусом Христом? Ми Га можемо посматрати вером. Он чезне да освежи и благослови сваку душу.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 353,362.

„Искања од Бога су чак већа у Суботу него осталих дана. Његов народ у то време напушта свој уобичајени посао и проводи време у размишљању и богослужењу. Они тада траже од Њега много више помоћи него других дана. Траже Његову нарочиту пажњу. Понизно и упорно траже Његове нарочите благослове. Бог не чека да Субота прође и да тек онда испуни ове молбе. Небески рад никад не престаје, па и људи не треба никада да се одмарају од чињења добра. Субота није замишљена да буде раздобље бескорисног нерада. Закон забрањује световни рад на Господњи дан од одмора; напоран рад којим зарађујемо за живот мора да престане; никакав рад за световна задовољства или корист, тога дана није у складу са законом; али као што је Бог престао са својим стваралачким радом и одмарао се у Суботу, и благословио је, тако и човек треба да напусти своје занимање из свакодневног живота и те свете часове намени здравом одмору, служби Богу и светим делима. Христово дело излечења болесног било је у савршеном складу са Законом. Оно је одало почаст Суботи.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 207 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Заштита животне средине постала је горуће политичко питање у многим земљама. Како ми адвентисти можемо бити добри пристави свог природног окружења независно од политичких планова и програма?
2. Служба се зачиње у уму. Како можемо неговати такав менталитет да бисмо људима из нашег окружења (у породици, цркви и друштвеној заједници) служили са више жара? На који начин нам Субота пружа више прилика да управо то и чинимо?
3. Сваке Суботе се подсећамо да је Бог створио цео људски род. То нам помаже да људе посматрамо Божјим очима. Како би Субота требало да нас подсети на чињеницу да су расне, етничке, социоекономске и полне разлике небитне, с обзиром да смо сви створени по Божјем лику и да смо сви предмет Његове љубави?

ЧЕЖЊА ЗА НЕЧИМ ВИШИМ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 10,1-11; 3. Мојсијева 4,32-35; Јован 1,29; Јеврејима 4,1-11; Псалми 95,8-11.

Текст за памћење: „А ово бјеху угледи нама, да ми не желимо зала, као и они што жељеше“ (1. Коринћанима 10,6).

У њујоршком Музеју уметности у Квинсу, у Сједињеним Државама, смештена је највећа архитектонска макета на свету, на којој је првобитно била приказана свака зграда у Њујорку. У сразмери 1:1200 (при чему 2,5 цм одговара дужини од 33 метра), она се простира на приближно 870 квадратних метара. Стотину људи је дуже од три године радило на њој. Довршена је 1964, али је редовно ажурирана до 1990-их, тако да данас, 2021, не одговара комплетном градском пејзажу. Ипак, она представља невероватно сложено и детаљно копију оригинала.

Међутим, она је, на крају крајева, ипак само то – копија, макета, приказ нечег већег, обимнијег и много сложенијег од ње саме.

То је заправо случај са свим макетама. Оне нису оригинали, већ само симбол оригинала. Макета нам помаже да сагледамо суштину оригинала, али никад не може да га замени. Она и постоји зато да би помогла људима да боље разумеју шта оригинал у ствари представља.

И само Свето писмо пуно је минијатурних приказа делатности и институција које упућују на веће, небеске реалности. Текст Јеврејима 4 помаже нам да проучимо једну од тих реалности у њеном односу према библијском питању одмора.

КРШТЕНИ „У МОЈСИЈА“

Прочитајте текст 1. Коринћанима 10,1-11. Шта је Павле, помињући „угледе“, желео да саопшти својим читаоцима у Коринту?

Грчка реч употребљена у 1. Коринћанима 10,6 (а у сличном облику и у 1. Коринћанима 10,11), код нас преведена као „углед“, јесте реч типос. У енглеском језику (и у нашем) реч тип потиче од те грчке именице. Тип (углед или пример) никад није оригинал, већ нека врста симбола и приказа. То је макета нечег другог.

Текст Јеврејима 8,5 нуди добар пример те врсте односа: „Који (старозаветни свештеници који су обављали службу у храму) служе обличју и сјену небескијех ствари, као што би речено Мојсију кад шћаше Скинију да начини: Гледај, рече, да начиниш све по прилици која ти је показана на гори.“

Тај пасус у Јеврејима посланици наглашава директну повезаност између небеских и земаљских реалности, а затим наводи текст 2. Мојсијева 25,9, где Бог каже Мојсију да у пустињи направи светилиште „као што ћу ти показати“ – према слици коју је видео на гори. Суштина је у томе да је земаљско светилиште, са свим својим ритуалима и процедурама, било „углед“, симбол, приказ онога што се дешава на небу, са Исусом као нашим Првосвештеником у небеском светилишту.

Имајући то на уму, можемо боље разумети оно о чему Павле говори у 1. Коринћанима 10. У том тексту Павле се подсећа неких од кључних искустава Божјег народа у пустињи, на њиховом путовању ка Обећаној земљи. Израз „оцеви наши“ односи се на јеврејске претке који су напустили Египат, који су били под облаком, прошли преко мора, те тако сви били крштени у нови живот слободе од ропства.

Та важна места на путовању кроз пустињу Павле сматра за тип или узор појединачног крштења. Ако пратимо Павлову логику, „јело духовно“ се сигурно односи на ману (упоредити са текстом 2. Мојсијева 16,31-35). Израел је пио од стене, коју Павле поистовећује са Христом (1. Коринћанима 10,4). Ако се сетимо да је Исус за себе говорио да је „хлеб живота“ (Јован 6,48) и „вода жива“ (Јован 4,10), све ово има савршеног смисла. Дакле, оно што овде видимо јесте да Павле користи старозаветну историју као пример откривења духовних истина које се данас могу применити на сваког хришћанина појединачно.

Сетите се и осталих искустава Израелаца описаних у 2. Књизи Мојсијевој. Које духовне поуке можемо извући из тих „примера“ које су нам оставили – како добрих, тако и лоших?

РИТУАЛИ И ЖРТВЕ

Старозаветни систем ритуала и жртава, као онај који налазимо у 3. Књизи Мојсијевој, нуди више примера онога што смо јуче видели – старозаветних симбола који упућују на новозаветне истине. Мада данашњи читаоци Библије често олако прелазе преко тих ритуала, они заиста садрже многе важне духовне истине које могу бити од велике вредности онима који их проучавају.

Прочитајте упутства наведена у тексту 3. Мојсијева 4,32-35 у вези са жртвом за грех која се захтевала од обичног народа у Израелу. Шта можемо научити на основу тог обреда, мада немамо храм нити икакво светилиште са олтаром на ком бисмо могли да приносимо жртве за своје грехе? **Повежите** тај обред са текстовима Јован 1,29 и 1. Петрова 1,18-21.

Обред преноси важне информације и вредности, и потребно га је разумети у правом контексту. Да би био делотворан, он је углавном захтевао посебно време, одређену локацију и унапред одређен низ поступака који је требало следити. И заиста, кад пратимо разне библијске одредбе у вези са приношењем жртава, постаје јасно да је Бог изнео врло конкретне детаље у погледу тога шта се могло жртвовати, а такође и када, где и које ритуале и процедуре је требало спроводити.

Оно што је главно у многим ритуалима, наравно, била је крв, односно проливање крви и кропљење крвљу. То није било пријатно, а није ни требало да буде, јер се тицало нечег најружнијег у свемиру, а то је грех.

Коју је конкретну улогу крв имала и зашто су њом морали да буду намазани рогови олтара? Мада се већина ритуала повезаних са светињом појављује у виду прописа (то јест, дата су упутства како шта треба да се уради), то не укључује увек и сва објашњења. Разлог је вероватно тај што је њихово значење већ било познато. Уосталом, народ у Израелу је добро разумео значај крви (3. Мојсијева 17,11).

Ипак, пример наведен у тексту 3. Мојсијева 4,32-35 садржи једно важно објашњење у стиху 3. Мојсијева 4,35: „Тако ће га очисти свештеник од гријеха његова, који је учинио, и опростиће му се.“ Дакле, крв је била пресудна за читав процес помирења, као средство помоћу ког су грешници могли бити очишћени пред Светим Богом. Према томе, Оно што видимо у тим жртвама је тип, приказ Христове крви и службе у нашу корист.

Размишљајте о томе колико је грех заиста лош кад је његово искупљење захтевало такву жртву – саможртвовање једног од лица Божанства, Исуса. Шта нам то говори о потреби да се увек ослањамо на благодат, а никад на дела? Шта бисмо уопште и могли додати ономе што је Христос већ учинио за нас?

„ПРИМЕР“ ОДМОРА

Осим примера које смо већ размотрили, та мисао о типовима и симболима може такође да се примени и на библијски појам одмора. Да бисмо се у то уверили, потражићемо новозаветну Посланицу Јеврејима.

Прочитајте текст Јеврејима 4,1-11. На шта се односи то „остављено обећање“ о уласку у Његов покој? Како нам искуство Израела током Изласка и лутања по пустињи нуди додатне увиде у појам уласка у Божји одмор?

У склопу свега тога, тема истрајности и верности је веома важна. Мада говоре о седмом дану, Суботи, у фокусу ових стихова (и оног што им претходи – видети Јеврејима 3,7-19) налази се у ствари позив упућен припадницима Божјег народа да буду истрајни у вери, односно да остану верни Господу и еванђељу.

Ти стихови подсећају читаоца да озбиљно схвати поуке стечене на основу Божјег вођства у прошлости, „да не упадне ко у ону исту гатку невјерства“ (Јеврејима 4,11). Обратите пажњу, ово је прилика! Израел је чуо еванђеље, наставља текст, али није имао користи од тога. Уместо да се њихова вера оснажи уздањем и послушношћу, они су изабрали побуну (упоредите са текстом Јеврејима 3,7-15), и тако никад нису искусили одмор који им је Бог наменио.

Текст Јеврејима 4,3 указује на близак однос између вере и одмарања. Ми можемо ући у Његов покој само ако верујемо и уздамо се у Онога ко нам је обећао одмор и ко може да испуни то обећање, а то је, наравно, Исус Христос.

Прочитајте поново текст Јеврејима 4,3. Који је био главни проблем људи о којима је реч? Коју поуку из тога можемо извући за себе, ми којима је еванђеље „објављено као и онима“ (Јеврејима 4,2)?

Рана хришћанска заједница прихватила је Божје претходно откриће (оно што ми зовемо „стари завет“) и поверовала да је Исус Христос Јагње Божје, жртва за њихове грехе. На основу вере у ту жртву, могли су да искусе спасење у Исусу и одмор који им је понуђен у Њему.

Како нам разумевање тога шта значи бити спасен Исусовом крвљу, помаже да уђемо у ону врсту одмора коју можемо имати у Исусу, знајући да смо спасени благодаћу а не делима?

НЕ БУДИТЕ ДРВЕНАСТОГ СРЦА

Прочитајте текстове Јеврејима 4,4-7 и Псалми 95,8-11. Које је упозорење дато у Псалмима и Јеврејима посланици, и шта то говори нама данас?

Текст Јеврејима 4,4-7 позива се истовремено на извештај о стварању и на стих Псалми 95,11 у контексту приче о неверству Израелаца и, следствено томе, њиховом неуспеху да уђу у одмор који им је Бог наменио.

Заиста, текст Псалми 95,8-11 повезује искуство Израелаца у пустињи са Божјим одмором, а наводи чак и божанску заклетву да неверни Израел неће ући у Његов мир, првобитно повезан са Обећаном земљом.

Наравно, Израел је ипак ушао у Обећану земљу. Једна нова генерација је прешла границу и, уз Божју помоћ, заузела утврђења у земљи и настанила се онде.

Међутим, они нису ушли у Божји мир, што значи да многи нису искусили стварност спасења у Исусу због недостатка вере који се испојио у отвореној непослушности. Мада је тај мир био повезан са земљом, он је ипак подразумевао много више од места у ком су људи живели.

Текст Јеврејима 4,6 напомиње да они који су чули божанско обећање о правом спокојству нису ушли због непослушности. Каква повезаност постоји између непослушности и неуласка у Божји починак?

„Данас“ указује на хитност. „Данас“ значи да више нема времена за губљење. „Данас“ захтева одговор и одлуку одмах, сада.

Павле се хвата за реч сѐмерон, „данас“, и заиста наглашава колико је она важна у контексту одмора. У међувремену, у тексту Псалми 95,7.8, Божји народ се опомиње и моли да не понови грешке својих предака, и не пропусти да уђе у прави одмор који се налази једино у спасењу које нам Бог нуди.

Шта би за нас, у ово време, требало да значи кад чујемо речи: „Данас ако глас Његов чујете, не будите дрвенастијех срца“ (Јеврејима 4,7)? Шта је то толико важно у вези с речју „данас“? Уосталом, она је у Псалмима употребљена пре више хиљада година. Па ипак, зашто је то „данас“ подједнако важно нама, као и онима који су га чули пре више хиљада година?

ОСВАЈАЊЕ НЕБЕСКОГ ГРАДА

Логичан наставак кључних идеја из 4. поглавља Јеврејима посланице постаје сасвим очигледан кад читамо текст Јеврејима 4,8-11. Исус Навин није дао Израелцима покој. Према томе, будући да Бог није лажов, мора постојати још неки „покој“ који остаје Божјем народу. А тај народ није састављен искључиво од јеврејских верника. Он обухвата све који су прихватили Исуса као свог личног Спаситеља.

Прочитајте текст Галатима 3,26-29 и запазите које су карактеристике Божјег заветног народа после крста. Шта значи то да више нема Јеврејина ни Грка, роба ни слободњака, мушкога ни женскога рода у контексту онога о чему Павле пише?

Текст Јеврејима 4 понекад се користи у прилог светковању седмог дана, Суботе, а понекад да би се оспорила оправданост тог суботног одмора, у светлу чињенице да постоји још један одмор (на крају времена). Међутим, ниједан од тих ставова не осликава правилно библијски текст. Заправо, текст сугерише да је усредсређеност на Божји посебан одмор присутна још од Стварања, и да светковање суботног одмора нуди мали, седмични прекус тог одмора на крају времена. Заиста, Јевреји Суботу схватају као минијатурну претходницу *'olamhaba'* („света који ће доћи“).

Почивање налик на Суботу остављено је Божјем народу, што подсећа на Божји починак прве Суботе у земаљској историји, а то значи да можемо одустати од својих дела, верујући да ће Бог испунити своје обећање о нашем спасењу.

Насупрот тврдњама неких тумача, контекст не подржава претпоставку да је заповест о Суботи већ испуњена кроз спасење које је Христос донео, због чега хришћани не би били обавезни да је поштују. Коначни одмор који нам је обећан на основу онога што је Христос учинио за нас не замењује библијски седми дан, Суботу. Напротив, он је наглашава.

У свету који високо цени самосталност, напоран рад и предузимљивост, почивање у Исусу и веровање да је Његова благодат доволна да нас спасе и преобрази, заиста је контракултурално.

Како можете помоћи другима да нађу одмор у Исусу, ако мисле да су им греси сувише тешки, да им се срце не може променити, и да је њихов случај заиста безнадежан? Које бисте библијске цитате поделили с њима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Нисмо увек спремни да дођемо Исусу са својим искушењима и тешкоћама. Понекад своје невоље изливамо у људске уши, говоримо о својим невољама онима који нам не могу помоћи, а занемарујемо да све поверимо Исусу, који је у стању да наше жалосне путеве замени стазама радости и мира. Самоодрицање, самопожртвовање даје славу и победу крсту. Божја обећања су веома драгоцене. Морамо проучавати Његову Реч ако хоћемо да сазнамо Његову вољу. Те надахнуте речи, ако се пажљиво проучавају и примењују у пракси, поставиће наше стопе на равне стазе по којима можемо ходати без спотицања. О, кад би сви, проповедници и народ, изнели своје терете и недоумице пред Исуса, који чека да их прихвати, да им пружи починак и мир! Он никад неће напустити оне који се уздају у Њега.“ – Ellen G. White, *The Signs of the Times*, March 17, 1887, p. 161.

„Можете ли, драги млади верници, да с радосном надом и очекивањем гледате у време када ће Господ, ваш праведни судија, признати ваше име пред Оцем и пред светим анђелима? Најбоље ћете се припремити за Христов други долазак ако се с чврстом вером ослоните на велико спасење које вам је дато приликом Његовог првог доласка. Морате веровати у Христа као у свог Спаситеља.“ – Елен Г. Вајт, *Наше узвишено звање*, стр. 368 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта је то тако посебно у вези са седмим даном, Суботом, да она представља претходницу Божјег небеског одмора за Његов народ? Оносно, како нам суботни одмор пружа предукус вечности?
2. Искуљење подразумева помирење и указује на повратак Богу. Размислите о следећој важној тврдњи у тексту Римљанима 5,11: „Не само пак то, него се хвалимо и Богом кроз Господа својега Исуса Христа, кроз којег сад примисмо помирење.“ Кад би вас неко питао: „Шта значи помирити се са Богом и шта је то помирење променило у вашем животу“, шта бисте одговорили?
3. Како можемо избећи да поклањамо превише пажње небитним стварима у свом хришћанском животу? Шта нас држи усредсређеним на ширу слику која нам је понуђена у Божјој Речи?
4. Размислите поново о свим грешкама и недостатку вере који су деца Израелова испољила у пустињи. Мада су појединости њихових изазова биле другачије од наших (ми не лутамо кроз дословну пустињу), које заједничке принципе проналазимо? Односно, како се ми у свом хришћанском ходању можемо суочити са истим изазовима као и они, и како можемо учити на њиховим грешкама?

Текстови за проучавање у току седмице: Јона 1-4; Јеремија 25,5; Језекиљ 14,6; Откривење 2,5; Лука 9,51-56; Јуда 1,1-25.

Текст за памћење: „А мени да не буде жао Ниневије, великога града, у коме има више од сто и двадесет тисућа људи који још не знају шта је десно шта ли лијево, и много стоке?“ (Јона 4,11).

Једна од најинтересантнијих прича у Светом писму свакако је прича о Јони. Ту је био он, Божји пророк, неко позван од Бога, а ипак – шта се догодило? Он бежи од Божјег позива. А онда, пошто је на драматичан начин убеђен да се предомисли и послуша Господа, он то и чини, али само да би учинио – шта? Да би се жалио зато што су се људи, којима је био позван да сведочи, заиста покајали и били поштеђени уништења које би их, у супротном, сигурно задесило!

Какав пример човека који је био неспокојан и узнемирен до те мере да је повикао: „Сада Господе, узми живот мој од мене, јер ми је боље умријети него живјети!“ (Јона 4,3).

И сам Исус се осврће на причу о Јони, и каже: „Ниневљани изићи ће на суд с родом овијем, и осудиће га; јер се покајаше Јонинијем поучењем: А гле, овдје је већи од Јоне“ (Матеј 12,41). Већи од Јоне, заиста! Да није тако, Он не би могао да буде наш Спаситељ.

Хајде да ове седмице посматрамо Јону и видимо шта можемо да научимо из његовог неспокојства и узнемирености.

БЕЖАЊЕ

Јона је био невероватно успешан мисионар. У исто време, врло је невољно прихватио ту мисију, бар у почетку. Чиме год да се Јона бавио, Божји позив је у значајној мери пореметио његов живот. Али уместо да узме Божји јарам на своја рамена, и сам открије да је Његов јарам благ и Његово бреме лако (Матеј 11,30), Јона је одлучио да нађе свој властити „починак“, и то бежећи у супротном смеру од оног у ком га је Бог позвао да иде.

Где се Јона надао да ће наћи мир и починак скривајући се од Божјег позива? Колико је био успешан у томе? Прочитајте текст Јона 1.

Јона се упутио у супротном смеру од места на које га је Бог позвао. Није застао ни да се расправља са Богом, као што су многи други библијски пророци чинили кад су позивани да буду Божји гласници (видети, на пример, 2. Мојсијева 4,13).

Занимљиво је да Јона тада није био први пут позван да говори у Божје име, као што видимо на основу текста 2. О царевима 14,25. Том приликом Јона је очигледно обавио оно на шта га је Господ позвао. Али, не и овог пута.

Зашто?

Историјски и археолошки списи сведоче о суровости неоасирских господара који су владали древним Блиским истоком током 8. века старе ере, у време кад је Јона проповедао у Израелу. Негде око 75 година касније, неоасирски цар Сенахирим је напао Јуду. Израел и Самарија већ су били пали, отприлике двадесет година пре тога, а цар Језекија се очигледно придружио антиасирској коалицији.

Међутим, дошао је тренутак да Асирци сравне рачуне. Библија (2. О царевима 18; Исаија 36), асирски историјски документи, као и зидни рељефи у Сенахиримовој палати у Ниниви – сви износе сурову причу о паду Лакиса, једног од најважнијих, посебно ојачаних, јужних граничних утврђења цара Језекије. У једном натпису Сенахирим тврди да је узео више од двеста хиљада заробљеника из 46 утврђених градова за које каже да их је уништио. Кад је асирски цар заузео Лакис, стотине хиљада затвореника било је набијено на колац. Тврдокорне присталице цара Језекије били су одрани живи, док је остатак одведен у Асирију као јефтина робовска радна снага.

Асирци су умели да буду невероватно сурови, чак и по мерилима тадашњег света. А Бог је слао Јону у само средиште тог царства?

Да ли је уопште чудно што Јона није желео да иде?

Али, побећи од Бога? Да ли сте то икада покушали? Ако јесте, да ли вам је успело? Које поуке је требало да извучете из те грешке?

ТРОДНЕВНИ ОДМОР

Јонино бекство од Бога није прошло без проблема. Његов кратко-трајни „одмор“ био је прекинут чудесном Божјом интервенцијом у виду олује. Јона је ипак спасен из воденог гроба тако што је Бог наредио једној риби да га избави.

И тек кад се нашао на принудном тродневном одмору у стомаку велике рибе, Јона је схватио колико је заиста зависан од Бога. Понекад морамо остати без иједног ослонаца на овом свету, да бисмо схватили да је Исус тај који нам је заиста потребан.

**Прочитајте Јонину молитву у стомаку рибе (видети Јона 2,1-9).
За шта се он моли?**

Мада се налазио на великој дубини, у веома опасној ситуацији, Јона у својој молитви помиње светилиште. Он ће „још гледати свету цркву Твоју“.

Шта се ту дешава?

Храм је у средишту његове молитве, као што би требало да буде у средишту молитве уопште. Постоји само једно место у Старом завету на ком се Бог може наћи. Он је у свом светилишту (видети 2. Мојсијева 15,17; 2. Мојсијева 25,8). Светилиште је средиште молитве и заједнице са Богом.

Ипак, Јона ту не помиње јерусалимски храм. Он говори о небеском светилишту (Јона 2,7). Тамо је његова нада, јер је тамо Бог и одатле заиста потиче спасење које Он нуди.

Јона је коначно увидео ту важну истину. Он је искусио Божју благодат. Он је био спасен. Кад га је велика риба испљунула, он је из прве руке спознао Божју љубав према њему, одбеглом пророку. Заиста је научио (мада не без извесног лутања) да се једини сигуран пут за било ког верника састоји у тежњи да остане унутар Божје воље.

Тако он сада одлучује да изврши своју дужност и повинује се Божјим наредбама. Коначно креће према Ниниви и, несумњиво у вери, иде према том изузетно злом граду чијим се становницима можда неће свидети да им неки страни пророк саопшти колико су лоши.

Понекад је једноставно потребно да се удаљимо од свега, да бисмо све сагледали из новог угла. Мада је прича о Јони, који је преживео у стомаку рибе, прилично екстреман случај, како би излазак из вашег убичајеног окружења могао да вам помогне да то своје окружење сагледате из нове и можда неопходне перспективе?

ОБАВЉЕНА МИСИЈА

У поређењу с било којим градом и насељем у Израелу, Нинива је била огромна. Био је то „град врло велик, три дана хода“ (Јона 3,3).

Прочитајте текст Јона 3,1-10. Какав је био одговор тог поквареног места? Које поуке можемо сами извући из те приче кад је реч о нашим покушајима да сведочимо другима?

Пролазећи улицама града, Јона је објављивао Божју поруку: „Јоште четрдесет дана, па ће Ниневија пропасти!“ (Јона 3,4). Порука је била директна. Мада детаљи нису изнети, опомена је очигледно наишла на пријемчиве уши, и народ Ниниве је (колективно!) поверовао у Јонине речи опомене.

У типичном блискоисточном маниру, цар Ниниве је издао декрет како би показао промену става. Сви – укључујући и животиње – морали су да посте и тугују (како су животиње туговале, текст не наводи). Цар је сисао са престола и сео у прашину на земљи, што је веома важан симболичан чин.

Прочитајте текст Јона 3,6-9. Упоредите то са текстовима: Јеремија 25,5; Језекиљ 14,6 и Откривење 2,5. Које је елементе садржавао царев говор, а који јасно показују да је он био свестан шта право покајање подразумева?

Проповед је била кратка, конкретна, али пуна исправне теологије у погледу покајања. Док је Јона проповедао, мора да је Свети Дух увелико деловао на срца Ниневљана.

Ниневљани нису имали предност да доживе Божје нежно вођство као Израел, али су ипак позитивно реаговали на Његову опомену. Они су у ствари рекли: „Ослонимо се на Божју милост, а не на сопствена достигнућа! Уздајмо се потпуно у Његову доброту и благодат.“

Зачудо, Јона, који је Божју благодат доживео из прве руке, изгледа да је ту благодат сматрао тако искључивом да се само некима пружа прилика да у њој почивају.

Зашто је покајање тако пресудан део хришћанског искуства? Шта значи искрено се покајати за своје грехе, поготову за оне које увек изнова чинимо?

ЉУТИТИ, УЗНЕМИРЕНИ МИСИОНАР

Нажалост, прича о Јони се не завршава са 3. поглављем.

Прочитајте текст Јона 4,1-11. Шта је био Јонин проблем? Шта можемо научити на основу његовог прилично грешног карактера?

Текст Јона 4 почиње причом о Јониној љутњи на Бога зато што је његов мисионски подухват био тако успешан. Јона се брине да ће изгледати глупо. Међутим, видимо да је Бог одвојио време да разговора и покуша да уразуми свог пророка, који се понашао као љутито, размажено дете.

То је доказ да искрени Божји следбеници, па чак и пророци, такође морају да расту и побеђују своје недостатке.

„Кад је сазнао за Божју намеру да поштеди град који је, упркос својој покварености, био наведен на покајање у кострети и пепелу, Јона је требало да буде први који ће се радовати Божјој дивној милости; али, уместо тога, дозволио је свом уму да се бави мислима о могућности да буде проглашен лажним пророком. Ревнујући за свој углед, изгубио је из вида бескрајно већу вредност душа у том јадном граду.“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 271 (оригинал).

Стрпљење које је Бог показао према свом пророку просто је запањујуће. Он је намеравао да употреби Јону, а кад је Јона побегао, послао је олују и рибу да би га вратио натраг. Па чак и сад, кад се Јона успротивио, Бог се трудио да га уразуми и исправи његов лош став, питајући га: „Је ли добро што се срдиш?“ (Јона 4,4).

Прочитајте текст Лука 9,51-56. Која паралела постоји између тог извештаја и онога што се десило у причи о Јони?

„Богу тако омиље свијет да је и Сина својега јединороднога дао, да ниједан који Га вјерује не погине, него да има живот вјечни“ (Јован 3,16), или, како је Бог то срочио у тексту Јона 4,11: „А мени да не буде жао Ниневије, великога града, у ком има више од сто и двадесет тисућа људи који још не знају шта је десно шта ли лијево, и много стоке?“ Колико би требало да будемо захвални што ће на крају Бог, а не ми, бити коначни Судија, који испитује срце, ум и побуде.

Како можемо стећи такву врсту саосећања и стрпљења према другима какве Бог има, или бар учити да одражавамо такво саосећање и стрпљење?

ДВОСМЕРНА УЛИЦА

Јона као да је био више део проблема него решења. Нинива је била опасна, али у причи о Јони, проблем нису Ниневљани. Они су разумели поруку и одмах се покајали. Чини се да је ипак Јона, мисионар, слаба карика у тој мисионској причи.

У овом извештају, Бог прогони колебљивог пророка, знајући да је Јони потребно мисионско путовање у Ниниву, колико је и Ниневљанима потребно да чују ту мисионску поруку.

Прочитајте Јудину посланицу. Како можемо себе држати „у љубави Божијој“ (Јуда 1,21). Шта то значи?

У својој краткој посланици у Новом завету, Јуда нам поручује: „Сами себе држите у љубави Божијој, чекајући милости Господа нашега Исуса Христа за живот вјечни“ (Јуда 1,21).

Лични доживљај Божје љубави и благодати није једнократно искуство. Сигуран начин да „себе држите у љубави Божијој“ јесте да настојите да допрете до других. У следећим стиховима Јуда нам каже: „Једне милујте. А једне страхом избављајте и из огња вадите“ (Јуда 1, 22.23).

Прочитајте текст Јуда 1,20-23. Шта је ту речено што би се могло повезати са причом о Јони, и шта то говори нама?

Бог је позвао Јону да иде у Ниниву јер он, вероватно, пре тог конкретног позива није посвећивао много времена размишљању о свом односу према Асирцима. Вероватно је био свестан да му се они не свиђају, али није имао праву представу о томе колико их мрзи, и до којих крајности је спреман да иде избегавајући их, чак и након што је примио позив. Јона није био спреман да му неки Ниневљанин буде први комшија на небу. Није научио да воли као што Бог воли. Бог је послао Јону у Ниниву, јер Он воли Ниневљане и жели их у свом царству. Али Бог је позвао Јону и зато што воли њега. Он је желео да Јона расте и постаје сличнији Њему, док раде заједно. Бог је желео да Јона пронађе прави мир који проистиче једино из спасоносног односа с Њим и прихватања Његове воље, што подразумева и службу другима и упућивање других на веру и наду коју ми имамо.

Колико времена проводимо у раду на спасавању других? У духовном смислу, како нам та врста посла омогућава да нађемо прави одмор у Исусу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„У оквиру постављеног задатка, Јони је била поверена тешка одговорност. Међутим, онај који му је рекао да иде био је у стању и да подржи свог слугу и да му осигура успех. Да је пророк без оклевања послушао, избегао би многа горка искуства и био би богато благословен. Ипак, Господ није одбацио Јону у најтежим тренуцима његовог живота. Кроз низ невоља и необичних збивања, требало је да се обнови пророково поверење у Бога и Његову бескрајну силу спасења.“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 266 (оригинал).

„Хиљаде је могуће досегнути на најједноставнији и најскромнији начин. Најумнији људи, они на које се гледа као на најнадареније мушкарце и жене на свету, често бивају освежени једноставним речима онога који воли Бога, и ко о тој љубави уме да говори тако природно као што световни човек говори о својим најдубљим интересовањима.“ – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 232 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Божји пророк узрујан зато што су људи којима је по Божјем налогу сведочио прихватили спасење? Како да разумемо такав Јонин став? Како је то моћан пример Божјег стрпљења с Његовим народом, чак и кад поступају насупрот светлости коју имају!
2. Јонина прича као да наговештава да Бог није заузет само спасавањем неверних људи, већ Му је такође веома стало да преобрази своје следбенике. Како можемо добити „ново срце“ и „нов дух“, чак и ако већ познајемо Господа и истину за ово време? Која је разлика између познавања истине и допуштања да нас она преобрази?
3. Прочитајте поново Посланицу апостола Јуде. Шта је кључна порука те посланице, и зашто је она битна за нас као данашњу цркву?
4. На који начин искуство у раду на спасавању других доноси и нама самима тако много добра у духовном смислу?
5. Ма колико добре разлоге је Јона имао, или је мислио да има, што није желео да иде у Ниниву, Бог му је показао колико грешни. Каква су нека од наших гледишта која би могла да одражавају исти погрешан став какав је Јона показао?

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 1,9-19; Матеј 24,4-8.23-31; Откривење 14,6-12; Јеврејима 11,13-16; Филиплјанима 4,4-6.

Текст за памћење: „Него као што је писано: Што око не видије, и ухо не чу, и у срце човјеку не дође, оно уготови Бог онима, који Га љубе“ (1. Коринћанима 2,9).

Да ли сте икад имали утисак да се налазите усред велике битке, у некој врсти борбе између добра и зла? Многи, чак и секуларни људи, осетили су ту реалност. А ми се тако осећамо једноставно зато што је то истина. Налазимо се усред велике борбе између добра и зла, између Христа (доброг) и сотоне (злог).

Тако се живот заправо одиграва на два нивоа. Велика борба између Христа и сотоне одвија се у глобалним размерама, чак на космичком нивоу јер је она и отпочела на небу (Откривење 12,7). Зато се лако може десити да, у збрци догађаја, изгубимо из вида ширу слику Божјег плана спасења за овај свет. Ратови, политички нереди и природне катастрофе могу нас држати у стању великог страха и беспомоћности. Али Божје пророчко вођство може нам помоћи да не изгубимо из вида ширу слику о томе куда идемо и како ћемо тамо доспети.

Велика борба се одвија и на једном много личнијем нивоу. Свако од нас појединачно суочава се са изазовима вере у свакодневном животу. Ако не будемо доживели Исусов други долазак, суочићемо се и са смрћу. Ове седмице проучићемо како се можемо одмарати у Исусу, суочени са глобалним немиром и својом непознатом будућношћу, бар у краткорочном смислу. Јер, дугорочно гледано, ствари заиста делују веома обећавајуће!

ВИЗИЈА КРАЈА

Последњи преживели ученик који је заиста био са Исусом, седео је заточен на стеновитом острву, далеко од свега што му је било драго и блиско. Шта ли је пролазило кроз Јованов ум кад се нашао насукан на том пустом острву? Како је завршио ту и у таквом стању? На крају крајева, он је видео Исуса како одлази, а видео је и двојицу анђела који су стајали у близини говорећи: „Људи Галилејци, шта стојите и гледате на небо? Овај Исус који се од вас узео на небо тако ће доћи као што видјесте да иде на небо“ (Дела 1,11).

Али то се догодило пре много година, а Исус се још није вратио. У међувремену, остали апостоли који су чули те речи, већ су умрли – већина њих мученичком смрћу због свог сведочења о Исусу. Млада црква је прошла кроз смену генерација и сад се суочавала са страшним прогонством споља и необичним јеретичким учењима изнутра. Јован се сигурно осећао усамљено, уморно и узнемирено. А онда је, изненада, добио визију.

Шта мислите, какву је утеху та визија пружила Јовану? [Прочитајте текст Откривење 1,9-19.](#)

Исус је казао својим следбеницима: „Ево ја сам с вама у све дане до свршетка вијека“ (Матеј 28,20) – речи које су, несумњиво, охрабриле Јована кад се суочио са својим усамљеничким изгнанством. Сигурно му је та визија, то „откривење“ Исуса, пружило велику утеху – то сазнање да се Исус, „Алфа и Омега, Почетак и Свршетак“, сада на посебан начин показао прогнаном апостолу.

Оно што је уследило након тих стихова су визије о будућности овог света. Задивљујући панорамски приказ историје показао се пред њим, оно што је за нас, у основи, историја хришћанске цркве, али за њега је то била будућност. И опет, усред искушења и невоља које ће доћи, Јовану је показано како ће се све то завршити. „И видјех небо ново и земљу нову; јер прво небо и прва земља прођоше, и мора више нема. И ја Јован видјех град свети, Јерусалим нов, гдје силази од Бога с неба, приправљен као невјеста украшена мужу својему“ (Откривење 21,1.2).

Велика апокалиптичка визија, коју је забележио у књизи Откривење, помогла је Јовану да с поуздањем почива у Божјим обећањима.

Живот сада и овде може да буде тежак, на тренутке чак и застрашујући. Како нам, ипак, сазнање да Бог познаје будућност и да је та будућност, дугорочно гледано, добра, пружа утеху у садашњем времену?

ОДБРОЈАВАЊЕ

Исус је на Маслинској гори осликао историју у широким потезима, одговарајући на питање својих ученика: „Кажите нам кад ће то бити? И какав је знак твојега доласка и пошљетка вијека?“ (Матеј 24,3).

Исусова чувена проповед, забележена у тексту Матеј 24, покрива непрекидну, историјску временску линију од Његових дана до Другог доласка и после.

Исус је желео да свом народу из свих векова пружи основну скицу божанског пророчког распореда за последње време, како би они који ће живети у то време могли да се припреме за завршне догађаје. Он жели да ми будемо у стању да с поверењем почивамо у Његовој љубави, чак и кад се све око нас распада.

Адвентистима је добро познат Данилов опис последњег времена: „И биће жалосно вријеме, какога није било откако је народа дотада“ (Данило 12,1). Исус жели да будемо спремни за те догађаје, који ће претходити Његовом другом доласку.

Како ће изгледати Његов долазак? Како можемо избећи да будемо преварени? Прочитајте текст Матеј 24,4-8.23-31.

Исусов долазак ће бити дослован догађај на крају времена. С обзиром на простор који је Његовом повратку дат у пророчанствима, па чак и у Исусовим проповедима, то ће бити нешто заиста велико.

Последњи пут кад је овај свет задесио један свеопшти катаклизмички догађај, само је осморо људи било спремно за то. Исус пореди неочекиваност Другог доласка с тим догађајем – Потопом (Матеј 24,37-39). Мада нико не зна дан и час Другог доласка (Матеј 24,36), Бог нас упућује на пророчко одбројавање времена, које можемо пратити на основу онога што се дешава у свету око нас.

Нама је дата одређена улога коју треба да одиграмо у тој пророчкој драми. Који је наш удео у свему томе? Усредсредите се на текст Матеј 24,9-14.

У великом космичком сукобу, ми смо нешто више од посматрача. Ми треба да будемо активни учесници у ширењу еванђеља до свих крајева света, што значи да ћемо се суочити и са прогонством.

Шта значи „издржати до краја“? Како да у томе успемо? Које одлуке треба свакодневно да доносимо, да не бисмо отпали од вере као што су многи учинили, и као што ће многи учинити?

ВЕЛИКИ БОЖЈИ НАЛОГ

Велика пророчка слика историје не допушта нам да једноставно седимо заваљени не чинећи ништа док се догађаји одвијају, догађаји које ми заиста не можемо да контролишемо. Тако често се може чути став: „Е па, завршни догађаји ће се одвијати као што је предвиђено, и шта ми друго можемо, осим да се једноставно помиримо с тим? Уосталом, шта бисмо ми сами уопште могли да постигнемо?“

Међутим, то није начин на који хришћани треба да се односе према свету који их окружује, поготову кад је реч о завршним догађајима. Откривење 14 показује нам која је сврха нашег постојања у овом историјском тренутку: да другима говоримо о Божјем суду и помажемо им да се припреме за Исусов други долазак.

Прочитајте текст Откривење 14,6-12. **Чему нас тај текст учи и шта је то што треба да објавимо свету? Зашто је та вест тако хитна?**

Као адвентисти, ми верујемо да се „садашња истина“ (2. Петрова 1,12) огледа конкретно у тим стиховима, о којима говоримо као о „три анђeosке поруке“ или „трострукој анђeosкој вести“. У томе препознајемо суштину свог позива у овом тренутку земаљске историје.

Запазите да та порука почиње „вечним еванђељем“, радосном вешћу о Христовој смрти и васкрсењу, на чему почива наша једина нада у спасење. Ту је такође и порука да „дође час суда Његова“ (Откривење 14,7), значајан путоказ који указује на крај времена. Затим, ту је и позив да се поклонимо Ономе „који је створио небо и земљу“, насупротив застрашујућем упозорењу онима који се, остајући у Вавилону, клањају „звијери и икони њезиној“. И коначно, ту је опис Божјег народа последњег времена: „Овдје је трпљење светијех, који држе заповијести Божије и вјеру Исусову“ (Откривење 14,12).

Прочитајте текст Откривење 14,11. **Шта он говори о немиру и неспокојству оних који се клањају звери и њеној икони?**

Нема мира ни дању ни ноћу за оне који се клањају звери и њеној икони? Мада има разних идеја о томе шта то тачно значи, сви би се сложили да ти људи не доживљавају такву врсту одмора какву Бог нуди онима који су Му верни.

Шта мислите, зашто први део Троструке анђeosке весте представља „вечно еванђеље“? Зашто ту предивну истину морамо имати увек пред собом кад објављујемо ове поруке свету? У ком смислу је разумевање еванђеља толико битно за сам појам мира и одмора?

ПОЧИВАЊЕ У МИРУ

Већ много векова хришћани чекају Исусов повратак. То је заиста врхунац свих наших нада, и не само наших, већ нада свих Богу верних људи током историје.

Прочитајте текст Јеврејима 11,13-16. Које велико обећање ту налазимо, не само за људе из старих времена већ и за нас?

Из много разлога, ти стихови не би имали никаквог смисла уколико би уобичајена и популарна схватања о стању мртвих била истинита. На шта се мисли кад се каже да ти људи „помријеше... не примивши обећања“? Они су мртви и наводно се сад налазе на небу са Исусом, где уживају у својој великој награди. Кад је, на пример, Били Грејем умро, стално смо слушали о томе како је он сада на небу са Исусом.

Постоји својеврсна иронија у вези с тим веровањем, јер кад неко умре, обично се каже: „Почивао у миру“! Шта се дакле ту дешава? Дали ти људи почивају у миру, или су горе на небу и раде шта би већ требало да раде (на пример, посматрају сву ту „забаву“ овде доле)?

Како Исус описује смрт? Прочитајте текст Јован 11,11.

Заправо, идеја о „почивању у миру“ највише одговара истини, кад је реч о томе што се дешава после смрти, зар не? Мртви заиста почивају. „За верника смрт не значи много. Христос говори о њој као да има малу важност. ‘Ко одржи реч моју неће видети смрти довека’, ‘неће окусити смрти довека’. За хришћанина смрт је само сан, тренутак тишине и таме. Живот је сакривен са Христом у Богу и ‘кад се јави Христос, живот ваш, онда ћете се и ви с Њиме јавити у слави’ (Јован 8,51.52; Колошанима 3,4).“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 787 (оригинал).

Стање човека између смрти и јутра васкрсења Исус пореди са спавањем без снова (Јован 11,11. 14). Он такође наглашава да ће сви, и спасени и изгубљени, примити своју награду после васкрсења (Јован 5,28.29). Истакао је неопходност припреме за смрт, кад год она дође.

Какву утеху вам пружа сазнање да ваши најмилији који су преминули сада заправо почивају у миру?

РАДУЈТЕ СЕ У ГОСПОДУ УВЕК

Један од највише коришћених додатака на нашим паметним телефонима свакако су Гугл мапе. Већина нас се више и не сећа шта смо радили пре него што су GPS мапе постојале на нашим телефонима. Некад нас је хватала нервоза кад је требало да пођемо негде где раније нисмо били, али уз Гугл мапе у својим телефонима, можемо са сигурношћу да се одважимо на било које путовање и снађемо у било ком страном граду. Да ли би та сигурност могла да послужи као илустрација оне врсте одмора коју Бог жели да нам пружи својом пророчком мапом догађаја?

Међутим, дешава се да унесемо погрешну адресу у свој уређај, или једноставно одлучимо да не следимо његова упутства, јер мислимо да знамо краћи пут. У том случају, можемо завршити негде где нисмо желели да будемо, што нас, сасвим сигурно, неће довести ни у стање смирености.

Прочитајте текст Филибљанима 4,4-6. Шта нам Павле ту говори о начину на који можемо наћи прави одмор, прави мир, чак и усред притисака и бола у овом свету?

У тим стиховима Павле не каже да се радујемо увек свим искушењима на која наилазимо. Он каже: „Радујте се свагда у Господу.“ Ако се држимо Бога, Његове добротe, Његове љубави, и Његове жртве за нас на крсту, онда се, без обзира на тренутне околности и искушења која нас салећу, можемо радовати у Њему и наћи мир за своју уморну душу.

Чак и сам тон тих стихова подразумева спокојство, мир и узвишену наду у нешто изван овог света.

Замислите, такође, коју бисмо врсту душевног мира имали, кад бисмо заиста могли да се не „бринемо ни за што“. То звучи прилично нереално за било кога на овом свету (чак је и Павле имао мноштво брига), али опет, сазнање да Бог који нас воли, у крајњој линији, држи све под контролом јесте нешто што нам сигурно може помоћи да све оно што нас узнемирава сагледамо из праве перспективе.

Господ нам је „на дохват руке“? То јест, Он нам је увек близу, а кад будемо склопили очи и заспали смртним сном, следеће чега ћемо постати свесни је Христов повратак.

Нема сумње да је живот пун напетости, искушења и борбе. Нико не може то да избегне, као што ни сам апостол Павле свакако није (видети 2. Коринћанима 11). Ипак, његова порука је да се, и поред свега што сада трпимо, можемо радовати ономе што нам је дато у Христу, и да заиста можемо наћи душевни мир, чак и сада.

Прочитајте поново текст Филибљанима 4,4-6. Како те прелепе речи можете применити на своје искуство овде и сада, с каквим год искушењима и невољама да се суочавате?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Сви ми желимо непосредан и брз одговор на своје молитве, па смо у искушењу да се обесхрабримо када се одговор одлаже или долази у облику који нисмо очекивали. Али Бог је сувише мудар и добар да би на наше молитве одговорио увек на начин и у време које ми желимо. Он ће учинити нешто више и боље за нас него да једноставно испуни наше жеље. И пошто се можемо поуздати у Његову мудрост и љубав, не би требало да тражимо од Њега да се потчини нашој вољи, већ да препознамо и испунимо Његове намере. Наше жеље и интереси треба да се изгубе у Његовој вољи.“ – Елен Г. Вајт, Еванђеоски радници, стр. 219 (оригинал).

„Још само мало и Исус ће доћи да спасе своју децу, да им пружи завршни додир бесмртности... Гробови ће се отворити, и мртви ће изаћи као победници, узвикујући: ‘Гдје ти је, смрти, жалац? Гдје ти је, пакле, победа?’ Наши мили и драги који су заспали у Исусу, изаћи ће одевени у бесмртност.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 350.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте о реалности велике борбе. На основу чега видите да се она заиста одиграва у свету? А у вашем личном животу? Она је врло стварна, зар не? Она је заправо много стварнија него што се мисли, јер многи не верују да ђаво заиста постоји. Зашто је увиђање реалности велике борбе толико важно да бисмо разумели у каквом стању се налази наш свет? Осим тога, зашто су наша сазнања о завршетку велике борбе тако утешна?
2. Бављење пророчанствима може нам одвући пажњу од суштине ако одступимо од онога што је јасно откривено. Колико често су чланови цркве упадали у невоље предвиђајући догађаје који се нису одиграли, и верујући у предвиђања других која се нису обистинила? Како се можемо заштитити да не бисмо упали у ту врсту замке?
3. Прочитајте у разреду текст Откривење 14,9-11, и разговарајте о онима који се клањају звери и њеној икони не налазећи мир. Шта би то могло да значи?
4. Једна од спорних тема у цркви односи се на улогу коју ми имамо или немамо у одређивању времена Христовог повратка. Који год став заузели у том погледу, зашто је и даље веома важно да преузмемо активну улогу у ширењу вести о Његовом повратку на овај свет?

БОЖЈЕ СВЕТИЛИШТЕ

Ћутите пред њим

1. Ч 1. Мојсијева 28,16.17. Господ је на овом месту
2. П Авакум 2,20. Ћутите пред њим
3. С Исаија 6,6. Чишћење од греха

Храм изграђен жртвом

4. Н 1. Коринћанима 1,3. Дух у храму душе
5. П 2. Мојсијева 25,8. Сврха светиње
6. У 2. Мојсијева 25,2. Храм изграђен жртвом
7. С Псалам 96,6. Снага и лепота његове светиње
8. Ч Јеврејима 7,26. Откупитељ, свештеник и цар
9. П Римљанима 12,1. Свакодневно посвећење Богу
10. С Ефесцима 5,2. Мирис праведности

Исусова добровољна жртва

11. Н 1. Тимотију 1,15. Христос је умро за сваког човека
12. П Псалам 40,7.8. Исусова добровољна жртва
13. У Јеврејима 9,13.14. Крв која и данас заступа човека
14. С Јеврејима 9,12. У светињи
15. Ч Јеврејима 8,1.2. Само средиште његовог рада
16. П Јеврејима 9,24. Заступа нас на Небу
17. С Јеврејима 7,24.25. Коначно спасење за његову децу

Очишћена небеска светиња

18. Н 1. Тимотију 2,5. Прави посредник
19. П Јеврејима 9,22,23. Очишћена небеска светиња
20. У Данило 8,14. Христос пред „старцем“
21. С Јеврејима 1,9. Знак за почетак
22. Ч 2. Дневника 20,12. Наше очи су упрте у Христа
23. П Проповедник 12,14. Осуђени на основу извештаја
24. С Проповедник 11,9. Свачији живот ће бити испитан

Време истиче!

25. Н Откривење 3,5. Брисање греха
26. П 1. Тимотију 5,24. Претходни суд
27. У Ефесцима 5,16. Време истиче!
28. С Откривење 22,11. Када се заврши време милости
29. Ч 1. Коринћанима 4,5. Свети ће судити свима на земљи
30. П 1. Петрова 5,8. Сотонине замке
31. С 2. Петрова 1,12. Утврђени у садашњој истини

ХОДАТИ КАО ШТО ЈЕ ХРИСТОС ХОДАО

Стражите и молите се

1. Н	1. Јованова 2,6.	Исус наш савршени узор
2. П	Матеј 22,37,38.	Религија треба да буде најзвишенија
3. У	Јован 17,15.	Одвојени од света
4. С	Приче 4,23.	Сигурност је у исправном размишљању
5. Ч	1. Петрова 2,2.	Преображени истраживањем речи
6. П	Ефесцима 6,18.	Стражите и молите се
7. С	Псалам 27,14.	Општење срца са Богом

Место где Бог пребива

8. Н	Псалам 16,11.	Пунина радости
9. П	1. Коринћанима 6,19.	Место где Бог пребива
10. У	Приче 3,1,2.	Здравље награда за исправне навике
11. С	1. Тимотију 4,8.	Здравље у поштовању Божјег закона
12. Ч	1. Коринћанима 10,31.	Јести тако да будемо здрави и срећни
13. П	1. Петрова 2,11.	Узддржање од штетних навика
14. С	1. Мојсијева 2,15.	Физичка активност као благослов

Бог и цар

15. Н	Марко 6,31.	Осамите се и одморите
16. П	Псалам 119,63.	Пријатељство међу Христовим пријатељима
17. У	Јован 15,12.	Твој утицај је битан!
18. С	Колошанима 4,6.	Речи благодати
19. Ч	Псалам 16,8.	Нешто боље!
20. П	1. Јованова 2,15.	Затворите врата искушењу
21. С	Јаков 1,27.	Депозит у небеској банци

Мелодија у срцу

22. Н	Лука 20,22-25.	Бог и цар
23. П	Филибљанима 4,8.	Млади хришћани и њихове књиге
24. У	Ефесцима 5,19.	Мелодија у срцу
25. С	1. Петрова 3,3,4.	Лепота која траје
26. Ч	3. Мојсијева 27,30.	Десети део Богу
27. П	2. Коринћанима 9,7.	Приноси захвалности
28. С	Јеврејима 10,25.	Канали благослова

Непрестано гледајте горе!

29. Н	Марко 16,15.	Божја рука помоћница
30. П	Јеврејима 12,2.	Непрестано гледајте горе!
31. У	Исаија 41,13.	Рука која никада не испушта

- Дом у Едему**
 Дом у Едему
 Први брак
 Спајање два живота
 Заједница за цео живот
1. С 1. Мојсијева 2,8.
  2. Ч 1. Мојсијева 2,18.
  3. П 1. Мојсијева 2,24.
  4. С Матеј 19,6.

- Цареви и царице**
5. Н Псалам 127,1. Нека Бог влада
  6. П Песма над песмама 8,7. Љубав која траје
  7. У Приче 31,10.11. Вреди више него бисер
  8. С Песма над песмама 2,4. Љубав издржава пробу
  9. Ч 2. Коринћанима 6,14. Сунчева светлост или сенке?
  10. П Ефесцима 5,23. Складна заједница
  11. С Приче 24,3. Цареви и царице

- Посао који је изнад свих**
12. Н Псалам 128,3. Круна сваког дома
  13. П Судије 13,12. Која врста наслеђа?
  14. У Лука 2,40. Узор за децу и омладину
  15. С Псалам 144,12. Посао који је изнад свих
  16. Ч Ефесцима 6,4. Онај који повезује породицу у дому
  17. П Ефесцима 6,1. Држите узде управљања
  18. С Ефесцима 4,32. Свилена ужа љубави

- Дан изнад свих дана**
19. Н Галатима 6,2. Заједнички рад
  20. П Исаија 49,25. „Синове твоје Ја ћу избавити“
  21. У Матеј 19,14. И мала деца могу бити хришћани
  22. С 5. Мојсијева 6,6.7. Уживати у читању Божје речи
  23. Ч Псалам 5,3. Најпријатнији део дана
  24. П Псалам 89,15. Песма на животном путу
  25. С Језекиљ 20,20. Дан изнад свих дана

- Место уточишта**
26. Н Приче 20,11. Царска небеска одора
  27. П Јеврејима 13,2. Место уточишта
  28. У Приче 22,6. Круг који се стално шири
  29. С Филибљанима 2,15. Блистава и света светлост
  30. Ч Исаија 26,2. Добро дошли у свој небески дом

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јул		Август		Септембар	
1. Псалам	115-117	1. Исаија	1-3	1. Јеремија	36-39
2. «	118	2. «	4-6	2. «	40-42
3. «	119, 1-88	3. «	7-9	3. «	43-45
4. «	119, 89-176	4. «	10-13	4. «	46-49
5. «	120-121	5. «	14-17	5. «	50-52
6. «	122-124	7. «	18-20	6. Плач	1-3
7. «	125-127	8. «	21-23	7. «	4-5
8. «	128-130	8. «	24-26	8. Језекиљ	1-4
9. «	131-133	9. «	27-29	9. «	5-7
10. «	134-136	10. «	30-32	10. «	8-10
11. «	137-139	11. «	33-36	11. «	11-12
12. «	140-142	12. «	37-40	12. «	13-15
13. «	143-147	13. «	41-43	13. «	16-18
14. «	148-150	14. «	44-46	14. «	19-21
15. Приче	1-3	15. «	47-49	15. «	22-26
16. «	4-6	16. «	50-52	16. «	27-29
17. «	7-9	17. «	53-55	17. «	30-32
18. «	10-12	18. «	56-59	18. «	33-35
19. «	13-15	19. «	60-62	19. «	36-38
20. «	16-19	20. «	63-66	20. «	39-41
21. «	20-22	21. Јеремија	1-3	21. «	42-44
22. «	23-25	22. «	4-6	22. «	45-48
23. «	26-28	23. «	7-8	23. Данило	1-4
24. «	29-31	24. «	9-11	24. «	5-8
25. Проповедник	1-3	25. «	12-16	25. «	9-12
26. «	4-6	26. «	17-20	26. Осија	1-3
27. «	7-9	27. «	21-23	27. «	4-6
28. «	10-12	28. «	24-26	28. «	7-9
29. Песма над		29. «	27-29	29. «	10-14
песмама	1-3	30. «	30-32	30. Јоило	1-3
30. «	4-6	31. «	33-35		
31. «	7-8				

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 56.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 57.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 58.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 59.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 60.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 61.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 62.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 63.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 64.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 65.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 66.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 67.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 68.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 69,1-16.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 69,17-36.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 70.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 71,1-14.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 71,15-24.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 72.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 73,1-15.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 73,16-28.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 74.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 75.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 76.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 77.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50.	26. Псалам 78,1-14.
27. Псалам 24.	27. Псалам 51.	27. Псалам 78,15-28.
28. Псалам 25.	28. Псалам 52.	28. Псалам 78,29-42.
29. Псалам 26.	29. Псалам 53.	29. Псалам 78,43-56.
30. Псалам 27.	30. Псалам 54.	30. Псалам 78,57-72.
31. Псалам 28.	31. Псалам 55.	

*Предлажемо верницима да ове њекстиове чийају у
шоку вечерњеј бојослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУЛУ 2021. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	9.	16.	23.	30
Радовиш, Струмица , Ђевђелија	20,08	20,05	20,01	19,55	19,48
Кавадарци	20,10	20,07	20,03	19,57	19,50
Велес, Прилеп, Битола	20,12	20,09	20,05	19,59	19,52
Пирот , Врање, Куманово, Скопље	20,14	20,11	20,07	20,01	19,54
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	20,16	20,13	20,09	20,03	19,56
Кладово, Неготин , Зајечар, Приштина, Призрен	20,18	20,15	20,11	20,05	19,58
Бор, Параћин, Крушевац , Косовска Митровица, Ђаковица	20,20	20,17	20,13	20,07	20,00
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	20,22	20,19	20,15	20,09	20,02
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак, Краљево, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	20,24	20,21	20,17	20,11	20,04
Аранђеловац, Ужице, Бар	20,26	20,23	20,19	20,13	20,06
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Панчево, Београд , Ваљево, Пљевља, Зеленика	20,28	20,25	20,21	20,15	20,08
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац, Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	20,30	20,27	20,23	20,17	20,10
Сента, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мљет	20,32	20,29	20,25	20,19	20,12
Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Мостар, Метковић, Пељешац	20,34	20,31	20,27	20,21	20,14
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар, Корчула	20,36	20,33	20,29	20,23	20,16
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дрвената, Јајце, Ливно, Брач, Вис	20,38	20,35	20,31	20,25	20,18
Славонска Пожега, Бања Лука , Сплит	20,40	20,37	20,33	20,27	20,20
Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,42	20,39	20,35	20,29	20,22
Вировитица, Биоград	20,44	20,41	20,37	20,31	20,24
Копривница, Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић, Задар , Дуги Оток	20,46	20,43	20,39	20,33	20,26
Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Паг	20,48	20,45	20,41	20,35	20,28
Мурска Субота, Ормож, Птуј , Крапина, Карловац, Раб	20,50	20,47	20,43	20,37	20,30
Марибор , Рогашка Слатина, Цеље, Зидани Мост, Приквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,52	20,49	20,45	20,39	20,32
Дравоград, Словењ Градец, Межица, Љубљана , Ријека, Пула	20,54	20,51	20,47	20,41	20,34
Крањ, Постојна, Копер, Ровињ	20,56	20,53	20,49	20,43	20,36
Јесенице , Крањска Гора, Горица	20,58	20,55	20,51	20,45	20,38

Подаци из ове табеле изведени су по највишем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АВГУСТУ 2021. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Струмица	19,39	19,29	19,18	19,07
Радовиш, Ђевђелија	19,41	19,31	19,20	19,09
Пирот , Кавадарци	19,43	19,33	19,22	19,11
Врање, Куманово, Велес, Прилеп, Битола	19,45	19,35	19,24	19,13
Кладово, Неготин, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Скопље , Тетово, Охрид	19,47	19,37	19,26	19,15
Бор, Параћин, Крушевац , Приштина, Призрен, Дебар	19,49	19,39	19,28	19,17
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица	19,51	19,41	19,30	19,19
Вршац, Ковин, Пожаревац, Смедерево, Смедеревска Паланка, Крагујевац, Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,53	19,43	19,32	19,21
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	19,55	19,45	19,34	19,23
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Ваљево, Ужице, Пљевља, Бар	19,57	19,47	19,36	19,25
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Фоча, Зеленика	19,59	19,49	19,38	19,27
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Бијељина, Лозница, Билећа, Требиње, Дубровник	20,01	19,51	19,40	19,29
Сомбор , Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет	20,03	19,53	19,42	19,31
Бели Манастир , Осијек , Добој, Зеница, Пељешац	20,05	19,55	19,44	19,33
Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Јајце, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	20,07	19,57	19,46	19,35
Вировитица, Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,09	19,59	19,48	19,37
Бјеловар, Приједор, Дрвар, Книн, Шибеник	20,11	20,01	19,50	19,39
Копривница, Сисак, Бихаћ, Биоград	20,13	20,03	19,52	19,41
Мурска Субота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Госпић, Задар, Дуги Оток	20,15	20,05	19,54	19,43
Марибор , Птуј , Рогашка Слатина, Крапина, Карловац, Раб, Паг	20,17	20,07	19,56	19,45
Словењ Градец, Цеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошинь	20,19	20,09	19,58	19,47
Дравоград, Межица, Љубљана , Постојна, Ријека	20,21	20,11	20,00	19,49
Јесенице, Крањ, Копер, Ровињ, Пула	20,23	20,13	20,02	19,51
Крањска Гора , Горица	20,25	20,15	20,04	19,53

Подаци из ове табеле изведени су по леињем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У СЕПТЕМБРУ 2021. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	3.	10.	17.	24.
Струмица	18,59	18,46	18,33	18,20
Пирот , Радовиш, Ђевђелија	19,01	18,48	18,35	18,22
Кладово, Неготин , Зајечар, Књажевац, Лесковац, Врање, Кавадарци	19,03	18,50	18,37	18,24
Бор, Ниш , Куманово, Скопље, Велес, Прилеп, Битола	19,05	18,52	18,39	18,26
Вршац, Пожаревац, Јагодина , Параћин, Крушевац, Приштина, Тетово, Охрид	19,07	18,54	18,41	18,28
Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Ђаковица, Косовска Митровица, Призрен, Дебар	19,09	18,56	18,43	18,30
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин, Београд , Чачак, Пећ	19,11	18,58	18,45	18,32
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране, Колашин	19,13	19,00	18,47	18,34
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Подгорица , Бар, Улицњ	19,15	19,02	18,49	18,36
Сомбор , Осијек, Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Фоча, Зеленика	19,17	19,04	18,51	18,38
Бели Манастир , Сарајево , Билећа, Требиње, Дубровник	19,19	19,06	18,53	18,40
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Зеница, Мостар, Метковић, Мљет	19,21	19,08	18,55	18,42
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Јајце, Пељешац	19,23	19,10	18,57	18,44
Копривница, Бјеловар, Приједор , Ливно, Брач, Хвар, Корчула	19,25	19,12	18,59	18,46
Мурска Сбота, Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Дрвар, Книн, Сплит, Вис	19,27	19,14	19,01	18,48
Марибор , Птуј, Рогашка Слатина, Крапина, Загреб , Слуњ, Бихаћ, Шибеник, Биоград	19,29	19,16	19,03	18,50
Словењ Градец, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Госпић, Задар, Дуги Оток	19,31	19,18	19,05	18,52
Дравоград, Межица, Цриквеница, Крк, Раб, Паг	19,33	19,20	19,07	18,54
Јесенице, Крањ, Љубљана , Постојна, Ријека, Црес, Лошињ	19,35	19,22	19,09	18,56
Крањска гора, Горица, Копер, Ровињ, Пула	19,37	19,24	19,11	18,58

Подаци из ове табеле изведени су по лејнџем рачунању времена.

СЕВЕРНА АМЕРИЧКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Атлантска унија	600	76	125.629	35.186.917
Канада	391	80	72.289	37.419.000
Колумбијска унија	740	101	145.394	52.190.829
Унија Лејк	504	56	88.475	35.797.364
Средњоамеричка унија	458	64	64.589	27.954.972
Северна пацифичка унија	446	61	102.354	15.125.897
Пацифичка унија	713	91	222.741	54.601.558
Јужна унија	1.149	211	301.359	66.182.135
Југозападна унија	585	110	122.159	42.174.329
Мисија Гвам-Микронезија	22	15	5.805	414.000
УКУПНО	5.608	865	1.250.794	367.050.001

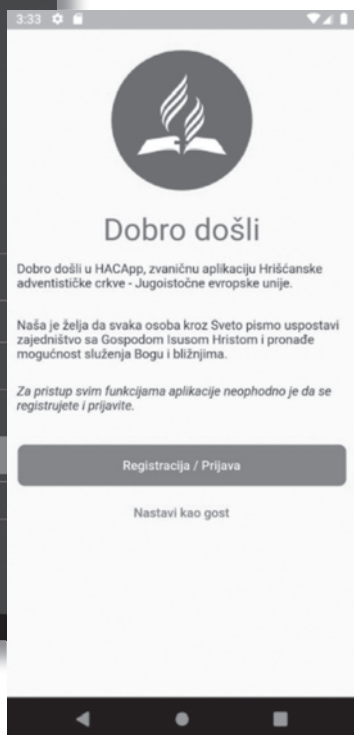
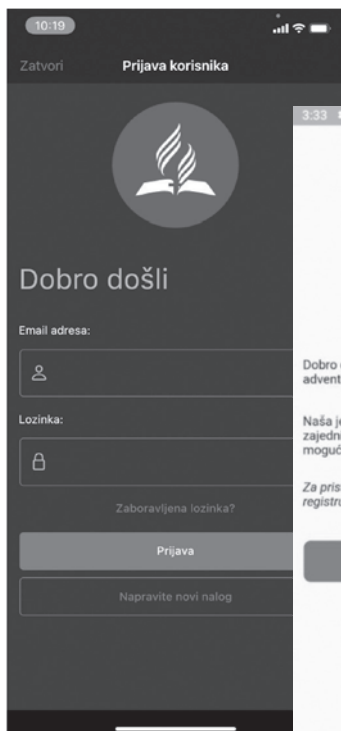
ПРОЈЕКТИ:

1. Смештај за запослене, школа Палау, Палау
2. Друга фаза вишенаменске сале, школа Холбрук, САД
3. Цркве и стипендије за избеглице, Канада и САД
4. Црква и друштвени центар, Иглолик, Канада.

НАСApp апликација

Од сада све на једном месту:

- ▶ БИБЛИЈА
- ▶ ПОУКА
- ▶ ЈУТАРЊИ СТИХОВИ
- ▶ ПЕСМАРИЦА
- ▶ ЕЛЕКТРОНСКЕ КЊИГЕ
- ▶ ВЕСТИ
- ▶ ДОГАЂАЈИ
- ▶ ...

АКЦИЈА!

ОДАБРАНЕ КЊИГЕ ДУХА ПРОРОШТВА
МОЖЕТЕ НАБАВИТИ ПО ПОВОЉНИЈИМ ЦЕНАМА
ТОКОМ ЦЕЛЕ 2021. ГОДИНЕ!

Стварање, патријарси и пророци, м.п.	120,00 дин (1,00 евро)
Стварање, патријарси и пророци, т.п.	240,00 дин (2,00 евра)
***	
Историја пророка и царева, т.п.	240,00 дин (2,00 евра)
***	
Апостолска црква, м.п.	120,00 дин (1,00 евро)
Апостолска црква, т.п.	240,00 дин (2,00 евра)
***	
Чезња векова, т.п.	240,00 дин (2,00 евра)
***	
Велика борба, м.п.	120,00 дин (1,00 евро)
Велика борба, т.п.	240,00 дин (2,00 евра)
***	
Пут Христу, м.п. 3 ком за	120,00 дин (1,00 евро)

У ЦЕНУ НИСУ УРАЧУНАТИ ПОШТАНСКИ ТРОШКОВИ

tippreporod@gmail.com

+381 11 2458 054

ПУТОКАЗИ

мисли, изреке, цитати

Откуда то искрено и снажно задовољство које заискри у нама сваки пут када прочитамо неку мудру мисао, када у нечијим малобројним, а пребогатим речима препознамо истину коју смо већ неко време и сами слутили? Можда отуда што истина и виши смисао човековог живота извесно постоје и што су нам задати као крајњи животни циљ, који можемо и морамо досегнути?